

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2014 roku

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Bogusław Tocicki (spr.)
Sędziowie:	SA Jerzy Skorupka SA Cezariusz Baćkowski
Protokolant:	Aldona Zięta

przy udziale prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Teresy Łozińskiej - Fatygi

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2014 roku

sprawy **S. K. (1)**

oskarżonego z art.18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 286 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.; art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k.; art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k.; art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.; art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.; art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 270 § 1 k.k.;

A. C. (1)

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

K. K. (1) (dawniej W.)

oskarżonej z art.286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 270 § 1 k.k.; art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. im art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 270 § 1 k.k.;

J. Ś. (1)

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.;

R. S. (1)

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

U. C. (1)

oskarżonej z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

J. N.

oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.;

z powodu apelacji wniesionych przez wszystkich wymienionych oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 14 maja 2013 roku, sygn. akt III K 138/10

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego S. K. (1) w odniesieniu do przestępstwa przypisanego mu w punkcie XIV części rozstrzygającej (opisanego w punkcie XIX części wstępnej) w ten sposób, że eliminuje jego działanie wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym J. N.;

II. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonej K. K. (1) (poprzednio W.) w odniesieniu do przestępstwa przypisanego jej w punkcie XXIX części rozstrzygającej (opisanego w punkcie XLII części wstępnej) w ten sposób, że eliminuje jej działanie wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym J. N.;

III. na podstawie art. 435 k.p.k. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego S. K. (2) w odniesieniu do przestępstwa przypisanego mu w punkcie XLI części rozstrzygającej (opisanego w punkcie LIV części wstępnej) w ten sposób, że eliminuje jego działanie wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym J. N.;

IV. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego J. Ś. (1) w ten sposób, że za podstawę wymiaru kary za przestępstwa przypisane mu w punktach XXXVI i XXXVII części rozstrzygającej przyjmuje dodatkowo przepisy art. 60 § 2 i § 6 pkt 3 k.k.;

V. **zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego J. N. w ten sposób, że uniewinnia go od popełnienia przestępstwa przypisanego mu w punkcie XLVIII części rozstrzygającej (opisanego w punkcie LXI części wstępnej) i kosztami postępowania w tej części obciąża Skarb Państwa;**

VI. **w pozostałej części zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych: S. K. (1), K. K. (1) (poprzednio W.) i J. Ś. (1) utrzymuje w mocy;**

VII. **utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych: A. C. (1), R. S. (1) i U. C. (1);**

VIII. **zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów: Ł. O. oraz P. M. po 600 złotych tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu udzielonej oskarżonym: J. Ś. (1) i J. N. w postępowaniu odwoławczym oraz po 138 złotych tytułem zwrotu podatku VAT;**

IX. **zasądza od oskarżonych: S. K. (1) i A. C. (1) na rzecz Skarbu Państwa po 402,85 (czteryście dwa 85/100) złotych tytułem przypadających na nich kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, na co składa się po 2,85 złotych tytułem 1/7 zryczałtowanych wydatków Skarbu Państwa w tym postępowaniu oraz po 400 złotych opłaty za drugą instancję;**

X. **zasądza od oskarżonych: K. K. (1) (poprzednio W.), R. S. (1) i U. C. (1) na rzecz Skarbu Państwa po 302,85 (trzysta dwa 85/100) złotych, tytułem przypadających na nich kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, na co składa się po 2,85 złotych tytułem 1/7 zryczałtowanych wydatków Skarbu Państwa w tym postępowaniu oraz po 300 złotych opłaty za drugą instancję;**

XI. **zwalnia oskarżonego J. Ś. (1) od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Prokurator Okręgowy we Wrocławiu skierował akt oskarżenia przeciwko szeregu osobom, stawiając zarzuty wobec:

1) **S. K. (1) o to, że:**

I. w dniu 30 listopada 2006r. we W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej pomógł A. C. (1) prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą PPHU (...) w zawarciu umowy kredytu w rachunku bieżącym na zasadach uproszczonych nr (...) na podstawie nierzetelnego pisemnego oświadczenia, które nie ujawniało zadłużenia A. C. (1) z tytułu umowy kredytowej nr (...) z dnia 31 sierpnia 2006r. zawartej z (...) S.A., mającego istotne znaczenie dla uzyskania kredytu, wiedząc, że A. C. (1) nie wywiąże się z umowy, w ten sposób, że skontaktował A. C. (1) z przedstawicielem Banku (...) S.A. oraz pomógł w kompletowaniu dokumentów potrzebnych do zawarcia umowy, w wyniku czego A. C. (1) doprowadził Bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 100.000 zł, czym działał na szkodę Banku (...) S.A.,

- tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

II. w grudniu 2006r. w W. i we W., działając wspólnie i w porozumieniu z A. C. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej prowadząc firmę (...) Sp. z o.o. doprowadził (...) Bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 200.000 zł w ten sposób, że wystawił stwierdzającą nieprawdę fakturę VAT nr (...) z dnia 3 października 2006r. na kwotę 441.274 zł brutto dla PPHU (...) dot. sprzedaży dwóch nieistniejących ładowarek kołowych (...), na których bank ustanowił zastaw rejestrowy, którą to fakturę przedłożono w związku z zawarciem umowy o linię kredytową nr (...) z dnia 12 grudnia 2006r. pomiędzy (...) Bank (...) S.A. a PPHU (...), wprowadzając w błąd co do faktu istnienia w/w maszyny oraz wiedząc, że A. C. (1) nie miał zamiaru dokonania spłaty kredytu, czym działał na szkodę (...) Bank (...) S.A.,

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

III. w okresie od dnia 8 grudnia 2006r. do dnia 23 stycznia 2007r. we W., działając w warunkach czynu ciągłego oraz wspólnie i w porozumieniu z A. C. (1) i M. K. (1) , w celu osiągnięcia korzyści majątkowej prowadząc firmę (...) Sp. z o.o. doprowadził Bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 259.220 zł w ten sposób, że wystawił fakturę VAT Nr (...) z dnia 17 stycznia 2007r. na sprzedaż dwóch ładowarek kołowych (...) na łączną kwotę 381.274,40 zł brutto dla (...) Sp. z o.o, których w rzeczywistości nie posiadał, a następnie (...) Sp. z o.o. wystawił dalsze faktury VAT z dnia 18 stycznia 2007r. na sprzedaż w/w ładowarek kołowych (...) Nr (...) na kwotę 177.888,20 zł netto oraz Nr (...) na kwotę 177.888,20 zł netto dla PPHU (...), które te stwierdzające nieprawdę faktury stanowiły podstawę do zawarcia pomiędzy Bankiem (...) S.A. a PPHU (...) umowy kredytu inwestycyjnego w rachunku kredytowym Nr (...), a nadto umowy kredytu inwestycyjnego w kwocie 291.620 zł w rachunku kredytowym Nr (...) w dniu 19 stycznia 2007r. na zakup dwóch koparko-ładowarek (...), wprowadzając w błąd co do faktu istnienia przedmiotu leasingu oraz wiedząc, że A. C. (1) nie miał zamiaru dokonania spłaty kredytu , czym działał na szkodę Banku (...) S.A.,

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

IV. w styczniu 2007r. w W. i W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z A. C. (1) i M. K. (1) prowadząc firmę (...) z o.o. doprowadził (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 163.032,34 zł brutto w ten sposób, że wystawił stwierdzającą nieprawdę fakturę VAT nr (...) z dnia 11 stycznia 2007r. na kwotę 38.500 zł brutto dla (...) Sp. z o.o. dot. nieistniejącej w rzeczywistości ładowarki kołowej (...), a następnie (...) Sp. z o.o. wystawił stwierdzającą nieprawdę fakturę VAT Nr (...) na kwotę 250.100 zł brutto z dnia 29 marca 2007r. dot. sprzedaży w/w maszyny budowlanej dla (...) S.A., które to dokumenty stanowiły podstawę do zrealizowania zawartej w dniu 21 grudnia 2006r. umowy leasingowej nr (...) dotyczącą ładowarki kołowej (...), której leasingobiorcą był PPHU (...), zaś sprzedawcą (...) Sp. z o.o, wprowadzając w błąd co do faktu istnienia przedmiotu leasingu oraz wiedząc, że A. C. (1) nie miał zamiaru dokonania spłaty kredytu czym działał na szkodę (...) S.A.,

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

V. w kwietniu 2007r. w W. i W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z A. C. (1) i M. K. (1) prowadząc firmę (...) Sp. z o.o. doprowadził (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 191.328,72 zł brutto w ten sposób, że wystawił stwierdzającą nieprawdę fakturę VAT nr (...) z dnia 19 kwietnia 2007r. na kwotę 35.502 zł brutto dla (...) Sp. z o.o. dot. nieistniejącej w rzeczywistości ładowarki kołowej (...), a następnie (...) Sp. z o.o. wystawił stwierdzającą nieprawdę fakturę VAT Nr (...) na kwotę 252.662 zł brutto z dnia 4 czerwca 2007r. dot. sprzedaży w/w maszyny budowlanej dla (...) S.A., które to dokumenty stanowiły podstawę do zrealizowania zawartej w dniu 12 czerwca 2007r. umowy leasingowej (...) (...) (...) z dnia 12 czerwca 2007r. dotyczącą ładowarki kołowej (...), której leasingobiorcą był PPHU (...), zaś sprzedawcą (...) Sp. z o.o, wprowadzając w błąd co do faktu istnienia przedmiotu leasingu oraz wiedząc, że A. C. (1) nie miał zamiaru dokonania spłaty kredytu czym działał na szkodę (...) S.A.,

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

VI. w okresie od dnia 4 lipca 2007r. do dnia 5 lipca 2007r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z A. C. (1) prowadzącym firmę PPHU (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 7.138,69 zł, w ten sposób, że sfałszował podpis A. C. (1) w miejscu „podpis wnioskodawcy” we wniosku o zawarcie umowy leasingu z dnia 4 lipca 2007r, a następnie przedkładając pełnomocnictwo notarialne z dnia 27 kwietnia 2007r. do reprezentowania A. C. (1) we wszystkich sprawach dot. PPHU (...) w zakresie uprawnień jakie przysługują mocodawcy, a także m.in. do reprezentowania przed bankami, a nadto do zawierania i rozwiązywania umów związanych z działalnością firmy ; zawarł w jego imieniu w dniu 5 lipca

2007r. umowę leasingową nr (...) dot. samochodu m-ki L. (...) wprowadzając w błąd co do zamiaru dokonania spłaty wszystkich rat leasingowych, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o.,

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

VII. w maju 2008r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu z U. C. (1), A. C. (1) i K. W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S.A. w kwocie 183.292,82 zł netto w ten sposób, że prowadząc firmę (...) Sp. z o.o. nie będąc faktycznie w posiadaniu ładowarki kołowej V. (...) wprowadzając błąd przedstawiciela (...) S.A. co do faktu istnienia w/w maszyny, wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 14 maja 2008r. na kwotę 320.000 zł brutto na sprzedaż w/w maszyny, która to faktura stanowiła podstawę do zrealizowania zawartej w dniu 12 maja 2008r. umowy leasingu operacyjnego nr (...) pomiędzy (...) S.A. jako finansującym a PPHU (...) U. C. (1) – jako kupującym, w wyniku czego (...) Fundusz (...) przelał z tytułu umowy pieniądze na konto (...) Sp. z o.o., czym działał na szkodę (...) S.A.,

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

VIII. w czerwcu 2008r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu z U. C. (1), A. C. (1) i K. W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S.A. w kwocie 170.578,09 zł netto w ten sposób, że prowadząc firmę (...) Sp. z o.o. nie będąc faktycznie w posiadaniu ładowarki kołowej (...) 12 (...) wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) S.A. co do faktu istnienia w/w maszyny, wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 12 czerwca 2008r. na kwotę 274.256 zł brutto na sprzedaż w/w/ maszyny, która to faktura stanowiła podstawę do zrealizowania zawartej w dniu 12 czerwca 2008r. umowy leasingu operacyjnego nr (...) pomiędzy (...) S.A. jako finansującym a PPHU (...) U. C. (1) – jako kupującym, w wyniku czego (...) Fundusz (...) przelał z tytułu umowy pieniądze na konto (...) Sp. z o.o., czym działał na szkodę (...) S.A.,

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

IX. w czerwcu 2008r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu z J. Ś. (1), P. P. (1) i K. W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S.A. w kwocie 187.358,54 zł netto w ten sposób, że prowadząc firmę (...) Sp. z o.o. nie będąc faktycznie w posiadaniu ładowarki kołowej V. (...) wprowadzając błąd przedstawiciela (...) S.A. co do faktu istnienia w/w maszyny, wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 24 czerwca 2008r. na kwotę 301.096 zł brutto na sprzedaż w/w maszyny, stanowiącej podstawę do zrealizowania zawartej w dniu 24 czerwca 2008r. umowy leasingu operacyjnego nr (...) pomiędzy (...) S.A. jako finansującym a (...) (...) s.c. P. P., J. Ś. – jako kupującym, w wyniku czego (...) Fundusz (...) przelał z tytułu umowy pieniądze na konto (...) Sp. z o.o., czym działał na szkodę (...) S.A.,

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

X. w lipcu 2008r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu z J. Ś. (1), P. P. (1) i K. W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S.A. w kwocie 561.595,07 zł netto w ten sposób, że prowadząc firmę (...) Sp. z o.o. wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 15 lipca 2008r. na kwotę 608.170 zł brutto na sprzedaż koparki gąsienicowej (...) (...), stanowiącej podstawę do zrealizowania umowy leasingowej nr (...) zawartej w dniu 14 lipca 2008r. na podstawie fałszywych dokumentów pomiędzy (...) S.A. jako finansującym a (...) (...) s.c. P. P., J. Ś. – jako kupującym, wiedząc, iż leasingobiorca nie wywiąże się z umowy, w wyniku czego pokrzywdzony przekazał pieniądze na rzecz spółki (...) sp. z o.o. czym działał na szkodę (...) S.A.,

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

XI. w lipcu 2008r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu z W. B. i K. W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S.A. w kwocie 195.554,13 zł netto w ten sposób, że prowadząc firmę (...) Sp. z o.o. nie będąc faktycznie w posiadaniu koparki kołowej (...) 12 (...) wprowadzając błąd przedstawiciela (...) S.A. co do faktu istnienia w/w maszyny, wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 23 lipca 2008r. na kwotę 287.676 zł brutto na sprzedaż w/w maszyny, stanowiącą podstawę do zrealizowania zawartej w dniu 16 lipca 2008r. umowy leasingu operacyjnego nr (...) pomiędzy (...) S.A. jako finansującym a (...) W. B. – jako kupującym, w wyniku czego (...) Fundusz (...) przelał z tytułu umowy pieniądze na konto (...) Sp. z o.o., czym działał na szkodę (...) S.A.,

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

XII. w sierpniu 2008r. we W. oraz w J., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z K. W. pomógł J. Ś. (1) i P. P. (1) prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) (...) s.c.P. P., J. Ś. w zawarciu w dniu 8 sierpnia 2008r. umowy kredytowej nr (...) przez firmę PW (...) – (...) s.c. P. P., J. Ś. na zakup samochodu m-ki L (...) na kwotę 83.737,50 zł na podstawie nierzetelnego pisemnego oświadczenia do umowy leasingu w zakresie osiąganych dochodów, wiedząc, że raty kredytowe nie będą spłacane, w ten sposób, że pomógł J. Ś. (1) i P. P. (1) skompletować dokumenty niezbędne do zawarcia umowy i skontaktował ich z K. W., która przedstawiała im do podpisu dokumenty potrzebne do zawarcia umowy, w wyniku czego J. Ś. (1) i P. P. (1) doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Bank S.A. w kwocie 83.737,50 zł, czym działał na szkodę (...) Bank S.A.,

- tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

XIII. w sierpniu 2008r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu z J. A. (1), A. C. (1) i K. W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S.A. w kwocie 189.813,06 zł netto w ten sposób, że prowadząc firmę (...) Sp. z o.o. nie będąc w rzeczywistości w posiadaniu maszyny do (...), wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) S.A. co do faktu istnienia w/w maszyny wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 12 sierpnia 2008r. na kwotę 292.434 zł brutto na sprzedaż w/w maszyny, stanowiącą podstawę do zrealizowania umowy leasingu operacyjnego zawartej w dniu 8 sierpnia 2008r. nr (...) pomiędzy (...) S.A. jako finansującym a (...) „J. A. (1) – jako kupującym, w wyniku czego (...) Fundusz (...) przelał z tytułu umowy pieniądze na konto (...) Sp. z o.o., czym działał na szkodę (...) S.A.,

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

XIV. we wrześniu 2008r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu z A. C. (1) i R. S. (1) oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej pomógł J. S. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowa (...) w zawarciu w dniu 15 września 2008r. umowy leasingowej nr (...) ((...)) dot. nieistniejącej w rzeczywistości koparki gąsienicowej C. (...) z (...) S.A., na podstawie stwierdzających nieprawdę dokumentów, wiedząc, że przedmiot leasingu nie istnieje, zaś J. S. nie ma możliwości płacenia rat, w ten sposób, że skontaktował J. S. z przedstawicielem (...) S.A. oraz pomógł w kompletowaniu dokumentów potrzebnych do zawarcia umowy, w wyniku czego J. S. doprowadził (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 488.139,77 zł brutto, czym działał na szkodę (...) S.A. (...) S.A.,

- tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

XV. we wrześniu 2008r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu z W. B. i K. W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S.A. w kwocie 196.162,30 zł netto w ten sposób, że prowadząc firmę (...) Sp. z o.o. nie będąc faktycznie w posiadaniu koparko ładowarki kołowej (...) 432 D wprowadzając błąd przedstawiciela (...) S.A. co do faktu istnienia w/w maszyny, wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 16 września 2008r. na kwotę 289.140 zł brutto na sprzedaż w/w maszyny, stanowiącej podstawę do zrealizowania

zawartej w dniu 15 września 2008r. umowy o leasing nr (...) pomiędzy (...) S.A. jako finansującym a (...) W. B. – jako kupującym, w wyniku czego (...) Fundusz (...) przełał z tytułu umowy pieniądze na konto (...) Sp. z o.o., czym działał na szkodę (...) S.A.,

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

XVI. w październiku 2008r. we W., nakłonił K. W. do przedłożenia w siedzibie (...) S.A. we W. sfałszowanych dokumentów dot. J. K. (1) w postaci deklaracji na zaliczkę miesięczną na podatek dochodowy wg stawki 19% za 08.2008r., informacji o wysokości dochodu z pozarolniczej działalności gospodarczej w roku podatkowym 2007 oraz zeznania o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym 2007 oraz stwierdzającą nieprawdę fakturę (...)” z dnia 14 października 2008r. na kwotę 262.300 zł brutto na sprzedaż koparko-ładowarki M. 12 MX rok. prod.2004 na kwotę 262.300 zł oraz fakturę (...)” z dnia 14 października 2008r. na kwotę 270.840 zł brutto na sprzedaż koparko-ładowarki M. 12 MX rok. prod.2005 wystawioną przez (...) s.c. S. I., S. R.,

- tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k.;

XVII. w okresie od października 2008r. do listopada 2008r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu z R. S. (1), J. A. (1) i A. C. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S.A. w kwocie 847 900 zł brutto, w ten sposób, że usiłował doprowadzić do zawarcia umowy o leasing nieistniejącej w rzeczywistości ładowarki czołowej V. (...), na podstawie stwierdzających nieprawdę dokumentów pomiędzy (...) S.A. jako finansującym a PHU (...) jako korzystającym, w ten sposób, że skontaktował J. A. (1) z przedstawicielem (...) S.A. oraz pomógł w kompletowaniu dokumentów potrzebnych do zawarcia umowy, czym działał na szkodę (...) S.A, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na czynności podjęte przez Policję,

- tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

XVIII. w listopadzie 2008r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu ze S. K. (2), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S.A. w kwocie 474.580 zł brutto, w ten sposób, że usiłował doprowadzić do zawarcia umowy o leasing nieistniejącej w rzeczywistości koparko-ładowarki (...) 12 (...) na podstawie stwierdzających nieprawdę dokumentów pomiędzy (...) S.A. jako finansującym a firmą PHU (...) S. K. (2) jako korzystającym, w ten sposób, że skontaktował S. K. (2) z przedstawicielem (...) S.A. oraz pomógł w kompletowaniu dokumentów potrzebnych do zawarcia umowy, czym działał na szkodę (...) S.A, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na czynności podjęte przez funkcjonariuszy Policji,

- tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

XIX. w okresie od listopada 2008r. do dnia 18 grudnia 2008r. we W. oraz w W., działając wspólnie i w porozumieniu ze S. K. (2), J. N. i K. W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S.A. w kwocie 474.580 zł brutto, poprzez usiłowanie doprowadzenia do zawarcia zawarcie umowy leasingowej nr (...) dot. nieistniejącej w rzeczywistości koparki (...) 12 (...) na podstawie stwierdzających nieprawdę dokumentów pomiędzy (...) S.A. jako finansującym a PHU (...) S. K. (2) jako korzystającym, przedkładając w Agencji (...) Sp. z o.o. we W. nierzetelne pisemne oświadczenie S. K. (2) do umowy leasingu w zakresie osiąganych dochodów zawarte we wniosku o leasing oraz sfałszowane dokumenty dot. S. K. (2) w postaci deklaracji na zaliczkę miesięczną na podatek dochodowy wg stawki 19% za październik 2008r., sfałszowanego zeznania o wysokości osiągniętego dochodu w roku 2007r. oraz sfałszowanej informację o wysokości dochodu poniesionej straty z pozarolniczej działalności gospodarczej w roku podatkowym 2007 oraz stwierdzającą nieprawdę fakturę(...)” wystawioną w dniu 18 listopada 2008r. przez B. s.c S. I., S. R. na kwotę 474.580 zł brutto na sprzedaż w/w maszyny, a następnie stwierdzającą nieprawdę fakturę VAT „pro forma” wystawioną w dniu 27 listopada 2008r. przez (...) J. N. na kwotę 474.580 zł brutto

na sprzedaż w/w maszyny, czym działała na szkodę (...) S.A., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na czynności podjęte przez Policję,

- tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

XX. w listopadzie 2008r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu z K. W. przedłożył w Agencji (...) Sp. z o.o. we W. sfałszowane dokumenty w postaci deklaracji na zaliczkę miesięczną na podatek dochodowy według stawki 19% za czerwiec 2008 dot. J. A. (1), informacji o wysokości dochodu (straty) z pozarolniczej działalności gospodarczej w roku podatkowym 2007 dot. J. A. (1) oraz zeznania J. A. (1) o wysokości dochodu w roku podatkowym 2007,

- tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 k.k.;

2) A. C. (1) oskarżonego o to, że:

XXI. w dniu 30 listopada 2006r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu z S. K. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej prowadząc firmę PPHU (...) doprowadził Bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 100.000 zł wprowadzając w błąd co do swojej sytuacji majątkowej, w ten sposób, że złożył nierzetelne pisemne oświadczenie nie ujawniając zadłużenia z tytułu umowy kredytowej nr (...) z dnia 31 sierpnia 2006r. zawartej z (...) S.A. mającego istotne znaczenie dla uzyskania kredytu i zawarł umowę kredytu w rachunku bieżącym na zasadach uproszczonych nr (...) nie mając zamiaru dokonania jego spłaty, czym działał na szkodę Banku (...) S.A.,

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

XXII. w grudniu 2006r. w W. i w P., działając wspólnie i w porozumieniu z S. K. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej prowadząc firmę PPHU (...) doprowadził (...) Bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 200.000 zł w ten sposób, że przedkładając stwierdzającą nieprawdę fakturę VAT Nr (...) z dnia 3 października 2006r. na łączną kwotę 441.274 zł brutto wystawioną przez (...) Sp. z o.o. dla PPHU (...) dot. sprzedaży dwóch nieistniejących ładowarek kołowych (...), na których bank ustanowił zastaw rejestrowy, zawarł w dniu 12 grudnia 2006r. umowę o linię kredytową nr (...), wprowadzając w błąd co do faktu istnienia przedmiotu leasingu oraz faktu wywiązania się przez leasingobiorcę z umowy, czym działał na szkodę (...) Bank (...) S.A.,

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

XXIII. w okresie od dnia 8 grudnia 2006r. do dnia 23 stycznia 2007r. we W., działając w warunkach czynu ciągłego oraz wspólnie i w porozumieniu z S. K. (1) i M. K. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej prowadząc firmę PPHU (...) doprowadził Bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 259.220 zł w ten sposób, że przedkładając sfałszowane dokumenty w postaci wniosku E. S. z dnia 19 stycznia 2007r. o wpis w księdze wieczystej i oświadczenia E. S. o ustanowieniu hipoteki kaucyjnej oraz hipoteki zwykłej na nieruchomości gruntowej położonej w D. opisanej księgą wieczystą KW Nr (...) z dnia 19 stycznia 2007r. oraz stwierdzających nieprawdę faktur VAT NR (...) z dnia 18 stycznia 2007r. wystawionych przez (...) Sp. z o.o. oraz składając nierzetelne pisemne oświadczenie nie ujawniając zadłużenia z tytułu umowy kredytowej nr (...) z dnia 31 sierpnia 2006r. zawartej z (...) S.A., mającego istotne znaczenie dla uzyskania kredytu, zawarł umowę kredytu inwestycyjnego w rachunku kredytowym Nr (...), a nadto umowę kredytu inwestycyjnego w rachunku kredytowym Nr (...) w dniu 19 stycznia 2007r. na zakup dwóch koparo-ładowarek (...) w wyżej wymienionej kwocie, nie mając dokonania zamiaru spłaty kredytu, czym działał na szkodę Banku (...) S.A.,

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XXIV. w okresie od grudnia 2006r. do marca 2007r. w W. i P., działając czynem ciągłym w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z S. K. (1) i M. K. (1) prowadząc firmę PPHU (...) doprowadził (...) S.A.

do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 163 032,34 zł brutto w ten sposób, zawarł umowę leasingową nr (...) z dnia 21 grudnia 2006r. dotyczącą ładowarki kołowej (...), której leasingobiorcą był PPHU (...), zaś sprzedawcą (...) Sp. z o.o., przedstawiając stwierdzającą nieprawdę fakturę VAT nr (...) na kwotę 38.500 zł brutto z dnia 11 stycznia 2007r. wystawioną przez (...) Sp. z o.o dla (...) Sp. z o.o dot. nieistniejącej w rzeczywistości ładowarki kołowej (...) oraz stwierdzającą nieprawdę fakturę VAT Nr (...) na kwotę 250.100 zł brutto z dnia 29 marca 2007r. wystawioną przez (...) Sp. z o.o. dot. w/w maszyny budowlanej dla (...) S.A., wprowadzając w błąd co do faktu istnienia przedmiotu leasingu oraz faktu wywiązania się przez leasingobiorcę z umowy, czym działał na szkodę (...) S.A.,

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XXV. w okresie od kwietnia 2007r. do czerwca 2007r. w W. i P., działając czynem ciągłym w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z S. K. (1) i M. K. (1) prowadząc firmę PPHU (...) doprowadził (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 191 328,72 zł brutto w ten sposób, że w dniu 12 czerwca 2007r. zawarł umowę leasingową nr (...) (...)L dotyczącą ładowarki kołowej (...), której leasingobiorcą był PPHU (...), zaś sprzedawcą (...) Sp. z o.o., przedstawiając stwierdzającą nieprawdę fakturę „(...) (...) z dnia 24 maja 2007r. wystawioną przez W. Sp. z o.o dla T. A. C. na kwotę 252.662 zł, fakturę VAT nr (...) z dnia 19 kwietnia 2007r. na kwotę 35.502 zł brutto wystawioną przez (...) Sp z.o.o dla (...) Sp. z o.o dot. nieistniejącej w rzeczywistości ładowarki kołowej (...) oraz stwierdzającą nieprawdę fakturę VAT Nr (...) na kwotę 252.662 zł brutto z dnia 4 czerwca 2007r. wystawioną przez (...) Sp. z o.o. dot. w/w maszyny budowlanej dla (...) S.A., wprowadzając w błąd co do faktu istnienia przedmiotu leasingu oraz faktu wywiązania się przez leasingobiorcę z umowy, czym działał na szkodę (...) S.A.,

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XXVI. w okresie od dnia 26 kwietnia 2007r. do dnia 12 czerwca 2007r. w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i uzyskania kredytu w rachunku bieżącym w wysokości 500.000 zł przedłożył w (...) Banku (...) S.A. w P. nierzetelne pisemne oświadczenia nie ujawniając istotnych okoliczności mających znaczenie dla udzielenia kredytu w postaci stanu posiadanych zadłużeń wobec (...) Sp. z o.o. w łącznej kwocie 171.019,08 zł, wobec (...) S.A. w kwocie 5.130.789,57 zł, wobec S.-2 Sp. z o.o. w kwocie 91.361,25 zł, wobec ZUS z tytułu nieopłacania składek za marzec i kwiecień 2007r., w związku z którymi to zadłużeniami wszczęto postępowania egzekucyjne, prowadząc w błąd pracowników banku co do możliwości i zamiaru spłaty kredytu, w wyniku czego zawarł w dniu 12 czerwca 2007r. umowę nr (...) kredytu w rachunku bieżącym doprowadzając do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 498.333,03 zł Bank (...) S.A.,

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

XXVII. w maju 2008r. we W. i P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z S. K. (1) i K. W. nakłonił U. C. (1) prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą PPHU (...) do zawarcia umowy leasingowej nr (...) w dniu 12 maja 2008r. na podstawie stwierdzających nieprawdę dokumentów dotyczącej nieistniejącej w rzeczywistości ładowarki kołowej V. (...), której leasingobiorcą była PPHU (...), zaś sprzedawcą (...) sp. z o.o. wiedząc, że przedmiot leasingu nie istnieje, zaś U. C. (1) nie ma możliwości płacenia rat, w wyniku czego U. C. (1) doprowadziła (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 183 292,82 zł netto, czym działał na szkodę (...) S.A.,

- tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

XXVIII. w czerwcu 2008r. we W. i P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu S. K. (1) i K. W. nakłonił U. C. (1) prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą PPHU (...) do zawarcia w dniu 12 czerwca 2008r umowy leasingowej nr (...) na podstawie stwierdzających nieprawdę dokumentów dotyczącej nieistniejącej w rzeczywistości ładowarki kołowej M. 12 (...), której leasingobiorcą była PPHU (...), zaś sprzedawcą

(...) sp. z o.o., wiedząc, że przedmiot leasingu nie istnieje, zaś U. C. (1) nie ma możliwości płacenia rat, w wyniku czego U. C. (1) doprowadziła (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 170.578,09 zł netto, czym działał na szkodę (...) S.A.,

- tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

XXIX. w okresie od 4 lipca 2007r. do 5 lipca 2007r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z S. K. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej prowadząc firmę PPHU (...), doprowadził (...) Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 7.138,69 zł w ten sposób, że udzielił uprzednio S. K. (1) pełnomocnictwa notarialnego w dniu 27 kwietnia 2007r. do reprezentowania go we wszystkich sprawach dot. PPHU (...) w zakresie uprawnień jakie przysługują mocodawcy, a także m.in. do reprezentowania przed bankami, a nadto do zawierania i rozwiązywania umów związanych z działalnością firmy, po czym S. K. (1) złożył w dniu 4 lipca 2007r. wniosek o zawarcie umowy leasingu do (...) Sp. z o.o., w którym sfalszował podpis A. C. (1) w miejscu „podpis wnioskodawcy”, a następnie w jego imieniu zawarł w dniu 5 lipca 2007r. umowę leasingową nr (...) dot. samochodu m-ki L. (...) wprowadzając w błąd co do zamiaru dokonania spłaty wszystkich rat leasingowych, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o.,

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

XXX. w sierpniu 2008r. we W. i T., działając wspólnie i w porozumieniu z S. K. (1) i K. W. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej pomógł J. A. (1) prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą PHU (...) J. A. (1) w zawarciu w dniu 8 sierpnia 2008r. umowy leasingowej nr (...) dot. nieistniejącej w rzeczywistości maszyny do (...), na podstawie stwierdzających nieprawdę dokumentów, wiedząc, że przedmiot leasingu nie istnieje, zaś J. A. (1) nie ma możliwości płacenia rat w ten sposób, że skontaktował J. A. (1) z S. K. (1) i pomógł mu w kompletowaniu dokumentów potrzebnych do zawarcia umowy, w wyniku czego J. A. (1) doprowadził (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 189.813,06 zł netto, czym działał na szkodę (...) S.A.,

- tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

XXXI. we wrześniu 2008r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu, S. K. (1) i R. S. (1) oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej pomógł J. S. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowa (...) w zawarciu w dniu 15 września 2008r. umowy leasingowej nr (...) ((...)) dot. nieistniejącej w rzeczywistości koparki gąsienicowej C. (...) z (...) S.A., na podstawie stwierdzających nieprawdę dokumentów, wiedząc, że przedmiot leasingu nie istnieje, zaś J. S. nie ma możliwości płacenia rat, w ten sposób, że skontaktował J. S. z S. K. (1), w wyniku czego J. S. doprowadził (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 488.139,77 zł brutto, czym działał na szkodę (...) S.A.,

- tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

XXXII. w okresie od października 2008r. do listopada 2008r. we W. i T., działając wspólnie i w porozumieniu z J. A. (1) S. K. (1) i R. S. (1) oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S.A. w kwocie 847.900 zł brutto poprzez usiłowanie doprowadzenia do zawarcia umowy leasingowej dot. nieistniejącej w rzeczywistości ładowarki czołowej V. (...) na podstawie stwierdzających nieprawdę dokumentów pomiędzy (...) S.A. jako finansującym a PHU (...) jako korzystającym w ten sposób, że skontaktował J. A. (1) z S. K. (1) i pomógł mu w kompletowaniu dokumentów potrzebnych do zawarcia umowy, czym działał na szkodę (...) S.A., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na czynności podjęte przez Policję,

- tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

3) ***K. K. (1) (poprzednio W.) oskarżonej o to, że:***

XXXIII. w maju 2008r. we W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z S. K. (1), U. C. (1) i A. C. (1) doprowadziła (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 183.292,82 zł netto w ten sposób, że będąc pracownikiem pokrzywdzonej spółki odpowiedzialnym za weryfikację wniosków leasingowych umożliwiła zawarcie umowy leasingowej nr (...) z dnia 12 maja 2008r. dotyczącej ładowarki kołowej V. (...), której leasingobiorcą była PPHU (...), zaś sprzedawcą (...) sp. z o.o., wprowadzając w błąd co do faktu istnienia przedmiotu leasingu oraz faktu wywiązania się przez leasingobiorcę z umowy oraz doprowadzając do zawarcia umowy zakupu nieistniejącej maszyny budowlanej przez (...) S.A na podstawie stwierdzających nieprawdę dokumentów, w wyniku czego pokrzywdzony przekazał pieniądze na rzecz spółki (...) sp. z o.o., czym działała na szkodę (...) S.A.,

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

XXXIV. w czerwcu 2008r. we W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z S. K. (1), U. C. (1) i A. C. (1) doprowadziła (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 170.578,09 zł netto w ten sposób, że będąc pracownikiem pokrzywdzonej spółki odpowiedzialnym za weryfikację wniosków leasingowych umożliwiła zawarcie umowy leasingowej z dnia 12 czerwca 2008r. nr (...) dotyczącej ładowarki kołowej ładowarki kołowej M. 12 (...), której leasingobiorcą był PPHU (...), zaś sprzedawcą (...) sp. z o.o., wprowadzając w błąd co do faktu istnienia przedmiotu leasingu oraz faktu wywiązania się przez leasingobiorcę z umowy oraz doprowadzając do zawarcia umowy zakupu nieistniejącej maszyny budowlanej na podstawie stwierdzających nieprawdę dokumentów przez (...) S.A. w wyniku czego pokrzywdzony przekazał pieniądze na rzecz spółki (...) sp. z o.o., czym działała na szkodę (...) S.A.,

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

XXXV. w czerwcu 2008r. we W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z S. K. (1), P. P. (1) i J. Ś. (1) doprowadziła (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 187.358,54 zł netto w ten sposób, że będąc pracownikiem pokrzywdzonej spółki odpowiedzialnym za weryfikację wniosków leasingowych umożliwiła zawarcie umowy leasingowej w dniu 24 czerwca 2008r. nr (...) dotyczącej ładowarki kołowej V. (...), której leasingobiorcą był (...)B.-R.”s.c P. P. (1), J. Ś. (1), zaś sprzedawcą (...) sp. z o.o., wprowadzając w błąd co do faktu istnienia przedmiotu leasingu oraz faktu wywiązania się przez leasingobiorcę z umowy oraz doprowadzając do zawarcia umowy zakupu nieistniejącej maszyny budowlanej na podstawie stwierdzających nieprawdę dokumentów przez (...) S.A. w wyniku czego pokrzywdzony przekazał pieniądze na rzecz spółki (...) sp. z o.o., czym działała na szkodę (...) S.A.,

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

XXXVI. w lipcu 2008r. we W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z S. K. (1), P. P. (1) i J. Ś. (1) doprowadziła (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 561.595,07 zł netto w ten sposób, że będąc pracownikiem pokrzywdzonej spółki odpowiedzialnym za weryfikację wniosków leasingowych umożliwiła zawarcie umowy leasingowej w dniu 14 lipca 2008r. nr (...) dotyczącej koparki gąsienicowej (...), której leasingobiorcą był (...) B.-R.” s.c (...), J. Ś. (1), zaś sprzedawcą (...) sp. z o.o., wprowadzając w błąd co do faktu wywiązania się przez leasingobiorcę z umowy oraz doprowadzając do zawarcia umowy zakupu maszyny budowlanej na podstawie stwierdzających nieprawdę dokumentów przez (...) S.A., w wyniku czego pokrzywdzony przekazał pieniądze na rzecz spółki (...) sp. z o.o., czym działała na szkodę (...) S.A.,

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

XXXVII. w lipcu 2008r. we W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z S. K. (1) i W. B. doprowadziła (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 195.554,13 zł netto w ten sposób, że będąc pracownikiem pokrzywdzonej spółki odpowiedzialnym za weryfikację wniosków leasingowych umożliwiła zawarcie umowy leasingowej w dniu 16 lipca 2008r. nr (...) dotyczącej ładowarki kołowej (...) 12 (...)

której leasingobiorcą był D. W. B., zaś sprzedawcą (...) sp. z o.o., wprowadzając w błąd co do faktu istnienia przedmiotu leasingu oraz faktu wywiązania się przez leasingobiorcę z umowy oraz doprowadzając do zawarcia umowy zakupu nieistniejącej maszyny budowlanej na podstawie stwierdzających nieprawdę dokumentów przez (...) S.A., w wyniku czego pokrzywdzony przekazał pieniądze na rzecz spółki (...) sp. z o.o., czym działała na szkodę (...) S.A.,

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

XXXVIII. w sierpniu 2008r. we W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z S. K. (1), J. A. (1) i A. C. (1) doprowadziła (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 189.813,06 zł netto w ten sposób, że będąc pracownikiem pokrzywdzonej spółki odpowiedzialnym za weryfikację wniosków leasingowych umożliwiła zawarcie umowy leasingowej z dnia 8 sierpnia 2008r. nr (...) dotyczącej ładowarki kołowej (...) 12 (...), której leasingobiorcą był (...) J. A. (1), zaś sprzedawcą (...) sp. z o.o., wprowadzając w błąd co do faktu istnienia przedmiotu leasingu oraz faktu wywiązania się przez leasingobiorcę z umowy oraz doprowadzając do zawarcia umowy zakupu nieistniejącej maszyny budowlanej na podstawie stwierdzających nieprawdę dokumentów przez (...) S.A., w wyniku czego pokrzywdzony przekazał pieniądze na rzecz spółki (...) sp. z o.o., czym działała na szkodę (...) S.A.,

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

XXXIX. w sierpniu 2008r. we W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z S. K. (1), pomogła J. Ś. (1) i P. P. (1) prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) (...) s.c. P. P., J. Ś. w zawarciu w dniu 8 sierpnia 2008r. umowy kredytowej nr (...) przez firmę PW (...) – (...) s.c.P. P., J. Ś. na zakup samochodu m-ki L. (...) na kwotę 83.737,50 zł na podstawie nierzetelnego pisemnego oświadczenia do umowy leasingu w zakresie osiąganych dochodów, wiedząc, że raty kredytowe nie będą spłacane, w ten sposób, że przedstawiła do podpisu J. Ś. (1) i P. P. (1) dokumenty niezbędne do zawarcia umowy wiedząc, że raty kredytowe nie będą spłacane, po czym przekazała je pracownikowi (...) Bank S.A, w wyniku czego J. Ś. (1) i P. P. (1) doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Bank S.A. w kwocie 83.737,50 zł, czym działała na szkodę (...) Bank S.A.,

- tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

XL. we wrześniu 2008r. we W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z S. K. (1) i W. B. doprowadziła (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 196.162,30 zł netto w ten sposób, że będąc pracownikiem pokrzywdzonej spółki odpowiedzialnym za weryfikację wniosków leasingowych umożliwiła zawarcie umowy leasingowej w dniu 15 września 2008r nr (...) dotyczącej koparko-ładowarki kołowej (...) (...) której leasingobiorcą był D. W. B., zaś sprzedawcą (...) sp. z o.o., wprowadzając w błąd co do faktu istnienia przedmiotu leasingu oraz faktu wywiązania się przez leasingobiorcę z umowy oraz doprowadzając do zawarcia umowy zakupu nieistniejącej maszyny budowlanej na podstawie stwierdzających nieprawdę dokumentów przez (...) S.A. w wyniku czego pokrzywdzony przekazał pieniądze na rzecz spółki (...) sp. z o.o., czym działała na szkodę (...) S.A.,

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

XLI. w październiku 2008r. we W., przedłożyła w siedzibie (...) S.A. we W. sfałszowane dokumenty dot. J. K. (1) w postaci deklaracji na zaliczkę miesięczną na podatek dochodowy wg stawki 19% za 08.2008r., informacji o wysokości dochodu z pozarolniczej działalności gospodarczej w roku podatkowym 2007 oraz zeznania o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym 2007 oraz stwierdzającą nieprawdę fakturę VAT „pro forma” z dnia 14 października 2008r. na kwotę 262.300 zł brutto na sprzedaż koparko-ładowarki M. 12 MX rok. prod.2004 na kwotę 262.300 zł oraz fakturę VAT „pro forma” z dnia 14 października 2008r. na kwotę 270.840 zł brutto na sprzedaż koparko-ładowarki M. 12 MX rok. prod.2005 wystawioną przez (...) s.c. S. I., S. R.,

- tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 k.k.;

XLII. w okresie od listopada 2008r. do dnia 18 grudnia 2008r. we W. oraz w W., działając wspólnie i w porozumieniu ze S. K. (2), J. N. i S. K. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłowała doprowadzić do

niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S.A. w kwocie 474.580 zł brutto, poprzez usiłowanie doprowadzenia do zawarcia zawarcie umowy leasingowej nr (...) dot. nieistniejącej w rzeczywistości koparki (...) 12 (...) na podstawie stwierdzających nieprawdę dokumentów pomiędzy (...) S.A. jako finansującym a PHU (...) S. K. (2) jako korzystającym, przedkładając w Agencji (...) Sp. z o.o. we W. nierzetelne pisemne oświadczenie S. K. (2) do umowy leasingu w zakresie osiąganych dochodów zawarte we wniosku o leasing oraz sfalszowaną dokumenty dot. S. K. (2) w postaci deklaracji na zaliczkę miesięczną na podatek dochodowy wg stawki 19% za październik 2008r., sfalszowanego zeznania o wysokości osiągniętego dochodu w roku 2007r. oraz sfalszowanej informację o wysokości dochodu poniesionej straty z pozarolniczej działalności gospodarczej w roku podatkowym 2007 oraz stwierdzającą nieprawdę fakturę (...) (...)” wystawioną w dniu 18 listopada 2008r. przez (...) s.c. S. I., S. R. na kwotę 474.580 zł brutto na sprzedaż w/w maszyny, a następnie stwierdzającą nieprawdę fakturę VAT „pro forma” wystawioną w dniu 27 listopada 2008r. przez (...) J. N. na kwotę 474.580 zł brutto na sprzedaż w/w maszyny, czym działała na szkodę (...) S.A., lecz zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na czynności podjęte przez Policję,

- tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

XLIII. w listopadzie 2008r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu z S. K. (1) przedłożyła w Agencji (...) Sp. z o.o. we W. sfalszowane dokumenty w postaci deklaracji na zaliczkę miesięczną na podatek dochodowy według stawki 19% za czerwiec 2008 dot. J. A. (1), informacji o wysokości dochodu (straty) z pozarolniczej działalności gospodarczej w roku podatkowym 2007 dot. J. A. (1) oraz zeznania J. A. (1) o wysokości dochodu w roku podatkowym 2007,

- tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 k.k.;

4) J. A. (1) oskarżonego o to, że:

XLIV. w sierpniu 2008r. we W. i w T., działając czynem ciągłym w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z A. C. (1), S. K. (1) i K. W. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S.A. w kwocie 189.813,06 zł netto w ten sposób, że prowadząc firmę (...) „I. „J. A. (1), zawarł w dniu 8 sierpnia 2008r. umowę o leasingową nr (...) dot. maszyny do (...), przedkładając nierzetelne pisemne oświadczenie do umowy leasingu w zakresie osiąganych dochodów oraz sfalszowane zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym 2007r, a następnie używając poświadczającej nieprawdę faktury VAT nr (...) z dnia 12 sierpnia 2008r. wystawioną przez (...) Sp. z o.o., wprowadzając w błąd co faktu istnienia przedmiotu leasingu oraz faktu wywiązania się przez leasingobiorcę z umowy wyniku czego (...) S.A. wypłacił pieniądze z tytułu umowy leasingu na konto (...) Sp. z o.o., czym działał na szkodę (...) S.A.,

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XLV. w okresie od października 2008r. do listopada 2008r. we W. i w T., działając czynem ciągłym w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z A. C. (1), R. S. (1) i S. K. (1), usiłował doprowadzić (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 847.900 zł brutto w ten sposób, że prowadząc firmę (...) „I. „J. A. (1), w celu zawarcia umowy o leasing ładowarki czołowej V. (...), przedłożył sfalszowane zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym 2007r. i sfalszowaną deklarację na zaliczkę miesięczną na podatek dochodowy według stawki 19% za sierpień 2008 oraz przedłożył stwierdzające nieprawdę fakturę (...) z dnia 27 października 2008r. wystawioną przez (...) s.c. S. I., S. R. na kwotę 603.900 zł brutto na sprzedaż w/w maszyny R. (...) oraz fakturę (...)” z dnia 8 listopada 2008r. wystawioną przez (...) s.c. na kwotę 847.900 zł brutto na sprzedaż w/w maszyny R. (...), wiedząc, iż przedmiot leasingu nie istnieje i nie mając zamiaru ani możliwości płacenia rat leasingowych, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na działania podjęte przez funkcjonariuszy Policji, czym działał na szkodę R. (...),

- tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

5) P. P. (1) oskarżonego o to, że:

XLVI. w czerwcu 2008r. we W. i w J., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czynem ciągłym oraz w porozumieniu z S. K. (1), K. W. i J. Ś. (1) doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S.A. w kwocie 187.358,54 zł netto, w ten sposób, że prowadząc firmę (...) – (...) s.c.P. P., J. Ś. zawarł w dniu 24 czerwca 2008r. umowę leasingową nr (...) dotyczącą ładowarki kołowej V. (...) ,której leasingobiorcą było (...) (...) s.c.P. P., J. Ś., zaś sprzedawcą (...) Sp. z o.o., przedkładając nierzetelne pisemne oświadczenie do umowy leasingu w zakresie osiągniętych dochodów, a następnie używając poświadczającej nieprawdę faktury VAT nr (...) z dnia 24 czerwca 2008r. na kwotę 301.096 zł brutto wystawionej przez (...) Sp. z o.o. na sprzedaż ładowarki kołowej V. (...), wprowadzając co do faktury istnienia przedmiotu leasingu oraz faktu wywiązania się przez leasingobiorcę z umowy w wyniku czego (...) S.A. wypłacił pieniądze z tytułu umowy leasingu na konto (...) Sp. z o.o., czym działał na szkodę (...) S.A.,

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XLVII. w lipcu 2008r. we W. i J., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czynem ciągłym oraz wspólnie i w porozumieniu z S. K. (1), K. W. i J. Ś. (1) doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S.A. w kwocie 561.595,07 zł netto w ten sposób, że prowadząc firmę (...) – (...) s.c. P. P., J. Ś. zawarł w dniu 14 lipca 2008r. umowę leasingową nr (...) dotyczącą koparki gaśnicowej 320 (...), której leasingobiorcą było (...) (...) s.c. P. P., J. Ś., zaś sprzedawcą (...) Sp. z o.o., przedkładając nierzetelne pisemne oświadczenie do umowy leasingu w zakresie osiągniętych dochodów oraz sfalszowane zeznanie J. Ś. (1) i P. P. (1) o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym 2007r., sfalszowaną informację J. Ś. (1) i P. P. (1) o wysokości dochodu z pozarolniczej działalności gospodarczej w roku podatkowym 2007 oraz wprowadzając w błąd co do faktu wywiązania się przez leasingobiorcę z umowy w wyniku czego (...) S.A. wypłacił pieniądze z tytułu umowy leasingu na konto (...) Sp. z o.o., czym działał na szkodę (...) S.A.,

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XLVIII. w dniu 8 sierpnia 2008r. w miejscowości G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z S. K. (1), K. W. i J. Ś. (1) doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Bank S.A. w kwocie 83.737, 50 zł w ten sposób, że prowadząc firmę PW (...) – (...) s.c. P. P., J. Ś. zawarł umowę kredytową nr (...) na zakup samochodu m-ki L. (...) na kwotę 83.737,50 zł, przedkładając nierzetelne pisemne oświadczenie w zakresie osiągniętych dochodów, nie mając zamiaru spłacać rat kredytowych , czym działał na szkodę (...) Bank S.A.,

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

6) J. Ś. (1) oskarżonego o to, że:

XLIX. w czerwcu 2008r. we W. i w J., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czynem ciągłym oraz w porozumieniu z S. K. (1), K. W. i P. P. (1) doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S.A. w kwocie 187.358,54 zł netto, w ten sposób, że prowadząc firmę (...) – (...) s.c. P. P., J. Ś. zawarł w dniu 24 czerwca 2008r. umowę leasingową nr (...) dotyczącą ładowarki kołowej V. (...) ,której leasingobiorcą było (...) (...) s.c. P. P., J. Ś., zaś sprzedawcą (...) Sp. z o.o., przedkładając nierzetelne pisemne oświadczenie do umowy leasingu w zakresie osiągniętych dochodów, a następnie używając poświadczającej nieprawdę faktury VAT nr (...) z dnia 24 czerwca 2008r. na kwotę 301.096 zł brutto wystawionej przez (...) Sp. z o.o. na sprzedaż ładowarki kołowej V. (...), wprowadzając co do faktury istnienia przedmiotu leasingu oraz faktu wywiązania się przez leasingobiorcę z umowy w wyniku czego (...) S.A. wypłacił pieniądze z tytułu umowy leasingu na konto (...) Sp. z o.o., czym działał na szkodę (...) S.A.,

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

L. w lipcu 2008r. we W. i J., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czynem ciągłym oraz wspólnie i w porozumieniu z S. K. (1), K. W. i P. P. (1) doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S.A. w kwocie 561.595,07 zł netto w ten sposób, że prowadząc firmę (...) – (...) s.c. P. P., J. Ś. zawarł w dniu 14 lipca 2008r. umowę leasingową nr (...) dotyczącą koparki gąsienicowej 320 (...), której leasingobiorcą było (...) (...) s.c. P. P., J. Ś., zaś sprzedawcą (...) Sp. z o.o., przedkładając nierzetelne pisemne oświadczenie do umowy leasingu w zakresie osiągniętych dochodów oraz sfalszowane zeznanie J. Ś. (1) i P. P. (1) o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym 2007r, sfalszowaną informację J. Ś. (1) i P. P. (1) o wysokości dochodu z pozarolniczej działalności gospodarczej w roku podatkowym 2007 oraz wprowadzając w błąd co do faktu wywiązania się przez leasingobiorcę z umowy wyniku czego (...) S.A. wypłacił pieniądze z tytułu umowy leasingu na konto (...) Sp. z o.o., czym działał na szkodę (...) S.A.,

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

LI. w dniu 8 sierpnia 2008r. w miejscowości G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z S. K. (1), K. W. i P. P. (1) doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Bank S.A. w kwocie 83.737,50 zł w ten sposób, że prowadząc firmę PW (...) – (...) s.c. P. P., J. Ś. zawarł umowę kredytową nr (...) na zakup samochodu m-ki L. (...) na kwotę 83.737,50 zł, przedkładając nierzetelne pisemne oświadczenia w zakresie osiągniętych dochodów nie mając zamiaru spłacać rat kredytowych, czym działał na szkodę (...) Bank S.A.,

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

7) R. S. (1) oskarżonego o to, że:

LII. we wrześniu 2008r. we W. i w P., działając wspólnie i w porozumieniu z S. K. (1), J. S. i A. C. (1) oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S.A. w kwocie 488 139,77 zł brutto, w ten sposób, że prowadząc firmę (...) s.c S. I., S. R. nie będąc faktycznie w posiadaniu koparki gąsienicowej (...), wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) S.A. co do faktu istnienia w/w maszyny, wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 29 września 2008r na jej sprzedaż (...) S.A. oraz protokół odbioru w/w maszyny z dnia 29 września 2008r, które to dokumenty stanowiły podstawę do zrealizowania umowy leasingu operacyjnego nr (...) ((...)) z dnia 15 września 2008r. pomiędzy (...) S.A. jako finansującym Firma Handlową (...) jako korzystającym, w wyniku czego (...) S.A. przelał kwotę 637.450 zł na jego konto, czym działał na szkodę (...) S.A.,

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

LIII. w listopadzie 2008r. we W. i w P., działając wspólnie i w porozumieniu z S. K. (1), J. A. (1) i A. C. (1) oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S.A. w kwocie 847.900 zł poprzez zawarcie umowy leasingowej pomiędzy (...) S.A. jako finansującym a PHU (...) jako korzystającym, na podstawie stwierdzających nieprawdę dokumentów wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) S.A. co do faktu istnienia ładowarki czołowej V. (...) o wartości 847.900 zł brutto, w ten sposób, że prowadząc firmę (...) s.c S. I., S. R. nie będąc faktycznie w posiadaniu ładowarki V. (...) wystawił fakturę (...) z dnia 27 października 2008r. na kwotę 603.900 zł brutto na sprzedaż w/w maszyny R. (...), a następnie fakturę(...) z dnia 8 listopada 2008r. na kwotę 847.900 zł brutto na sprzedaż w/w maszyny R. (...), która to faktura miała stanowić podstawę do zrealizowania umowy leasingu operacyjnego pomiędzy (...) S.A. jako finansującym a (...) J. A. (2) jako korzystającym, lecz celu swego nie osiągnął z uwagi na działania podjęte przez funkcjonariuszy Policji, czym działał na szkodę (...) S.A.,

- tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

8) ***S. K. (2) oskarżonego o to, że:***

LIV. w okresie od listopada 2008r. do 18 grudnia 2008r. w W. i w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czynem ciągłym oraz wspólnie i w porozumieniu z S. K. (1), K. W. i J. N., prowadząc firmę PHU (...) S. K. (2) usiłował doprowadzić (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 474.580 zł brutto, w ten sposób, że usiłował doprowadzić do zawarcia umowy leasingowej nr (...) dotyczącej koparki (...)X której leasingobiorcą był PHU (...) zaś sprzedawcą (...) J. N., przedkładając nierzetelne pisemne oświadczenie do umowy leasingu w zakresie osiąganych dochodów oraz sfałszowaną deklarację na zaliczkę miesięczną na podatek dochodowy wg stawki 19% za październik 2008r., sfałszowane zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu w roku 2007r. oraz sfałszowaną informację o wysokości dochodu poniesionej straty z pozarolniczej działalności gospodarczej w roku podatkowym 2007 oraz stwierdzającą nieprawdę fakturę VAT „pro forma” wystawioną w dniu 18 listopada 2008r. przez B. s.c S. I., S. R. na kwotę 474.580 zł brutto na sprzedaż w/w maszyny, a następnie stwierdzającą nieprawdę fakturę VAT „pro forma” wystawioną w dniu 27 listopada 2008r. przez (...) J. N. na kwotę 474.580 zł brutto na sprzedaż w/w maszyny, wprowadzając w błąd co do faktu istnienia przedmiotu leasingu oraz faktu wywiązania się przez leasingobiorcę z umowy, czym działał na szkodę (...) S.A., lecz zamierzonego celu nie osiągnął albowiem został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji,

- tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

LV. w listopadzie 2008r. we W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czynem ciągłym oraz wspólnie i w porozumieniu z S. K. (1) prowadząc firmę PHU (...) S. K. (2) usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S.A. w kwocie 474.580 brutto zł w ten sposób, że usiłował doprowadzić do zawarcia umowy leasingowej dotyczącej koparki (...) 12 (...), której leasingobiorcą był PHU (...) -S. K. (2), zaś sprzedawcą (...) s.c. I. S., R. S. (1), przedkładając sfałszowane zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym 2007, oraz sfałszowaną deklarację na zaliczkę miesięczną na podatek dochodowy wg stawki 19% za sierpień 2008r. oraz przedłożył stwierdzające nieprawdę fakturę (...) wystawioną w dniu 7 listopada 2008r. przez B. s.c S. I., S. R. na kwotę 474.580 zł brutto na sprzedaż w/w maszyny (...) S.A., wprowadzając w błąd co do faktu istnienia przedmiotu leasingu oraz faktu wywiązania się przez leasingobiorcę z umowy, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na czynności podjęte przez funkcjonariuszy Policji, czym działał na szkodę (...) S.A.,

- tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

9) ***M. K. (1) oskarżonego o to, że:***

LVI. w okresie od dnia 8 grudnia 2006r. do dnia 23 stycznia 2007r. we W., działając w warunkach czynu ciągłego oraz wspólnie i w porozumieniu z A. C. (1) i S. K. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej pełniąc funkcję dyrektora ds. motoryzacji w firmie (...) Sp. z o.o. doprowadził Bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 259.220 zł w ten sposób, że po uprzednim wystawieniu przez firmę (...) Sp. z o.o. faktury VAT Nr (...) z dnia 17 stycznia 2007r. na sprzedaż dwóch ładowarek kołowych (...) na łączną kwotę 381.274,40 zł brutto dla (...) Sp. z o.o., których w rzeczywistości firma (...) Sp. z o.o. nie posiadała, wystawił dalszą stwierdzającą nieprawdę fakturę (...) (...) z dnia 24 października 2006r. dla T. A. C. na kwotę 508.252 zł brutto zł oraz dalsze faktury VAT z dnia 18 stycznia 2007r. na sprzedaż w/w ładowarek kołowych (...) Nr (...) na kwotę 177.888,20 zł netto oraz Nr (...) na kwotę 177.888,20 zł netto dla PPHU (...), które te stwierdzające nieprawdę faktury stanowiły podstawę do zawarcia pomiędzy Bankiem (...) S.A. a PPHU (...) umowy kredytu inwestycyjnego w rachunku kredytowym Nr (...), a nadto umowy kredytu inwestycyjnego w kwocie 291.620 zł w rachunku kredytowym Nr (...) w dniu 19 stycznia 2007r. na zakup dwóch koparo-ładowarek (...), wprowadzając w błąd co do istnienia przedmiotu leasingu i wiedząc, że A. C. (1) nie miał zamiaru dokonania spłaty kredytu, czym działał na szkodę Banku (...) S.A.,

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

LVII. w okresie od stycznia 2007r. do marca 2007r. w W. i we W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z S. K. (1) i A. C. (1) pełniąc funkcję dyrektora ds. motoryzacji w firmie (...) Sp. z o.o. doprowadził (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 163 032,34 zł brutto w ten sposób, że po uprzednim wystawieniu przez (...) Sp. z o.o. faktury VAT nr (...) z dnia 11 stycznia 2007r. na kwotę 38.500 zł brutto dla (...) Sp. z o.o. na sprzedaż ładowarki kołowej (...), której w rzeczywistości firma (...) Sp. z o.o. nie posiadała, wystawił dalszą stwierdzającą nieprawdę fakturę VAT Nr (...) na kwotę 250.100 zł brutto z dnia 29 marca 2007r. na sprzedaż w/w koparki dla (...) S.A. oraz protokół zdawczo-odbiorczy w/w maszyny z dnia 29 marca 2007r., które to stwierdzające nieprawdę dokumenty stanowiły podstawę do zrealizowania umowy leasingowej nr (...) w dniu 21 grudnia 2006r. dotyczącą ładowarki kołowej (...), której leasingobiorcą był PPHU (...), zaś sprzedawcą (...) Sp. z o.o. wprowadzając w błąd co do istnienia przedmiotu leasingu i wiedząc, że A. C. (1) nie miał zamiaru dokonania spłaty kredytu, czym działał na szkodę (...) S.A.,

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

LVIII. w czerwcu 2007r. w W. i we W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z S. K. (1) i A. C. (1) pełniąc funkcję dyrektora ds. motoryzacji w firmie (...) Sp. z o.o. doprowadził (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 191 328,72 zł brutto w ten sposób, że po uprzednim wystawieniu przez (...) Sp. z o.o. faktury VAT nr (...) z dnia 19 kwietnia 2007r. na kwotę 35.502 zł brutto dla (...) Sp. z o.o. na sprzedaż ładowarki kołowej (...), której w rzeczywistości firma (...) Sp. z o.o. nie posiadała, wystawił dalszą stwierdzającą nieprawdę fakturę (...) nr (...) z dnia 24 maja 2007r. dla T. A. C. na kwotę 252.662 zł oraz stwierdzającą nieprawdę fakturę VAT Nr (...) na kwotę 252.662 zł brutto z dnia 4 czerwca 2007r. na sprzedaż w/w ładowarki dla (...) S.A. oraz protokół zdawczo-odbiorczy w/w/ maszyny z dnia 4 czerwca 2007r., które to stwierdzające nieprawdę dokumenty stanowiły podstawę do zrealizowania umowy leasingowej nr (...) ((...)) z dnia 12 czerwca 2007r. dotyczącą ładowarki kołowej (...), której leasingobiorcą był PPHU (...), zaś sprzedawcą (...) Sp. z o.o. wprowadzając w błąd co do istnienia przedmiotu leasingu i wiedząc, że A. C. (1) nie miał zamiaru dokonania spłaty kredytu czym działał na szkodę (...) S.A.,

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

10) **U. C. (1) oskarżoną o to, że:**

LIX. w maju 2008r. we W. i P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czynem ciągłym oraz wspólnie i w porozumieniu z A. C. (1), S. K. (1) i K. W. doprowadziła (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 183.292,82 zł netto w ten sposób, że prowadząc PPHU (...) zawarła w dniu 12 maja 2008r. umowę leasingową nr (...) dotyczącą ładowarki kołowej V. (...) której leasingobiorcą była PPHU (...), zaś sprzedawcą (...) sp. z o.o. przedkładając nierzetelne pisemne oświadczenie do umowy leasingu w zakresie osiągniętych dochodów, a następnie używając poświadczającej nieprawdę faktury VAT nr (...) z dnia 14 maja 2008r. na kwotę 320 000 brutto zł wystawionej przez (...) Sp. z o.o. na sprzedaż ładowarki kołowej V. (...), wprowadzając w błąd co do faktu istnienia przedmiotu leasingu oraz faktu wywiązania się przez leasingobiorcę z umowy, w wyniku czego pokrzywdzony przekazał pieniądze na rzecz spółki (...) sp. z o.o., czym działała na szkodę (...) S.A.,

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

LX. w czerwcu 2008r. we W. i P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czynem ciągłym oraz wspólnie i w porozumieniu z A. C. (1), S. K. (1) i K. W. doprowadziła (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 170.578,09 zł netto w ten sposób, że prowadząc PPHU (...) zawarła w dniu 12 czerwca 2008r. umowę leasingową

nr (...) dotyczącą ładowarki kołowej M. 12 (...), której leasingobiorcą była PPHU (...), zaś sprzedawcą (...) sp. zo.o. przedkładając nierzetelne pisemne oświadczenie do umowy leasingu w zakresie osiągniętych dochodów, sfalszowane zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu w 2007 roku, a następnie używając poświadczającej nieprawdę faktury VAT nr (...) z dnia 12 czerwca 2008r. na kwotę 274.256 zł brutto wystawionej przez (...) Sp. z o.o. na sprzedaż ładowarki kołowej M. 12 (...), wprowadzając w błąd co do faktu istnienia przedmiotu leasingu oraz faktu wywiązania się przez leasingobiorcę z umowy, w wyniku czego pokrzywdzony przekazał pieniądze na rzecz spółki (...) sp. z o.o., czym działała na szkodę (...) S.A.,

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

11) **J. N. oskarżonego o to, że:**

LXI. w listopadzie 2008r. w W. i R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z S. K. (1), K. W. i S. K. (2) usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Sp. z o.o., w ten sposób, że prowadząc firmę (...) wystawił stwierdzającą nieprawdę fakturę (...) nr (...) z dnia 27 listopada 2008r. na kwotę 474.580 zł brutto na sprzedaż koparki (...) 12 (...), której w rzeczywistości nie posiadał, stanowiącą podstawę do zawarcia umowy leasingu nr (...) pomiędzy (...) Sp. z o.o. jako finansującym PHU (...) S. K. (2) – jako kupującym, lecz celu swego nie osiągnął z uwagi na podjęcie działań przez funkcjonariuszy Policji, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o.,

- tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k..

Wyrokiem z dnia 14 maja 2013r. sygn. akt III K – 138/13 Sąd Okręgowy we Wrocławiu orzekł następująco:

XII. uznał oskarżonego **S. K. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności;

XIII. uznał oskarżonego **S. K. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku, przyjmując, że stanowi on przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności;

XIV. uznał oskarżonego **S. K. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku, przyjmując przy tym, że kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem wynosi 381.274,40 zł brutto, a oskarżony nie działał w warunkach czynu ciągłego i stanowi on przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności;

XV. uznał oskarżonego **S. K. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku, przyjmując przy tym, że kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem wynosi 250.100 zł brutto i słowa „spłaty kredytu” zastępując słowami „spłaty leasingu” oraz że stanowi on przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności;

XVI. uznał oskarżonego **S. K. (1)** za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, opisanych w punktach: V, VII, IX, XI, XIII, XV części wstępnej wyroku, przyjmując przy tym, że:

- kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem w czynie V wynosi 252.662 zł brutto, a umowa leasingu została zawarta 1 czerwca 2007r.,
- kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem w czynie VII wynosi 320.000 zł brutto,
- kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem w czynie IX wynosi 301.096 zł brutto,
- kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem w czynie XI wynosi 287.676 zł brutto,
- kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem w czynie XIII wynosi 292.434 zł brutto,
- kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem w czynie XV wynosi 289.140 zł brutto,

oraz że stanowią one ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę **3 (trzech) lat** pozbawienia wolności;

XVII. uznał oskarżonego **S. K. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie VI części wstępnej wyroku, przyjmując przy tym, że kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem wynosi 150.210 zł brutto, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności;

XVIII. uznał oskarżonego **S. K. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie VIII części wstępnej wyroku, przyjmując przy tym, że kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem wynosi 274.256 zł brutto i stanowi on przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i i art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności;

XIX. uznał oskarżonego **S. K. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie X części wstępnej wyroku, przyjmując przy tym, że kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem wynosi 608.170 zł brutto i stanowi on przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności;

XX. uznał oskarżonego **S. K. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XII części wstępnej wyroku, zastępując słowa „do umowy leasingu” słowami „do umowy kredytu”, tj. przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności;

XXI. uznał oskarżonego **S. K. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XIV części wstępnej wyroku, przyjmując, że kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem wynosi 637.450 zł brutto i działał na szkodę (...) S.A. oraz że stanowi on przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności;

XXII. uznał oskarżonego **S. K. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XVI części wstępnej wyroku, eliminując z jego opisu słowa „oraz stwierdzającą nieprawdę fakturę VAT <pro forma> z dnia 14 października 2008r. na kwotę 262.300 zł brutto na sprzedaż koparko-ładowarki M. 12 MX rok. prod.2004 na kwotę 262.300 zł oraz fakturę VAT <pro forma> z dnia 14 października 2008r. na kwotę 270.840 zł brutto na sprzedaż koparko-ładowarki M. 12 MX rok. prod.2005 wystawioną przez (...) s.c. S. I., S. R.”, tj. przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. wymierzył mu karę **8 (ośmiu) miesięcy** pozbawienia wolności;

XXIII. uznał oskarżonego **S. K. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XVII części wstępnej wyroku, przyjmując, że stanowi on przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności;

XXIV. uznał oskarżonego **S. K. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XVIII części wstępnej wyroku, przyjmując przy tym, że stanowi on przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności;

XXV. uznał oskarżonego **S. K. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XIX części wstępnej wyroku, przyjmując przy tym, że przedłożona faktura „pro forma” nie jest dokumentem i nie jest fakturą VAT oraz że stanowi on przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności;

XXVI. uznał oskarżonego **S. K. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XX części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. wymierza mu karę **8 (ośmiu) miesięcy** pozbawienia wolności;

XXVII. uznał oskarżonego **A. C. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XXI części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności;

XXVIII. uznał oskarżonego **A. C. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XXII części wstępnej wyroku, przyjmując przy tym, że wprowadził w błąd co do faktu istnienia przedmiotu zastawu rejestrowego oraz faktu wywiązania się przez kredytobiorcę z umowy i stanowi on przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności;

XXIX. uznał oskarżonego **A. C. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XXIII części wstępnej wyroku, przyjmując przy tym, że kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem wynosi 381.274,40 zł brutto, a oskarżony nie działał w warunkach czynu ciągłego i stanowi on przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności;

XXX. uznał oskarżonego **A. C. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XXIV części wstępnej wyroku, przyjmując przy tym, że kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem wynosi 250.100 zł brutto, a oskarżony nie działał w warunkach czynu ciągłego i stanowi on przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności;

XXXI. uznał oskarżonego **A. C. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XXV części wstępnej wyroku, przyjmując przy tym, że kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem wynosi 252.662 zł brutto, oskarżony nie działał w warunkach czynu ciągłego, a umowa została zawarta w dniu 1 czerwca 2007r. i stanowi on przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności;

XXXII. uznał oskarżonego **A. C. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XXVI części wstępnej wyroku, przyjmując przy tym, że kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem wynosi 500.000 zł brutto,

tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności;

XXXIII. uznał oskarżonego **A. C. (1)** za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach: XXVII i XXVIII części wstępnej wyroku przyjmując przy tym, że:

- kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem w czynie XXVII wynosi 320.000 zł brutto,
- kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem w czynie XXVIII wynosi 274 256 zł brutto,

oraz że stanowią one ciąg przestępstw z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy** pozbawienia wolności;

XXXIV. uznał oskarżonego **A. C. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XXIX części wstępnej wyroku, przyjmując przy tym, że kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem wynosi 150.210 zł brutto, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności;

XXXV. uznał oskarżonego **A. C. (1)** za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach: XXX i XXXI części wstępnej wyroku przyjmując przy tym, że :

- kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem w czynie XXX wynosi 292.434 zł brutto,
- kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem w czynie XXXI wynosi 637.450 zł brutto.

oraz że stanowią one ciąg przestępstw z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności;

XXXVI. uznał oskarżonego **A. C. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XXXII części wstępnej wyroku, przyjmując przy tym, że stanowi on przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności;

XXXVII. uznał oskarżoną **K. K. (1) (poprzednio W.)** za winną popełnienia zarzucanych jej czynów opisanych w punktach: XXXIII, XXXIV, XXXV, XXXVI, XXXVII, XXXVIII, XL części wstępnej wyroku przyjmując przy tym, że:

- kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem w czynie XXXIII wynosi 320.000 zł brutto,
- kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem w czynie XXXIV wynosi 274.256 zł brutto,
- kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem w czynie XXXV wynosi 301.096 zł brutto,
- kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem w czynie XXXVI wynosi 608.170 zł brutto,
- kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem w czynie XXXVII wynosi 287.676 zł brutto,
- kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem w czynie XXXVIII wynosi 292.434 zł brutto,
- kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem w czynie XL wynosi 289.140 zł brutto,

oraz że stanowią one ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i w zw. z art. 294 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 91 § 1 k.k. wymierzył jej karę **2 (dwóch) lat** pozbawienia wolności;

XXXVIII. uznał oskarżoną **K. K. (1) (poprzednio W.)** za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w punkcie XXXIX części wstępnej wyroku, z tym, że słowa „do umowy leasingu” zastępując słowami „do umowy kredytu”, tj. przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył jej karę **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności;

XXXIX. uznał oskarżoną **K. K. (1) (poprzednio W.)** za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w punkcie XLI części wstępnej wyroku, eliminując przy tym z jego opisu słowa „oraz stwierdzającą nieprawdę fakturę VAT <pro forma> z dnia 14 października 2008r. na kwotę 262.300 zł brutto na sprzedaż koparko-ładowarki M. 12 MX rok. prod.2004 na kwotę 262.300 zł oraz fakturę VAT <pro forma> z dnia 14 października 2008r. na kwotę 270.840 zł brutto na sprzedaż koparko-ładowarki M. 12 MX rok. prod.2005 wystawioną przez (...) s.c. S. I., S. R.”, tj. przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. wymierzył jej karę **8 (ośmiu) miesięcy** pozbawienia wolności;

XL. uznał oskarżoną **K. K. (1) (poprzednio W.)** za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w punkcie XLII części wstępnej wyroku, przyjmując przy tym, że przedłożona faktura (...)nie jest dokumentem i nie jest fakturą VAT oraz że stanowi on przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył jej karę **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności;

XLI. uznał oskarżoną **K. K. (1) (poprzednio W.)** za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w punkcie XLIII części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. wymierzył jej karę **8 (ośmiu) miesięcy** pozbawienia wolności;

XLII. uznał oskarżonego **J. A. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XLIV części wstępnej wyroku, przyjmując przy tym, że kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem wynosi 292.434 zł brutto, a oskarżony nie działał w warunkach czynu ciągłego i stanowi on przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności;

XLIII. uznał oskarżonego **J. A. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XLV części wstępnej wyroku, przyjmując przy tym, że przedłożone faktury „pro forma” nie były fakturami VAT oraz że oskarżony nie działał w warunkach czynu ciągłego i stanowi on przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności;

XLIV. uznał oskarżonego **P. P. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XLVI części wstępnej wyroku, przyjmując przy tym, że kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem wynosi 301.096 zł brutto, a oskarżony nie działał w warunkach czynu ciągłego i stanowi on przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności;

XLV. uznał oskarżonego **P. P. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XLVII części wstępnej wyroku, przyjmując przy tym, że kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem wynosi 608.170 zł brutto, a oskarżony nie działał w warunkach czynu ciągłego i stanowi on przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności;

XLVI. uznał oskarżonego **P. P. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XLVIII części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności;

XLVII. uznał oskarżonego **J. Ś. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XLIX części wstępnej wyroku, przyjmując przy tym, że kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem wynosi 301.096 zł brutto, a oskarżony nie działał w warunkach czynu ciągłego oraz że w chwili popełniania czynu miał on w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem i stanowi on przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę **8 (ośmiu) miesięcy** pozbawienia wolności;

XLVIII. uznał oskarżonego **J. Ś. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie L części wstępnej wyroku, przyjmując przy tym, że kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem wynosi 608.170 zł brutto, a oskarżony nie działał w warunkach czynu ciągłego oraz że w chwili popełniania czynu miał on w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem i stanowi on przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę **8 (ośmiu) miesięcy** pozbawienia wolności;

XLIX. uznał oskarżonego **J. Ś. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie LI części wstępnej wyroku, przyjmując przy tym, że w chwili popełniania czynu miał w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem oraz że stanowi on przestępstwo art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierzył mu karę **8 (ośmiu) miesięcy** pozbawienia wolności;

L. uznał oskarżonego **R. S. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie LII części wstępnej wyroku, przyjmując przy tym, że kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem wynosi 637.450 zł brutto i stanowi on przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności;

LI. uznał oskarżonego **R. S. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie LIII części wstępnej wyroku, przyjmując przy tym, że przedłożone faktury „pro forma” nie są dokumentem i nie były fakturami VAT oraz że stanowi on przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności;

LII. uznał oskarżonego **S. K. (2)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie LIV części wstępnej wyroku, przyjmując przy tym, że przedłożone faktury „pro forma” nie były fakturami VAT oraz że oskarżony nie działał w warunkach czynu ciągłego i stanowi on przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności;

LIII. uznał oskarżonego **S. K. (2)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie LV części wstępnej wyroku, przyjmując przy tym, że przedłożona faktura „pro forma” nie była fakturą VAT oraz że oskarżony nie działał w warunkach czynu ciągłego i stanowi on przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności;

LIV. uznał oskarżonego **M. K. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie LVI części wstępnej wyroku, przyjmując, przy tym, że kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem wynosi 381.274,40 zł brutto, a oskarżony nie działał w warunkach czynu ciągłego, a słowa „wprowadzając w błąd co do istnienia przedmiotu leasingu” zastępując słowami „wprowadzając w błąd co do istnienia przedmiotu zabezpieczenia kredytu” i stanowi on przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności;

LV. uznał oskarżonego **M. K. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie LVII części wstępnej wyroku, przyjmując przy tym, że kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem wynosi 250.100 zł brutto, a słowa „spłaty kredytu” zastępując słowami „spłaty leasingu” i stanowi on przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności;

LVI. uznał oskarżonego **M. K. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie LVIII części wstępnej wyroku, przyjmując przy tym, że kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem wynosi 252.662 zł brutto, a umowa leasingu została zrealizowana dnia 1 czerwca 2007r. i stanowi on przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności;

LVII. uznał oskarżoną **U. C. (1)** za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w punkcie LIX części wstępnej wyroku, przyjmując przy tym, że kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem wynosi 320.000 zł brutto, a oskarżona nie działała w warunkach czynu ciągłego i stanowi on przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył jej karę **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności;

LVIII. uznał oskarżoną **U. C. (1)** za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w punkcie LX części wstępnej wyroku, przyjmując przy tym, że kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem wynosi 274.256 zł brutto, a oskarżona nie działała w warunkach czynu ciągłego i stanowi on przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył jej karę **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności;

LIX. uznał oskarżonego **J. N.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie LXI części wstępnej wyroku, przyjmując przy tym, że przedłożona faktura „pro forma” nie była fakturą VAT oraz że stanowi on przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. wymierza mu karę **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności;

LX. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonych kary pozbawienia wolności i orzekł kary łączne :

- wobec oskarżonego **S. K. (1)** – **4 (czterech) lat** pozbawienia wolności,
- wobec oskarżonego **A. C. (1)** – **3 (trzech) lat** pozbawienia wolności,
- wobec oskarżonej **K. K. (1) (poprzednio W.)** – **2 (dwóch) lat** pozbawienia wolności,
- wobec oskarżonych: **J. A. (1), P. P. (1), R. S. (1), S. K. (2), M. K. (1), U. C. (1)** – **po 1 (jednym) roku i 6 (sześć) miesięcy** pozbawienia wolności,
- wobec oskarżonego **J. Ś. (1)** – **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności;

LXIII. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności na okresy próby wynoszące :

- **2 (dwa) lata** wobec oskarżonego **J. N.**,
- **3 (trzy) lata** wobec oskarżonych: **J. A. (1), R. S. (1), J. Ś. (1), S. K. (2), U. C. (1)**,
- **4 (czterech) lat** wobec oskarżonych: **M. K. (1), P. P. (1)**,
- **5 (pięć) lat** wobec oskarżonego **K. K. (1) (poprzednio W.)**;

LXIV. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonych: S. K. (1), A. C. (1) i M. K. (1) obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę solidarnie kwoty 210.572 zł na rzecz (...) S.A.;

LXV. zaliczył oskarżonym na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności okresy ich zatrzymania i tymczasowego aresztowania :

- **S. K. (1)** od dnia 11 maja 2009r. do dnia 17 czerwca 2011r.,
- **A. C. (1)** od dnia 2 grudnia 2008r. do dnia 2 września 2009r.,
- **K. K. (1) (poprzednio W.)** od dnia 25 listopada 2008r. do dnia 28 listopada 2008r.,
- **J. A. (1)** od dnia 15 listopada 2008r. do dnia 10 grudnia 2008r.,
- **P. P. (1)** od dnia 10 lutego 2009r. do dnia 11 lutego 2009r.,
- **J. Ś. (1)** od dnia 10 lutego 2009r. do dnia 11 lutego 2009r.,
- **R. S. (1)** od dnia 14 listopada 2008r. do dnia 15 listopada 2008r.,
- **S. K. (2)** od dnia 18 grudnia 2008r. do dnia 19 grudnia 2008r.,
- **U. C. (1)** dzień 10 grudnia 2008r.,
- **J. N.** dzień 12 lutego 2009r.;

LXVI. zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa przypadające na nich koszty postępowania i wymierzył im opłaty:

- **S. K. (1)** w kwocie 400 zł,
- **A. C. (1)** w kwocie 400 zł,
- **K. K. (1)** w kwocie 300 zł,
- **J. A. (1)** w kwocie 300 zł,
- **R. S. (1)** w kwocie 300 zł,
- **S. K. (2)** w kwocie 300 zł,
- **M. K. (1)** w kwocie 300 zł,
- **U. C. (1)** w kwocie 300 zł;

LXVII. zwolnił oskarżonych: **J. Ś. (1) i J. N.** od kosztów sądowych, w tym nie wymierzył im opłaty, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa;

LXVIII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. O. i adw. P. M. kwoty po 6.420,60 zł brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym: J. Ś. (1) i J. N. z urzędu.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez następujących oskarżonych:

- 1) S. K. (1), za pośrednictwem jego obrońcy z wyboru adw. G. K. (1) – w części dotyczącej orzeczenia o karze;
- 2) A. C. (1), za pośrednictwem obrońców z wyboru, adwokatów: P. W. (1) i M. L. (1) – w całości;

- 3) K. K. (1) (dawniej W.), za pośrednictwem obrońcy z wyboru, adw. T. R. – w całości;
- 4) J. Ś. (1), za pośrednictwem jego obrońcy z urzędu adw. Ł. O. – w całości;
- 5) R. S. (1), za pośrednictwem obrońców z wyboru, adwokatów: J. K. (2) i G. K. (2) – w całości;
- 6) U. C. (1), za pośrednictwem obrońców z wyboru, adw. M. L. (1) – w całości;
- 7) J. N., za pośrednictwem jego obrońcy z urzędu adw. P. M. – w całości.

Wyrok Sąd Okręgowy we Wrocławiu z dnia 14 maja 2013r. sygn. akt III K – 138/13 uprawomocnił się natomiast wobec oskarżonych: J. A. (1), P. P. (1), S. K. (2) i M. K. (1), gdyż w stosunku do nich nie wniesiono środków odwoławczych.

Obrońca oskarżonego S. K. (1), adw. G. K. (3), powołując się na przepisy art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 4 k.p.k., zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- rażąco niewspółmierność wymierzonej S. K. (1) w punkcie XLIX wyroku kary łącznej w wysokości 4 lat pozbawienia wolności, podczas gdy dla osiągnięcia celu wychowawczego, prewencyjnego orzeczonej kary bezwzględnej, przy uwzględnieniu postawy oskarżonego w toku postępowania, aktualnego stanu jego zdrowia, przy wymiarze kary łącznej zasadnym będzie zastosowanie zasady pełnej absorpcji, w konsekwencji orzeczenie wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze niższym.

Podnosząc powyższy zarzut, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 i 2 k.p.k. obrońca oskarżonego S. K. (1) wniósł o: zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie temu oskarżonemu kary łącznej wskazanej w punkcie XLIX zaskarżonego orzeczenia w wysokości 3 lat pozbawienia wolności.

Pierwszy z obrońców oskarżonego A. C. (1), adw. P. W. (1), powołując się na przepisy art. 427 § 1 k.p.k. i art. 438 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

a) art. 7 k.p.k. przez niestosowanie się do treści tych przepisów w trakcie przewodu sądowego oraz przy wyrokowaniu i sporządzaniu uzasadnienia wyroku, a w szczególności:

#.

- bezpodstawne przyjęcie co do wszystkich zarzuconych oskarżonemu czynów, że poszczególne kredyty spłacane były częściowo ze środków uzyskiwanych przez oskarżonego w wyniku popełniania przez niego kolejnych przestępstw mimo braku przeprowadzenia w powyższym zakresie jakiegokolwiek analizy materiału dowodowego, a zwłaszcza uchylenie się od zbadania sytuacji ekonomicznej przedsiębiorstwa oskarżonego w 2006 roku mimo istnienia w aktach dokumentacji potwierdzającej, że w momencie zaciągania kredytu w Banku (...) oraz do połowy 2007 roku sytuacja ekonomiczna przedsiębiorstwa oskarżonego była dobra, nie występowały zaległości w spłacie kredytów i obsłudze należności publicznoprawnych;
- pominięcie przy ocenie materiału dowodowego dowodów wskazujących, iż oskarżony zawierając umowę leasingu dwóch ładowarek (...) S. pozostawał w przeświadczeniu, że rzeczony maszyny rzeczywiście znajdują się w posiadaniu S. K. (1), a zwłaszcza uchylenie się w powyższym zakresie od analizy zabezpieczonej w komputerze oskarżonego dokumentacji związanej z zakupem ww. pojazdów, z dokumentów bankowych (potwierdzających m.in. że oskarżony wpłacał zaliczki na zakup ww. ładowarek) oraz nieprzeprowadzenie w powyższym zakresie dowodu z konfrontacji oskarżonych oraz nieuwzględnienie dowodu z zeznań świadka W. A. i M. K. (1);
- sprzeczne z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przyjęcie, że oskarżony C. podejmował jakiegokolwiek czynności zmierzające do zwarcia umowy leasingu nr (...) z (...) S.A., podczas gdy z wyjaśnień

oskarżonego i zeznań wszystkich przesłuchanych na powyższą okoliczność świadków, a nadto z dokumentacji leasingowej wynika, iż wszelkich czynności związanych z tym leasingiem dokonywał wyłącznie S. K. (1);

- dowolne ustalenie, że A. C. (1) wyraził zgodę na podpisanie za niego umowy leasingu samochodów marki L. (...) i miał zamiar nie wywiązania się z ww. umowy;

b) art. 4 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez niezastosowanie się do ich treści w trakcie przewodu sądowego oraz przy wyrokowaniu i sporządzaniu uzasadnienia wyroku, tj. poprzez przyjęcie dowolnej podstawy faktycznej wyroku nie opartej na całokształcie okoliczności faktycznych ujawnionych podczas przewodu sądowego brak rozważenia zeznań świadków zarówno na korzyść i niekorzyść oskarżonego;

c) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia, a polegającą na niedokonaniu oceny na korzyść oskarżonego okoliczności, których w sposób jednoznaczny nie ustalono w toku postępowania (art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k.);

2) naruszenie prawa materialnego, a to art. 286 k.k. poprzez uznanie, że przestępstwo to można popełnić niejako „biernie”, a to poprzez udzielenie pełnomocnictwa do działania dla pełnomocnika handlowego.

Podnosząc powyższe zarzuty, adw. P. W. (1), na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 2 k.p.k. wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Drugi z obrońców oskarżonego A. C. (1), adw. M. L. (1), powołując się na przepisy art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 1-4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść zaskarżonego wyroku w szczególności przez bezpodstawne przyjęcie, że oskarżony A. C. (1), dopuszczając się zarzucanych mu czynów opisanych w punktach: XXI do XXXII aktu oskarżenia, swoim działaniem zmierzał do pokrzywdzenia wymienionych w zarzutach pokrzywdzonych w sytuacji, gdy jego działanie nie wyczerpuje znamion przestępstw opisanych w art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zw. z art. 297 § 1 k.k., gdy tymczasem zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazywał jedynie, że nawiązując współpracę z oskarżonym S. K. (1) miał na uwadze rozwój prowadzonego przez siebie przedsięwzięcia na terenie W. i w tym celu oskarżony S. K. (1) otrzymując pełnomocnictwo miał pomóc mu w prowadzeniu firmy, a nie popełnieniu przestępstw;

II. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności:

1) art. 4 k.p.k. przez niezastosowanie zasady obiektywizmu i nieuwzględnienie dowodów i okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, z jednoczesnym pominięciem dowodów jednoznacznie przemawiających na korzyść oskarżonego;

2) art. 7 k.p.k. przez odstępianie od kodeksowej zasady swobodnej oceny dowodów, który jednoznacznie wyklucza arbitralność Sądu w zakresie oceny materiału dowodowego i orzekanie przez Sąd I instancji na zasadzie niedozwolonej dowolności, w szczególności :

a) co do braku przeprowadzenia konfrontacji wyjaśnień oskarżonego A. C. z wyjaśnieniami S. K. (1), M. K. (1), E. S., J. A. (1), J. S. i K. K. (1) (poprzednio W.) w popełnieniu przez S. K. (1) przestępstwa, której rola, jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, była niebagatelna w zakresie udzielonej pomocy w pozyskaniu przez S. K. (1) funduszy z (...) SA , które wpływały na konto S. K. (1);

b) nieprzeprowadzenie dowodu z operacji bankowych na kontach A. C. (1) wskazujących na to, że oskarżony A. C. osiągał znaczne dochody i nie musiał posuwać się do jakiegokolwiek nielegalnego wejścia w posiadanie sprzętu leasingowego, a po to ustanawiał pełnomocnika w osobie S. K. (1), który działając na rzecz jego firmy i prowadząc własne przedsięwzięcie miał zabezpieczyć sprzęt, który pracowałby na budowach drogowych wokół W., będąc nadzorcą nad sprzętem , jak również przedstawicielem firmy (...) na terenie W.;

c) pominięciu dowodu z przesłuchania świadków: M. T., T. S. i A. R. (1), a także uniemożliwieniu świadkowi S. Ł. pełnej, swobodnej wypowiedzi, odczytując jego zeznania z postępowania przygotowawczego;

III. z ostrożności procesowej – rażąco surowość orzeczonych kar wobec A. C. (1), w kontekście czynów popełnionych przez S. K. (1) i K. K. (1) (poprzednio W.), których udział i rola w popełnionych przestępstwach jest wiodąca, a nawet kierownicza, zmierzająca do wykorzystania pozostałych współoskarżonych w celu osiągnięcia korzyści majątkowych niewspółmiernie wysokich, jakie przypisuje się pozostałym współoskarżonym.

Podnosząc te zarzuty, adw. M. L. (1) wniósł o:

1) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania;

2) ewentualnie – wydanie wyroku reformatoryjnego i uniewinnienie A. C. (1) od popełnienia przypisanych mu aktem oskarżenia czynów.

Obrońca oskarżonej K. K. (1) (poprzednio W.), adw. T. R., zaskarżonemu wyrokowi zarzucił: obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na jego treść (art. 438 pkt 2 k.p.k.), a mianowicie:

1) art. 7 k.p.k., wyrażającą się w wadliwej (w tym niezupełnej) ocenie dowodów odnoszących się do przypisanych oskarżonej przestępstw, a dokładnie wyjaśnić: K. K. (1) i S. K. (1), zeznań: A. B. (1), R. P., A. P. (1), M. G. (1), T. Ł. (1), a także dowodu z dokumentu w postaci karty pracy kontrolera, która to ocena była sprzeczna z zasadami wiedzy oraz wskazaniami prawidłowego rozumowania i w konsekwencji skutkowałą bezpodstawnym uznaniem, że:

- oskarżona wyczerpała ustawowe znamiona strony podmiotowej przypisanych jej przestępstw (w każdym wypadku w formie zamiaru bezpośredniego),
- oskarżona, przeprowadzając w odniesieniu do umów leasingu i kredytu, które stały się kanwą przypisanych jej czynów, tzw. wizje lokalne, potwierdzając za zgodność z oryginałem dokumenty dotyczące zawarcia tych umów oraz podpisując umowy leasingu wykraczała poza zakres swoich obowiązków służbowych, zaś realizując określone czynności służbowe w trakcie urlopu oraz zwolnienia lekarskiego była wiedziona zamiarem popełnienia przypisanych jej przestępstw,

gdy tymczasem prawidłowa ocena całokształtu materiału dowodowego prowadzi do biegunowo odmiennych wniosków;

2) art. 167 k.p.k., wyrażającą się w nierozpoznaniu wniosku dowodowego podpisanego obrońcy oskarżonej z 8 października 2012r. (data wpływu do Sądu I instancji to 10 października 2012r.) w zakresie jego punktu 3., dotyczącego wyszczególnionych tamże listów S. K. (1) skierowanych do K. K. (1), wskutek czego Sąd I instancji nie przeprowadził dowodu zmierzającego do wykazania tego, że K. K. (1) nie wiedziała o przestępczej działalności S. K. (1), a w konsekwencji w jakiegokolwiek formie (w tym w warunkach przypisanego jej w zaskarżonym wyroku współsprawstwa lub pomocnictwa) nie mogła w niej uczestniczyć, czyli nie przeprowadził dowodu zmierzającego do wykazania okoliczności odmiennej od ustaleń poczynionych przez Sąd Okręgowy, gdy tymczasem jego przeprowadzenie było konieczne dla zapewnienia prawidłowej oceny całokształtu materiału dowodowego.

Formułując przywołane zarzuty, obrońca oskarżonej K. K. (1) wniósł o: zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzuconych jej przestępstw, a w konsekwencji o zasądzenie od Skarbu Państwa na jej rzecz wydatków poniesionych w związku z ustanowieniem obrońcy z wyboru w postępowaniu prowadzonym w I i II instancji.

Obrońca oskarżonego J. Ś. (1), adw. Ł. O., powołując się na przepisy art. 427 k.p.k. i art. 438 k.p.k., zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w wyniku oparcia rozstrzygnięcia jedynie na dowodach przemawiających za winą oskarżonego, bez wyjaśnienia powodów braku uwzględnienia dowodów przeciwnych;

2) błąd w dokonanych ustaleniach faktycznych w wyniku przyjęcia że:

a) oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona zarzucanych przestępstw, albowiem obejmował on swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim, kierunkowym zarówno fakt wprowadzenia w błąd pokrzywdzonego, jak i rezultat swojego zachowania, w sytuacji, gdy z powodu swojego uzależnienia od alkoholu w zarzucanym okresie, sfera wolicjonalna i podatność na wpływy otoczenia była mocno zaburzona co do zdolności pokierowania swoim postępowaniem, oskarżony był nadto zmanipulowany przez swojego współnika P. P. (1) i jego ojca T. P., a także nękanym psychicznie, przez co nie miał świadomości i rozeznania swojego postępowania;

b) oskarżony doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S.A. na kwoty odpowiednio 301.096 zł i 608.170 zł brutto w sytuacji, gdy szkody nie poniósł, albowiem pokrzywdzony przejął pojazdy i winien był je zaliczyć w poczet zadłużenia, a ponadto sprzedał wierzytelność na rzecz innego podmiotu, tj. (...) S.A. z czego niewątpliwie uzyskał korzyść.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca oskarżonego J. Ś. (1) na podstawie art. 427 k.p.k. i art. 437 k.p.k. wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów;

2) zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu przed Sądem II instancji, albowiem koszty te nie zostały opłacone ani w całości ani w części.

Obrońcy oskarżonego R. S. (1), adw. J. K. (2) i adw. G. K. (2) zaskarżonemu wyrokowi zarzucili:

1) obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć istotny wpływ na jego treść (art. 438 pkt 2 k.p.k.), mianowicie przepisów art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., polegającą na powierzchownej, wyrzywkowej i subiektywnej, a w konsekwencji dowolnej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego, w tym wyjaśnień osk. R. S. (1), osk. S. K. (1), osk. J. A. (1), osk. A. C. (1) i bezpodstawnym pominięciu istotnego dowodu z zeznań świadka P. W. (2), złożonych podczas rozprawy w dniu 19 września 2012r., bez wskazania w uzasadnieniu przyczyn odrzucenia a I. tego dowodu. Sąd a quo odmawiając wiary wyjaśnieniom osk. R. S. (1) oraz zupełnie pomijając wyjaśnienia osk. S. K. (1), którzy wbrew bezpodstawnym twierdzeniom zawartym w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia wielokrotnie i konsekwentnie zaprzeczali aby osk. R. S. (1) wiedział o ich zamiarach popełnienia przestępstw oszustwa, w braku jakichkolwiek wyjaśnień i zeznań alternatywnych, wykreował okoliczności mające świadczyć o rzekomym bezpośrednim zamiarze osk. R. S. (1) dokonania przestępstwa oszustwa na szkodę (...) S.A., co stanowi rażące wręcz naruszenie reguł dowodzenia i ustalania faktów zgodnie z zasadą prawdy materialnej;

2) a w konsekwencji – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć istotny wpływ na jego treść (art. 438 pkt 3 k.p.k.), polegający na całkowicie bezpodstawnym na gruncie realnie zebranego materiału dowodowego przyjęciu przez Sąd pierwszej instancji, że oskarżony R. S. (1) dopuścił się zarzucanych mu w punktach: LII i LIII części wstępnej wyroku czynów, działając z zamiarem wprowadzenia w błąd przedstawiciela (...) S.A. co do faktu istnienia maszyn, a w konsekwencji doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez (...) S.A. i uzyskania przy pomocy tych zachowań korzyści majątkowej, podczas gdy prawidłowo ustalony stan faktyczny, zrekonstruowany na podstawie całokształtu dowodów przeprowadzonych i ujawnionych w trakcie przewodu sądowego, nie daje jakichkolwiek podstaw dla dokonania takich ustaleń i przypisania osk. R. S. (1) sprawstwa zarzuconych aktem oskarżenia występów.

Podnosząc powyższe zarzuty, obaj obrońcy oskarżonego R. S. (1) na podstawie art. art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 437 § 2 k.p.k. wnieśli o: zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego R. S. (1).

Obrońca oskarżonej U. C. (1), adw. M. L. (1), powołując się na przepisy art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 1-4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mogącą mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, a polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że U. C. (1) w sposób świadomy zawarła 2 umowy leasingowe dot. ładowarek kołowych, których sprzedawcą była firma (...) Sp. z o.o. w sytuacji gdy to sprzedająca firma, której właścicielem był S. K. (1), który wykorzystując osobę K. K. (1) (poprzednio W.) doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez (...) Fundusz (...) przedkładając sfalszowane przez siebie umowy kupna sprzedaży ładowarek, na podstawie których (...) Fundusz (...) wpłacał na konto (...) Sp. z o.o. całość kredytu przeznaczonego na zakup ładowarek, których oskarżony S. K. (1) nie posiadał, a tym samym nie mógł przekazać U. C. (1), przez co sam tylko i wyłącznie odniósł korzyść majątkową;

2) z ostrożności procesowej – rażąca surowość orzeczonych kar wobec U. C. (1), w kontekście czynów popełnionych przez S. K. (1) i K. K. (1) (poprzednio W.), których udział i rola w popełnionych przestępstwach jest wiodąca, a nawet kierownicza, zmierzająca do wykorzystania pozostałych współoskarżonych w celu osiągnięcia korzyści majątkowych niewspółmiernie wysokich, jakie przypisuje się pozostałym współoskarżonym.

Podnosząc te zarzuty obrońca oskarżonej U. C. (1) wniósł o:

1) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania;

2) ewentualnie - wydanie wyroku reformatoryjnego i uniewinnienie U. C. (1) od popełnienia przypisanych jej aktem oskarżenia czynów.

Obrońca oskarżonego J. N., adw. P. M., powołując się na przepisy art. 427 § 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 1 i 2 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania, a to art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez niewskazanie w uzasadnieniu orzeczenia jakie fakty Sąd I instancji uznał za udowodnione, a w szczególności za nieudowodnione, a przede wszystkim dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych do przyjętych za podstawę wyrokowania, a w tym: wyjaśnień oskarżonego, indywidualnej interpretacji podatkowej Izby Skarbowej, zeznań świadków: T. Ł., A. P., A. B. – W., M. G., P. W., J. K.;

2) obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 13 § 1 w zw. z art. 286 § 1 k.k. poprzez bezzasadne przypisania oskarżonemu J. N. popełnienia czynu zabronionego, w szczególności zamiaru popełnienia przestępstwa, w tym przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., podczas gdy żaden dowód na to nie wskazuje, bowiem całe działanie oskarżonego sprowadziło się do wystawienia faktury „pro forma”, co jest prawnie dozwolone.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca oskarżonego J. N. na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu oraz orzeczenie o kosztach procesu;

2) ewentualnie – uchylenie wyroku do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

I. Apelacje wniesione na korzyść oskarżonych: S. K. (1), A. C. (1), K. K. (1) (dawniej W.), J. Ś. (1), R. S. (1) oraz U. C. (1) nie zasługiwały na uwzględnienie.

Analiza zebranego materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień wspomnianych oskarżonych na tle podejmowanych przez nich działań gospodarczych w celu uzyskania kredytów lub realizacji umów leasingowych we własnym imieniu lub w imieniu reprezentowanych przez siebie podmiotów gospodarczych, czynności

poprzedzających wspomniane przedsięwzięcia, treści umów zawieranych przez oskarżonych oraz dokumentów stanowiących podstawę umów kredytowych i leasingowych, a także zeznań świadków reprezentujących podmioty udzielające kredytów oraz leasingu, dowiodły, że oskarżeni: S. K. (1), A. C. (1), K. K. (1) (dawniej W.), J. Ś. (1), R. S. (1) i U. C. (1) dopuścili się zarzuconych im przestępstw z zamiarem bezpośrednim.

Prowadziło to do utrzymania zaskarżonego wyroku w odniesieniu do wskazanych oskarżonych i przyjęcie, że dopuścili się wszystkich przypisanych przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. z niewielkimi modyfikacjami opisu przestępstw dokonanych w części rozstrzygającej wyroku przez Sąd I instancji.

Nie zasługiwały na uwzględnienie zarzuty rażącej niewspółmierności wymierzonych kar jednostkowych i kar łącznych wyrażone w apelacjach obrońców oskarżonych: S. K. (1), A. C. (1) i U. C. (1), gdyż kary te były współmierne do stopnia społecznej szkodliwości przestępstw oskarżonych, uwzględniały wszelkie okoliczności obciążające i łagodzące, a nadto wypełniały cele kary, o których mowa w art. 53 § 1 i 2 k.k.. W taki sam sposób należało ocenić prawidłowość kar wymierzonych w stosunku do oskarżonych: K. K. (1) (dawniej W.), J. Ś. (1) i R. S. (1). Chociaż apelacje wniesione na korzyść wskazanych oskarżonych nie zawierały zarzutów rażącej niewspółmierności wymierzonych kar jednostkowych i kar łącznych, to jednak podstawę do takiej oceny dawał sądowi odwoławczemu przepis art. 447 § 1 k.p.k..

W odniesieniu do przestępstw przypisanych oskarżonemu J. Ś. (1) w punktach XXXVI i XXXVII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku (opisanych w punktach: XLIX i L części wstępnej) dostrzeżono, że Sąd Okręgowy przyjął słusznie, że oskarżony ten w chwili popełniania czynu miał w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem po myśli art. 31 § 2 k.k.. Dawało to podstawę do nadzwyczajnego złagodzenia kar i należy sądzić, że taka była intencja Sąd I instancji skoro wymierzył za oba wspomniane przestępstwa kary pozbawienia wolności w wymiarze po 8 miesięcy, a zatem poniżej dolnego progu ustawowego zagrożenia, które za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i inne wynosi jeden rok. Jednak Sąd Okręgowy nie dał wyrazu zarówno w części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, ani w jego uzasadnieniu, że zastosował instytucję z art. 60 k.k.. Mając powyższe na uwadze i dostrzegając podstawy do nadzwyczajnego złagodzenia wspomnianych kar jednostkowych, zmieniono zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego J. Ś. (1) w ten sposób, że za podstawę wymiaru kary za przestępstwa przypisane mu w punktach XXXVI i XXXVII części rozstrzygającej przyjęto dodatkowo przepisy art. 60 § 2 i § 6 pkt 3 k.k..

Natomiast na uwzględnienia zasługiwała apelacja wniesiona na korzyść oskarżonego J. N. przez jego obrońcę z urzędu, adw. P. M., gdyż skutecznie podniosła takie mankamenty uzasadnienia zaskarżonego wyroku, które naruszały przepis art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. i – wobec kierunku środka odwoławczego wniesionego wyłącznie na korzyść oskarżonego – uniemożliwiały jakiegokolwiek modyfikacje zrekonstruowanego przez Sąd I instancji stanu faktycznego, a w ślad za tym ewentualne uzupełnienie opisu czynu oskarżonego J. N.. Obrońca tego oskarżonego miał niewątpliwie rację, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy we Wrocławiu nie wskazał dlaczego uznał oskarżonego J. N. za osobę uczestniczącą w usiłowaniu wyłudzenia przedmiotu leasingowego, a także jakie racje legły u podstaw twierdzenia, że współdziałał z innymi osobami: S. K. (1), K. W. i S. K. (2) w przestępstwie z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.. W szczególności, Sąd Okręgowy we Wrocławiu ograniczył się do stwierdzenia, że wystarczające do popełnienia tego przestępstwa przez oskarżonego J. N., jako prowadzącego firmę (...), było wystawienie faktury VAT (...) nr (...) z dnia 27 listopada 2008r. na kwotę 474.580 zł brutto na sprzedaż koparki (...) 12 (...), której w rzeczywistości nie posiadał, a następnie, że faktura „pro forma” była podstawą do zawarcia umowy leasingu nr (...) pomiędzy (...) Sp. z o.o. jako finansującym PHU (...) S. K. (2) – jako kupującym.

Należało podzielić argumenty obrońcy oskarżonego J. N., że wystawienie faktury „pro forma” samo w sobie nie może stanowić przestępstwa, a nadto nie musi świadczyć o tym, że wystawca jest właścicielem przedmiotu, na który opiewa faktura „pro forma”. Jest to jedynie zapewnienie, że wystawca faktury może dostarczyć wspomniany przedmiot o właściwościach (parametrach, wyposażeniu) i w cenie jak we wspomnianej fakturze „pro forma”. Natomiast brak ustaleń faktycznych, czy oskarżony J. N. wiedział o tym, że przedmiot leasingu w ogóle nie istnieje, a także, że nie wykonał żadnych działań zmierzających do pozyskania koparki (...) 12 (...) wartości 474.580 zł brutto, jak również nie

miał wcale zamiaru jej dostarczać i wiedział, że chodzi wyłącznie o wystawienie faktury celem uruchomienie leasingu, uniemożliwia przypisanie mu przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.. Mając powyższe na uwadze, uwzględniono apelację wniesioną przez obrońcę i zmieniono zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego J. N. w ten sposób, że uniewinniono go od popełnienia przestępstwa przypisanego mu w punkcie XLVIII części rozstrzygającej (opisanego w punkcie LXI części wstępnej) i kosztami postępowania w tej części obciąża Skarb Państwa.

Konsekwencją uniewinnienia oskarżonego J. N. od przypisanego mu przestępstwa była potrzeba zmiany wyroku w stosunku do oskarżonych:

1.
 1. S. K. (1) w odniesieniu do przestępstwa przypisanego mu w punkcie XIV części rozstrzygającej (opisanego w punkcie XIX części wstępnej) przez wyeliminowanie jego działania wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym J. N.;
 2. K. K. (1) (poprzednio W.) w odniesieniu do przestępstwa przypisanego jej w punkcie XXIX części rozstrzygającej (opisanego w punkcie XLII części wstępnej) przez wyeliminowanie działania wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym J. N.;
 3. na podstawie art. 435 k.p.k. w stosunku do oskarżonego S. K. (2) w odniesieniu do przestępstwa przypisanego mu w punkcie XLI części rozstrzygającej (opisanego w punkcie LIV części wstępnej) przez wyeliminowanie jego działania wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym J. N..

W pozostałej części zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych: S. K. (1), K. K. (1) (poprzednio W.) i J. Ś. (1) utrzymano w mocy. Utrzymano także w mocy zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych: A. C. (1), R. S. (1) i U. C. (1).

Aby zapewnić przejrzystość argumentacji, w dalszej części niniejszego uzasadnienia celowe będzie odniesienie się osobno do poszczególnych apelacji.

II. Oceniając apelację wniesioną przez obrońcę oskarżonego S. K. (1), należy zdecydowanie odrzucić sformułowany w niej zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej temu oskarżonemu w punkcie XLIX wyroku kary łącznej w wysokości 4 lat pozbawienia wolności. Obrońca oskarżonego S. K. (1) podnosił przy tym, że dla osiągnięcia celu wychowawczego, prewencyjnego orzeczonej kary bezwzględnej, przy uwzględnieniu postawy oskarżonego w toku postępowania, aktualnego stanu jego zdrowia, przy wymiarze kary łącznej byłoby zasadne zastosowanie zasady pełnej absorpcji, w konsekwencji orzeczenie wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze niższym. Ostatecznie formułując wskazany zarzut obrońca oskarżonego S. K. (1) wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymiarzenie temu oskarżonemu kary łącznej wskazanej w punkcie XLIX zaskarżonego orzeczenia w wysokości 3 lat pozbawienia wolności.

Nie można podzielić stanowiska wyrażonego we wspomnianej apelacji, gdyż wymierzona oskarżonemu S. K. (1) kara łączna została oparta o przepis art. 86 § 1 k.k., a zastosowana zasada absorpcji nie czyniła wspomnianą karę niesprawiedliwą (nadmiernie surową), jak również by rażąco surowe były wymierzone kary jednostkowe.

Przede wszystkim trzeba mieć na względzie, że orzekając karę łączną Sąd Okręgowy we Wrocławiu mógł ją ukształtować w granicach od najsurowszej z kar jednostkowych, czyli 3 lat pozbawienia wolności (orzeczonej za przestępstwo przypisane w punkcie V części rozstrzygającej) do 15 lat pozbawienia wolności (sumy kar jednostkowych, z zastosowaniem ograniczenia przewidzianego w art. 86 § 1 k.k.). Wymierzając oskarżonemu S. K. (1) karę łączną 4 lat pozbawienia wolności, Sąd Okręgowy nie naruszył zatem przepisu art. 86 § 1 k.k., gdyż orzeczona kara łączna mieściła się w ustawowych granicach przewidzianych dla orzeczenia kary łącznej.

Jak zwracał uwagę Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 14 marca 2012 roku, sygn. II AKa – 51/12: „jakkolwiek przy wymiarze kary łącznej dopuszczone jest stosowanie zarówno zasady pełnej kumulacji, jak i zasady

pełnej absorpcji, to jednak są to rozstrzygnięcia skrajne, które znajdują zastosowanie w zupełnie wyjątkowych, nietypowych sytuacjach. Całkowitą absorpcję można zastosować albo wtedy, gdy wszystkie czyny wykazują bardzo bliską więź podmiotową i przedmiotową, albo orzeczone za niektóre z czynów kary są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną, albo też istnieją jakieś inne szczególne okoliczności dotyczące osoby skazanego” (LEX nr 1143438).

Po pierwsze, czyny przypisane oskarżonemu S. K. (1) nie wykazywały tak dalece bliskiej więzi podmiotowej, czy przedmiotowej, jak życzyłby sobie tego autor apelacji. Wprawdzie w większości były skierowane przeciwko tym samym dobrom chronionym (przestępstwa przeciwko mieniu i obrotowi gospodarczemu), to jednak jedno z przestępstw było także skierowane wyłącznie przeciwko dokumentom (art. 270 § 1 k.k.).

Po wtóre, wspomnianych przestępstw oskarżony S. K. (1) dopuścił się na przestrzeni dwóch lat (od listopada 2006r. do listopada 2008r.). Przemawia to za niepoprawnością i wysoką demoralizacją oskarżonego, bezkrytycznie i bezrefleksyjnie naruszającego prawo. Co więcej, nie był to jego pierwszy kontakt oskarżonego z prawem (k. 7154-7160).

Po trzecie, wbrew zarzutom obrońcy oskarżonego, Sąd I instancji dostrzegł stan zdrowia S. K. (1) stwierdzając, że cierpi on na nerwiakowłóknikowatość, cechy zaników korowo-podkorowego płatów ciemieniowych potylicznych, wielopoziomowe wypukliny krążków międzykręgowych, chorobę afektywną dwubiegunową, porażenie czuciowo-ruchowe prawej kończyny dolnej, zaniki mięśniowe w obrębie prawej kończyny dolnej, guz na tylnobocznej powierzchni prawego uda, stan po stabilizacji kręgosłupa w odcinku lędźwiowo-krzyżowym. Schorzenia te mają charakter przewlekły, wymagają okresowej kontroli i leczenia w przypadku zaostrzeń (por. opinie sądowno-lekarskie - k.9399-9416, 9822-9826, 9840-9844). Okoliczności te zostały wzięte pod uwagę przy wymiarze kar jednostkowych i kary łącznej.

Okoliczności, że po uchyleniu tymczasowego aresztowania, w dniu 27 sierpnia 2011r. oskarżony S. K. (1) przeszedł zabieg neurochirurgiczny w Szpitalu (...) w P. polegającego na usunięciu odłamanych fragmentów (...), a także w dniach 26.09-5.10.2011r., oskarżony miał kolejny zabieg operacyjny w Klinice (...) w L., nie przekreślają wniosków o celowości wymierzenia kary łącznej z zastosowaniem zasady asperacji.

Po czwarte, wbrew argumentacji obrońcy oskarżonego, przedstawionej dopiero w uzasadnieniu apelacji, nie było podstaw do zastosowania wobec oskarżonego S. K. (1) warunków art. 60 § 2 k.k. ze względu na jego postawę procesową i treść składanych wyjaśnień. Należy podnieść, że dopiero na rozprawie głównej oskarżony w pełni przyznał się do wszystkich zarzuconych przestępstw, przy czym pominął w swoich wyjaśnieniach istotny aspekt działalności przestępczej przez ukrywanie roli oskarżonej K. K. (1) (dawniej W.). Wprawdzie na rozprawie w dniu 19 kwietnia 2011r. ujawnił częściowo rolę tej oskarżonej K. K. (1) (dawniej W.) w przestępczej działalności (k. 9904v-9905), jednak konsekwentnie unikał wszechstronnego opisu jej zachowań podczas przygotowania i zawierania poszczególnych umów. Taką postawę trudno określić jako „całkowitą, absolutną skruchę”, jak chciałby tego obrońca oskarżonego.

Po piąte, w pełni należy zaakceptować podstawy wymiaru kar jednostkowych i kary łącznej w odniesieniu do oskarżonego S. K. (1) przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przez Sąd I instancji. Wziął on pod uwagę dotychczasowy tryb życia oskarżonego, uczynienie sobie przez niego z popełniania przestępstw stałego źródła dochodu i sposobu łatwego zarobku. Oskarżony S. K. (1) był niewątpliwie pomysłodawcą przestępczego procederu, on wprowadził w realizację swojego pomysłu inne osoby, a także był najbardziej zaangażowany w przestępczy proceder i wykorzystywał wszystkie możliwe okazje, by w łatwy i szybki sposób powiększyć swe nielegalne dochody. Nie można także zapominać o rozmiarach szkód majątkowych wyrządzonych m.in. działaniem oskarżonego S. K. (1), co wpływa znacząco nie tylko na społeczną szkodliwość przypisanych mu przestępstw, jak również na cele, które orzeczone kary jednostkowe i kara łączną mają spełniać.

Wielokrotnie w orzecznictwie dawano wyraz temu, że racjonalizacja kary łącznej nie musi być rozumiana wyłącznie jako łągodzenie i mieć charakter jednokierunkowy (por. wyrok SN z dnia 21 sierpnia 2007r. sygn. II KK – 96/07 –

OSNKW 2008, z. 1, poz. 6), zaś żaden przepis nie nakazuje sądowi orzekającemu stosowania zasady pełnej absorpcji co do kary łącznej (por. postanowienie SN z dnia 8 listopada 2006r. sygn. III KK – 63/06 – OSNwSK 2006/1/2117).

Należy podzielić te stanowisko Sądu Apelacyjnego w Katowicach zawarte w wyroku z dnia 20 maja 2008r. sygn. II AKa-129/08, że „wymierzając karę łączną stosuje się zwykle dyrektywy karania, a zwłaszcza słuszności i celowości wyrażone przez związek przedmiotowo-podmiotowy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami. Na ogół nie ma powodu, by orzekać karę łączną w dolnych granicach tj. w wysokości najsurowszej ze zbiegających się kar. Popelnienie więcej niż jednego przestępstwa powinno raczej skłaniać do odstąpienia od absorpcji kar, niż za nią przemawiać. Wymierzenie takiej kary prowadziłoby do premiowania sprawcy popełniającego nie jedno, a więcej przestępstw, zatem prowadziłoby do praktycznej bezkarności innych zachowań zabronionych. Zatem jak wskazano wyżej całkowitą zasadę absorpcji stosować należy wyjątkowo albo wtedy gdy wszystkie czyny wykazują bardzo bliską więź podmiotową i przedmiotową, albo orzeczone za niektóre czyny kary są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną, albo też istnieją jakieś szczególne okoliczności dotyczące osoby skazanego” (Biuletyn SA w Katowicach 2008/3/8).

Mając powyższe na uwadze uznano, że apelacja obrońcy oskarżonego S. K. (1) nie zasługuje na uwzględnienie.

III. Odnosząc się do apelacji obrońców oskarżonych: S. K. (1), A. C. (1), K. K. (1) (dawniej W.), J. Ś. (1), R. S. (1) oraz U. C. (1) wypada stwierdzić, że główny ciężar zarzutów podniesionych w nich zarzutów przeciwko zaskarżonemu wyrokowi wskazywał na obrazę przepisów procesowych oraz błędów w ustaleniach faktycznych i w następstwie tego błędne ustalenie sprawstwa i winy wymienionych oskarżonych. W tej sytuacji należało przeprowadzić kontrolę zaskarżonego orzeczenia pod kątem tego, czy Sąd Okręgowy dopuścił się obrazy przepisów procedury karnej, szczególnie przepisów art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. przy ocenie podstaw dowodowych skazania oraz art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k..

Nie można w żadnym wypadku zgodzić się z twierdzeniami autorów apelacji na korzyść oskarżonych: S. K. (1), A. C. (1), K. K. (1) (dawniej W.), J. Ś. (1), R. S. (1) oraz U. C. (1), jakoby Sąd Okręgowy orzekając o winie i sprawstwie wymienionych oskarżonych dopuścił się obrazy przepisów prawa procesowego lub błędów w ustaleniach faktycznych w tak poważnym stopniu, by dyskwalifikowało to zaskarżone orzeczenie i nakazywało zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonych lub uchylenie zaskarżonego wyroku do ponownego rozpoznania.

Sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe w zasadzie w sposób prawidłowy i należycie wnikliwie, wykorzystując właściwie wszystkie możliwości dowodowe, by ustalić fakty istotne dla rozstrzygnięcia, zarówno w kwestii winy jak i kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonym oraz ich odpowiedzialności karnej. Wbrew zarzutom apelacji obrońców wszystkich oskarżonych, Sąd Okręgowy przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy respektował zasady procesowe i nie obraział przepisów prawa proceduralnego tak dalece, by miało to wpływ na treść zaskarżonego wyroku. W szczególności odnosi się to do zarzutów naruszenia przepisów art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 167 k.p.k., art. 410 k.p.k., a także art. 424 § 1 i 2 k.p.k..

Podjęta przez Sąd odwoławczy analiza wykazała, że Sąd I instancji przeprowadził postępowanie w przedmiotowej sprawie w sposób prawidłowy i słusznie uznał oskarżonych: S. K. (1), A. C. (1), K. K. (1) (dawniej W.), J. Ś. (1), R. S. (1) oraz U. C. (1) za winnych popełnienia zarzuconych im przestępstw, z modyfikacjami wprowadzonymi niniejszym wyrokiem Sądu Apelacyjnego. Sąd Okręgowy we Wrocławiu uzasadnił swoje stanowisko na tyle przejrzysto i przekonująco, uwzględniając okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonych (art. 4 k.p.k.), że mimo swojej obszerności uzasadnienie to w sposób prawidłowy odnosiło się do wszelkich okoliczności istotnych dla sprawy.

Oczywiście, uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawierało pewne mankamenty, zwłaszcza co do skondensowanego omówienia kwestii dowodowych, w pewnych aspektach zbiorczego odniesienia się do materiału dowodowego, a także skróconego omówienia kwestii odnoszących się do kar orzeczonych wobec poszczególnych oskarżonych. Nie wynikało to jednak, jak się wydaje, z bagatelizowania wspomnianych kwestii, lecz raczej ze znacznego materiału dowodowego i potrzeby takiej redakcji uzasadnienia wyroku, by miało ono charakter zwarty i zrozumiały. Mimo niewielkich

mankamentów uzasadnienie zaskarżonego wyroku w pełni pozwala na przeprowadzenie kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku stosunku do oskarżonych: S. K. (1), A. C. (1), K. K. (1) (dawniej W.), J. Ś. (1), R. S. (1) oraz U. C. (1).

Odnosząc się do zarzutów obrazy przepisów procesowych i błędów w ustaleniach faktycznych, w pierwszym rzędzie należy zdecydowanie stwierdzić, że w postępowaniu dowodowym Sąd Okręgowy we Wrocławiu przeprowadził wszystkie istotne i potrzebne dowody dla oceny zasadności postawionych oskarżonym zarzutów.

W pierwszej kolejności przesłuchano oskarżonych, ujawniając ich wyjaśnienia ze śledztwa w zakresie istotnym dla postępowania, a mianowicie: S. K. (1) (k. 6983-6984, 9660v-9664, 9813v-9816v, 9854, 9904v-9905, 9968v-9969), A. C. (1) (k. 3969-3977, 4162-4166, 4259-4273, 4362-4369, 4611-4619, 8349-8352, 9991v-9996, 10082-10083), K. K. (1), dawniej W. (k. 1422-1425, 1519-1530, 1544-1551, 9854v-9858), J. A. (1) (k. 972-974, 977-978, 1-27-1035, 1126-1129, 9991-9991v), P. P. (1) (k. 6059-6062, 6065-6067, 6240-6244, 6272-6274, 6421-6425, 9905-9905v), J. Ś. (1) (k. 6088-6091, 6094-6096, 6303-6307, 6439-6443, 10083-10085v, 11532-11533), R. S. (1) (k. 515-521, 529-532, 776-779, 1814-1815, 9906-9908), S. K. (2) (k. 1845-1847, 1865-1866, 2130-2134, 9858v-9860), M. K. (1) (k. 4367-4369, 6614-6618, 6646-6647, 6655-6657, 8422-8424, 9908-9908v) oraz U. C. (1) (k. 4696-4698, 4709-4711, 9910). Wyjaśnienia oskarżonych Sąd Okręgowy przywołał wiernie w znacznych fragmentach na stronach 104-142 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 11761v-11780v akt sprawy).

Oprócz tego, przeprowadzono w drobiazgowy sposób dowody z zeznań świadków: M. K. (2) (k. 2-3, 10158v), M. K. (3) (k. 181-182, 10524v-10524a, 10526v), T. Ł. (1) (k. 202-205, 394-395, 911-913, 1401-1403, 10524a-10625v), J. K. (4) (k. 397-402, 410-412, 1981-1982, 10477v-10480), W. D. (k. 414-415, 10524-10524v), P. P. (3) (k. 416-417, 10480), I. S. (k. 500-502, 606-612, 10126-10127), A. P. (3) (k. 1081-1082a, 10159), T. G. (k. 1103-1108, 10524v), A. B. (1) (k. 1556-1567, 1661-1662, 1877-1878, 10154-10158), R. P. (k. 1633-1636, 10123v-10125v), Ł. L. (k. 1638-1642, 10984), J. W. (k. 1676-1679, 10697-10698), M. T. (k. 1808-1809, 11601v), M. Ć. (k. 1812-1813, 11601v), J. F. (k. 1816-1818, 10196v-10197v), E. B. (1) (k. 2088-2093, 10476-10476v), K. R. (k. 2114-2116, 1-197v- (...)), B. K. (1) (k. 2337-2340, 3104-3107, 10659-10659v), E. M. (k. 2352-2355, 10197v), E. S. (k. 2845-2847, 10198-10198v), W. A. (k. 3074-3076, 3470, 10245v-10246), H. W. (k. 3128-3129, 3633-3635, 10246-10246v), W. C. (k. 3344-3345, 10754-10754v), R. G. (k. 3406-3407, 3466-3467, 10246v), M. N. (k. 3765-3766, 11068-11068v), D. S. (k. 4275, 10247v-10248), R. M. (k. 4458-4459, 10426v-10427), M. L. (2) (k. 4463, 10984-10984v), Z. P. (k. 4682-4686, 11067v-11068), E. B. (2) (k. 4777-4780, 10921-10921v), M. W. (1) (k. 4813-4814, 10857v-10858), M. M. (1) (k. 4885-4886, 10984v-10985), M. B. (k. 5799-5800, 5865-5867, 10477-10477v), W. B. (k. 5810-5812), M. G. (3) (k. 6152-6153, 11221), Z. J. (k. 6156-6159, 6162-6163, 10778v), T. P. (k. 6214-6215, 6430-6433, 10777v), D. R. (k. 6221-6225, 10983v), M. G. (1) (k. 6300-6302, 10427-10427v), J. A. (3) (k. 6643-6644, 10920v), A. G. (k. 8357-8359, 10858), A. P. (1) (k. 8617-8620, 10424v-10426v), P. N. (k. 8709, 10857-10857v). Były to zarówno osoby odpowiedzialne za przyjmowanie wniosków kredytowych i leasingowych, kompletowanie dokumentacji oraz wykonywanie innych czynności w tym zakresie, a także osoby mające wiedzę na temat sposobu realizowania wpłat kredytowych i leasingowych, nieistnienia rzekomych przedmiotów leasingu, a także faktycznej sytuacji materialnej podmiotów występujących o zawarcie umów i pośredników. Wspomniane osoby miały bezpośrednią lub pośrednią wiedzę na temat działalności oskarżonych: S. K. (1), A. C. (1), K. K. (1) (dawniej W.), J. Ś. (1), R. S. (1) oraz U. C. (1), a szczególnie zasadności i rzetelności ich działań.

Ujawniono także zeznania innych świadków: P. G. (k. 1116-1117, 8286-8287, 10477v), S. P. (k. 1585-1589, 10760-10761), R. C. (k. 1592-1594, 10856v), M. S. (1) (k. 1595-1597, 10127-10127v), A. B. (2) (k. 1598-1600, 10985), M. O. (k. 1621-1624, 10125v-10126), R. B. (k. 1626, 11484-11485), K. K. (2) (k. 1657-1660, 10195-10195v), Z. S. (k. 3178-3179, 10466-10467), M. M. (2) (k. 4414-4416, 10248), M. J. (k. 4416-4419, 10247v), M. P. (k. 4420-4421, 10248-10248v), Z. B. (k. 4435-4436, 1-247), Z. K. (k. 4437-4439, 10695v-10696), S. M. (k. 4452-4453, 10426v-10427), P. K. (k. 4673-4675, 10696v), K. J. (k. 6411-6412, 10938), W. H. (k. 8353-8355, 10427v-10428), E. Ł. (k. 8384-8385, 10778-10778v), S. Ł. (k. 8441-8448, 10778), P. W. (2) (k. 11066v-11067), M. W. (2) (k. 8612-8613, 11313-11313v), M. S. (2) (k. 8621-8622, 10857v), G. M. (k. 8688-8689, 10920v-10921), T. J. (k. 9281), M. W. (3) (k. 8701-8703, 11143v), B. K. (2) (k. 11349-11349v), I. N. (k. 11348-11348v), O. S. (k. 11348v-11349), R. K. (k. 11347-11348) i E. R. (k. 11531-11531v, 11601), które choć ocenione przez Sąd Okręgowy jako nieistotne z punktu widzenia

przepisanych oskarżonym przestępstw, dawały jednak podstawę do oceny sposobu przygotowania i przeprowadzenia przez oskarżonych przedsięwzięć zmierzających do wyłudzenia kredytów oraz przedmiotów leasingu.

Ujawniono także ogromną dokumentację księgową i rachunkową podmiotów udzielających kredytów oraz funduszy zajmujących się finansowaniem umów leasingu, w tym dokumentację dotyczącą konkretnych umów, a także dane dotyczące osób występujących o kredyty bankowe i celem przeprowadzenia umów leasingu, szczególnie informacje komorników i urzędów skarbowych na temat stanu majątkowego i sytuacji finansowej osób występujących o kredyty i leasing.

Istotne znaczenie miały także wyniki przeszukania wspólnego mieszkania oskarżonych: S. K. (1) i K. K. (1) (dawniej W.), podczas którego zatrzymano szereg dokumentów, dających podstawę do wniosku o wiedzy tej ostatniej na temat przestępczej działalności ówczesnego konkubenta – oskarżonego S. K. (1) (k. 1190-1193). Podobny charakter miały wyniki przeszukania i zajęcia mienia u innych oskarżonych, w tym dokumenty zabezpieczone u oskarżonego A. C. (1), potwierdzające nie tylko jego zaangażowanie przestępcze, lecz dające podstawy do stwierdzenia, że brał on aktywny udział w wyszukiwaniu osób występujących o wyłudzenie kredytów na zakup przedmiotów leasingowych. W odniesieniu do tego ostatniego oskarżonego, istotne znaczenie miały także akta księgi wieczystej nieruchomości, do której E. S. miał złożyć wnioski o wpisanie hipoteki (k. 2475-2484, 2485-2517), a także opinie biegłego z zakresu pisma ręcznego (k. 1166-1182, 2157-2174, 3031-3046, 4588-4602, 4628-4635, 4639-4652, 6465-6478, 6671-6692, 7766-7785).

Szczegółową analizę wspomnianych dowodów osobowych i dowodów z dokumentów zawarł Sąd Okręgowy na stronach 142-183 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 11780v-11801 akt sprawy) i jest to ocena w pełni prawidłowa, rzetelna i przekonująca. Natomiast na stronach 1-98 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 11709-11758v akt sprawy) Sąd Okręgowy we Wrocławiu przeprowadził niezwykle staranną, wręcz analityczną rekonstrukcję stanu faktycznego, jednocześnie w sposób drobiazgowy wskazując materiał dowodowy, który stanowił podstawę wspomnianych ustaleń faktycznych.

W dalszej części uzasadnienia znajdzie się zatem weryfikacja prawidłowości ocen materiału dowodowego przeprowadzonych przez Sąd I instancji na tle zarzutów postawionych oskarżonym w akcie oskarżenia, a także Sąd Apelacyjny odniesie się do konkretnych zarzutów obrazy przepisów proceduralnych, jakie postawili obrońcy oskarżonych. Zapewni to zwartość uzasadnienia i jasność argumentacji.

Nie można w żadnym wypadku doszukiwać się naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów w tym, że Sąd I instancji uznał za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonych: A. C. (1), K. K. (1) (dawniej W.), J. Ś. (1), R. S. (1) oraz U. C. (1). Wielokrotnie podkreślano w doktrynie i orzecznictwie, że przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. wtedy, gdy: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.), stanowi wyraz rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), jest wyczerpujące i logiczne – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.). Akcentuje to szereg orzeczeń Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych (por. wyrok SN z 3.09.1998r. sygn. V KKN 104/98 – Prokuratura i Prawo 1999, nr 2, poz. 6; a także wyrok S.A. w Łodzi z 20.03.2002r. sygn. II AKa 49/02 – Prokuratura i Prawo 2004, nr 6, poz. 29).

Wszystkim tym wymogom sprostał Sąd Okręgowy we Wrocławiu, który nie dopuścił się także obrazy przepisu art. 5 § 2 k.p.k. nakładającego obowiązek rozstrzygnięcia nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego.

Sąd Najwyższy odnosił się w szeregu swoich orzeczeń do tego jak należy rozumieć i stosować zasadę *in dubio pro reo*. Jak stwierdził w jednym z nich: „Zasada *in dubio pro reo* (art. 5 § 2 k.p.k.) nie ogranicza utrzymanej w granicach racjonalności swobody oceny dowodów. Jeżeli zatem z materiału dowodowego wynikają różne wersje wydarzeń, to nie jest to jeszcze równoznaczne z zaistnieniem „nie dających się usunąć wątpliwości” w rozumieniu tego przepisu. W takim wypadku sąd jest zobowiązany do dokonania ustaleń właśnie na podstawie swobodnej oceny dowodów.

Dopiero wtedy, gdy - po wykorzystaniu wszelkich istniejących możliwości - wątpliwości nie zostaną usunięte, należy je wytłumaczyć w sposób korzystny dla oskarżonego. Jeżeli jednak sąd dokona stanowczych ustaleń, to w ogóle nie może zachodzić obraza art. 5 § 2 k.p.k. (bo według tych ustaleń nie ma wątpliwości), a tylko powstaje kwestia, czy ustalenia te są prawidłowo dokonane (bez naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów)” (postanowienie SN z dnia 17.12.2003r. sygn. V KK 72/03 - LEX nr 83771).

Podobne stanowisko znajdujemy w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 1999r. sygn. IV KKN 714/98: „Stan określany przez ustawodawcę, jako "nie dające się usunąć wątpliwości" (art. 5 § 2 k.p.k.), powstaje - jeśli pominać wątpliwości natury nie faktycznej, lecz prawnej - dopiero w następstwie oceny dowodów (art. 7 k.p.k.). Dopiero wówczas bowiem można stwierdzić, czy wątpliwości w ogóle wystąpiły, czy były rozsądne, a nie wydumane, czy i jakie miały znaczenie dla kwestii odpowiedzialności prawnej oskarżonego, czy udało się je przewyciężyć w sposób dopuszczalny przez prawo procesowe itp. O naruszeniu zasady in dubio pro reo nie można zatem mówić wówczas, gdy sąd w wyniku pełnej i poprawnie dokonanej swobodnej oceny dowodów uznał, że brak jest wątpliwości, albo że nie mają one znaczenia dla odpowiedzialności prawnej oskarżonego. Jest jednocześnie dobrym prawem obrony oskarżonego mnożenie, a nawet wyolbrzymianie na każdym etapie postępowania takich faktów i ich ocen, które pozwalają na powątpiewanie w jego winę, pod warunkiem wszakże nieprzeinaczania faktów (lojalności wobec faktów)” (Prokuratura i Prawo 2000, nr 4, poz. 8).

W wyniku analizy dowodowej Sąd Okręgowy ocenił wyjaśnienia oskarżonych: A. C. (1), K. K. (1) (dawniej W.), J. Ś. (1), R. S. (1) oraz U. C. (1), a także wyjaśnień współoskarżonych i zeznań wszystkich świadków, opinii biegłych oraz zebranej dokumentacji. Zatem Sąd Okręgowy nie tylko nie podjął wątpliwości co do wiarygodności dowodów obciążających wymienionych oskarżonych, lecz wręcz uznał je za prawdziwe, a wyjaśnienia oskarżonych ocenił wyłącznie jako przyjętą linię obrony, obliczoną na uniknięcie odpowiedzialności karnej.

IV. Odnosząc się do apelacji obrońców w wyboru oskarżonego A. C. (1), adwokatów: P. W. (1) i M. L. (1), należy zdecydowanie odrzucić – jako nieuzasadnione – podniesione przez nich zarzuty obrazy przepisów procesowych (art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k.) poprzez:

1) bezpodstawne przyjęcie co do wszystkich zarzuconych oskarżonemu czynów, że poszczególne kredyty spłacane były częściowo ze środków uzyskiwanych przez oskarżonego w wyniku popełniania przez niego kolejnych przestępstw mimo braku przeprowadzenia w powyższym zakresie jakiegokolwiek analizy materiału dowodowego, a zwłaszcza uchylenie się od zbadania sytuacji ekonomicznej przedsiębiorstwa oskarżonego w 2006 roku mimo istnienia w aktach dokumentacji potwierdzającej, że w momencie zaciągania kredytu w Banku (...) oraz do połowy 2007 roku sytuacja ekonomiczna przedsiębiorstwa oskarżonego była dobra, nie występowały zaległości w spłacie kredytów i obsłudze należności publicznoprawnych;

2) pominięcie przy ocenie materiału dowodowego dowodów wskazujących, iż oskarżony zawierając umowę leasingu dwóch ładowarek (...) S. pozostawał w przeświadczeniu, że rzeczony maszyny rzeczywiście znajdują się w posiadaniu S. K. (1), a zwłaszcza uchylenie się w powyższym zakresie od analizy zabezpieczonej w komputerze oskarżonego dokumentacji związanej z zakupem ww. pojazdów, z dokumentów bankowych (potwierdzających m.in. że oskarżony wpłacał zaliczki na zakup wymienionych ładowarek) oraz nieprzeprowadzenie w powyższym zakresie dowodu z konfrontacji oskarżonych oraz nieuwzględnienie dowodu z zeznań świadka W. A. i M. K. (1);

3) sprzeczne z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przyjęcie, że oskarżony A. C. podejmował jakiegokolwiek czynności zmierzające do zawarcia umowy leasingu nr (...) z (...) S.A., podczas gdy z wyjaśnień oskarżonego i zeznań wszystkich przesłuchanych na powyższą okoliczność świadków, a nadto z dokumentacji leasingowej wynika, iż wszelkich czynności związanych z tym leasingiem dokonywał wyłącznie S. K. (1);

4) dowolne ustalenie, że A. C. (1) wyraził zgodę na podpisanie za niego umowy leasingu samochodów marki L. (...) i miał zamiar nie wywiązania się z wymienionej umowy;

5) niezastosowanie się do ich treści wymienionych przepisów w trakcie przewodu sądowego oraz przy wyrokowaniu i sporządzaniu uzasadnienia wyroku, tj. poprzez przyjęcie dowolnej podstawy faktycznej wyroku nie opartej na całokształcie okoliczności faktycznych ujawnionych podczas przewodu sądowego brak rozważenia zeznań świadków zarówno na korzyść i niekorzyść oskarżonego;

6) niedokonanie oceny na korzyść oskarżonego okoliczności, których w sposób jednoznaczny nie ustalono w toku postępowania;

7) niezastosowanie zasady obiektywizmu i nieuwzględnienie dowodów i okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, z jednoczesnym pominięciem dowodów jednoznacznie przemawiających na korzyść oskarżonego;

8) odstąpienie od kodeksowej zasady swobodnej oceny dowodów, który jednoznacznie wyklucza arbitralność Sądu w zakresie oceny materiału dowodowego i orzekanie przez Sąd I instancji na zasadzie niedozwolonej dowolności, w szczególności :

9) nieprzeprowadzenie konfrontacji wyjaśnień oskarżonego A. C. z wyjaśnieniami S. K. (1), M. K. (1), E. S., J. A. (1), J. S. i K. K. (1) (poprzednio W.) w popełnieniu przez S. K. (1) przestępstwa, której rola, jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, była niebagatelna w zakresie udzielonej pomocy w pozyskaniu przez S. K. (1) funduszy z (...) S.A., które wpływały na konto S. K. (1);

10) nieprzeprowadzenie dowodu z operacji bankowych na kontach A. C. (1) wskazujących na to, że oskarżony A. C. osiągał znaczne dochody i nie musiał posuwać się do jakiegokolwiek nielegalnego wejścia w posiadanie sprzętu leasingowego, a po to ustanawiał pełnomocnika w osobie S. K. (1), który działając na rzecz jego firmy i prowadząc własne przedsięwzięcie miał zabezpieczyć sprzęt, który pracowałby na budowach drogowych wokół W., będąc nadzorcą nad sprzętem , jak również przedstawicielem firmy (...) na terenie W.;

11) pominięcie dowodu z przesłuchania świadków: M. T., T. S. i A. R. (1), a także uniemożliwieniu świadkowi S. Ł. pełnej, swobodnej wypowiedzi, odczytując jego zeznania z postępowania przygotowawczego.

Zarzuty te, oparte o przyjętą przez oskarżonego A. C. (1) linię obrony, obliczoną na uniknięcie odpowiedzialności karnej i pomijającą szereg ważkich dowodów i argumentów przedstawionych przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, w sposób całkowicie dowolny i bezpodstawny starały się podważyć prawidłowe ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego we Wrocławiu, zawarte na stronach 1-98 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 11709-11758v akt sprawy), gdzie w oparciu o szereg dowodów jednoznacznie wskazano sposób oszustwa ze strony oskarżonego A. C. (1) współdziałającego z innymi osobami, a także wciągającego szereg innych osób (nie wyłączając własnej żony – oskarżonej U. C. (1)) w przestępczą działalność.

Sąd I instancji niezwykle starannie zrekonstruował stan faktyczny i wskazał jakie dowody legły u podstaw wspomnianych ustaleń, które pozwoliły na przypisanie oskarżonemu A. C. (1) w punktach: XVI-XXV części rozstrzygającej wyroku przestępstw zarzuconych mu w zarzutach: XXI-XXXII części wstępnej wyroku. Ponadto na stronach 111-116 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 11765-11767v akt sprawy) Sąd Okręgowy przedstawił wiernie treść wyjaśnień oskarżonego A. C. (1) na poszczególnych etapach postępowania przygotowawczego i jurysdykcyjnego, a następnie na stronach 142-184 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 11780v-11801v akt sprawy) Sąd Okręgowy szczegółową i staranną ocenę wyjaśnień oskarżonego A. C. (1) na tle pozostałego zgromadzonego materiału dowodowego, którą należało w pełni zaakceptować i nie ma potrzeby ponownie jej przytaczać, natomiast wypada zwrócić uwagę na najistotniejsze elementy. Rekonstrukcja stanu faktycznego dokonana przez Sąd Okręgowy była pełna i drobiazgowo, wręcz analityczna. Sąd I instancji powoływał każdorazowo dowody, które legły u podstaw ustaleń faktycznych, a następnie się do nich szczegółowo odnosił, oceniając wiarygodność dowodów.

Wbrew deklaracjom, przedstawiona w apelacjach obrońców oskarżonego A. C. (1) analiza materiału dowodowego była niewątpliwie dowolna, a nie swobodna, gdyż dokonano je przez przyzmat treści wyjaśnień tego oskarżonego (k. 3969-3977, 4162-4166, 4259-4273, 4362-4369, 4611-4619, 8349-8352, 9991v-9996, 10082-10083), pomijając

całkowicie zachowania oskarżonego A. C. (1) opisane w wyjaśnieniach pozostałych oskarżonych, którzy ujawnili jego przestępczą rolę i duże zaangażowanie w przestępczy proceder. Mowa przede wszystkim o wyjaśnieniach oskarżonego S. K. (1) (k. 6983-6984, 9660v-9664, 9813v-9816v, 9854, 9904v-9905, 9968v-9969), jak również oskarżonych: J. A. (1) (k. 972-974, 977-978, 1-27-1035, 1126-1129, 9991-9991v), M. K. (1) (k. 4367-4369, 6614-6618, 6646-6647, 6655-6657, 8422-8424, 9908-9908v) oraz U. C. (1) (k. 4696-4698, 4709-4711, 9910).

Na podstawie wskazanych wyjaśnień oskarżonych, Sąd Okręgowy słusznie doszedł do przekonania, że pomysłodawcą i głównym organizatorem przestępczego proceduru był oskarżony S. K. (1), jednak kiedy zaproponował udział w przestępstwach oskarżonemu A. C. (1), to ten nie tylko zgodził się, lecz także aktywnie włączył w przestępczą działalność wyszukując kolejne osoby zdecydowane na zawarcia we własnym imieniu umów leasingowych, w celu szybkiego zdobycia środków finansowych.

Wbrew zarzutom apelacji obu obrońców, Sąd I instancji starannie i analitycznie wykazał przypisując każde z przestępczych zachowań, na czym polegało wprowadzenie w błąd kredytodawców lub leasingodawców do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Poza gołosłownym zaprzeczaniem tym faktom, ani oskarżony A. C. (1), ani jego obrońcy, nie zakwestionowali skutecznie ustaleń faktycznych w tym zakresie. Wypada zatem jeszcze raz wskazać na wymienione okoliczności i potwierdzające je dowody.

Jeżeli chodzi o zarzut XXI (przestępstwo przypisane w punkcie XVI części rozstrzygającej wyroku), to wprowadzenie w błąd Banku (...) S.A. i doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 100.000 zł polegało na złożeniu przez oskarżonego A. C. (1) nierzetelnego pisemnego oświadczenia o swojej sytuacji majątkowej, bez ujawnienia zadłużenia z tytułu umowy kredytowej nr (...) z dnia 31 sierpnia 2006r. zawartej z (...) S.A.. Okoliczności te potwierdził sam oskarżony A. C. (1) w swoich wyjaśnieniach przyznając, że zataił on swoją rzeczywistą sytuację finansową przed kredytobiorcą, nie ujawniając swojego zadłużenia z tytułu umowy kredytowej zawartej z (...) SA (k. 4261). Nie ulega wątpliwości, że oskarżony wprowadził kredytobiorcę w błąd co do swojej sytuacji finansowej. W informacji o wnioskodawcy w części dotyczącej zadłużenia w innych bankach z tytułu transakcji o charakterze kredytowym nie ujawnił kredytu w banku (...) wynikającego z umowy kredytu nr (...) (...) w walucie polskiej w rachunku bieżącym (...) zawartej w dniu 31 sierpnia 2006r. w kwocie 300 000 zł. Jako osoba prowadząca przez wiele lat działalność gospodarczą oskarżony zdawał sobie sprawę z obowiązku poinformowania banku o wszelkich obciążeniach kredytowych, co zresztą uczynił ujawniając swój kredyt w (...) w W. w kwocie 100.000 zł oraz w (...) we W. w kwocie 50.000 zł. Nie podał natomiast informacji o znacznie większym zobowiązaniu jakie na nim ciążyło z tytułu kredytu w banku (...) (k. 2193). Ta informacja o tak znaczącym zobowiązaniu miała by niewątpliwie wpływ na decyzje kredytową. Wspomniane okoliczności znalazły potwierdzenie w dowodach w postaci dokumentacji kredytowej (k. 2186, 2188, 2118, 2195-2197, 2240-2249, 2804, 2212-2214, a także zeznaniach świadków: B. K. (1) (k. 2337-2340, 3104-3107, 10659-10659v) i E. M. (k. 2352-2355, 10197v).

Nawet jeżeli dokumentacja dla potrzeb kredytowych była przygotowywana przez oskarżonego S. K. (1), to jednak miał do niej wgląd oskarżony A. C. (1) oraz miał możliwość i obowiązek ją weryfikować. Jeśli tego zaniechał i przy tym nie ujawnił tak dużego obciążenia kredytowego na 300.000 zł, to wniosek, że zamierzał je zataić i przez to uzyskać kredyt są jednoznaczne. Oskarżony A. C. (1) popełnił przy tym przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k..

Jeżeli chodzi o zarzut XXII (przestępstwo przypisane w punkcie XVII części rozstrzygającej wyroku), to wprowadzenie w błąd (...) Banku (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 200.000 zł, polegało na złożeniu przez oskarżonego stwierdzającej nieprawdę faktury VAT Nr (...) z dnia 3 października 2006r. na łączną kwotę 441.274 zł brutto wystawioną przez (...) Sp. z o.o. dla PPHU (...) dot. sprzedaży dwóch nieistniejących ładówek kołowych (...), na których bank ustanowił zastaw rejestrowy, zawarł w dniu 12 grudnia 2006r. umowę o linię kredytową nr (...), wprowadzając w błąd co do faktu istnienia przedmiotu zastawu rejestrowego oraz faktu wywiązania się przez leasingobiorcę z umowy.

Wbrew zarzutom obrońcy adw. P. W. (1), oskarżony A. C. (1) doskonale wiedział, że dwie ładowarki (...) S. w rzeczywistości nie stanowiły jego własności, czego dowodzą wyjaśnienia oskarżonego S. K. (1) oraz oskarżonego M. K. (1), a zatem nie mógł wystąpić wobec banku jako ich właściciel, a w ślad za tym zadeklarować je jak przedmiot zastawu w związku z udzieloną linią kredytową. To prawda, że bank nie sprawdził, czy przedmiot zastawu istnieje, jednak nie miało to wpływu na odpowiedzialność karną oskarżonego A. C. (1).

Wspomniane wyjaśnieniach oskarżonego M. K. (1) (k. 4367-4369, 6614-6618, 6646-6647, 6655-6657, 8422-8424, 9908-9908v), jak również zeznania świadka W. A. (k. 3074-3076, 3470, 10245v-10246), wbrew intencjom obrońcy oskarżonego, adw. P. W., wcale nie zapewniały alibi oskarżonemu A. C. (1). Dowodziły wyłącznie tego, że do wniosku kredytowego opinie techniczne ładowarek, na których miał być ustanowiony zastaw rejestrowy na rzecz Banku (...), zostały sporządzone po oględzinach maszyn przez rzeczoznawcę W. A. w dniu 30 października 2006r.. Ładowarki te w dniu 2 listopada 2006r. znajdowały się na terenie firmy PHU (...) w C., gdzie W. A. dokonywał ich oględzin, natomiast nigdy nie zostały kupione przez oskarżonego A. C. (1), o czym dokładnie wiedział. Zresztą, w danych identyfikacyjnych ładowarek jako właściciela wpisano firmę (...).

Akcentowane przez obrońcę oskarżonego w apelacji przeświadczenie A. C. (1), że maszyny rzeczywiście znajdują się w posiadaniu S. K. (1) nie ma znaczenia, skoro ten ostatni nie był ich właścicielem i nie mógł ich sprzedać. Oskarżony A. C. (1), nawet na podstawie opinii technicznych, miał możliwość stwierdzenia tego faktu. Zresztą, po zawarciu kredytu oskarżony A. C. (1) zadowolił się pieniędzmi z kredytu, wypłacając oskarżonemu S. K. (1) jego część, natomiast nie podjął żadnych działań, by wejść w posiadanie ładowarek, co potwierdza fikcyjność rzekomego ich zakupu. Oskarżony A. C. (1) popełnił zatem przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., art. 297 § 1 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k..

Jeżeli chodzi o zarzut XXIII (przestępstwo przypisane w punkcie XVIII części rozstrzygającej wyroku), to wprowadzenie w błąd Banku (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 381.274,40 zł polegało na przedłożeniu sfałszowanych dokumentów w postaci: wniosku E. S. z dnia 19 stycznia 2007r. o wpis w księdze wieczystej i oświadczenia E. S. o ustanowieniu hipoteki kaucyjnej oraz hipoteki zwykłej na nieruchomości gruntowej położonej w D. opisanej w księdze wieczystą KW Nr (...) z dnia 19 stycznia 2007r. oraz stwierdzających nieprawdę faktur VAT NR (...) z dnia 18 stycznia 2007r. wystawionych przez (...) Sp. z o.o., a także nierzetelnego pisemnego oświadczenia o sytuacji finansowej, z zatajeniem zadłużenia z tytułu umowy kredytowej nr (...) z dnia 31 sierpnia 2006r. zawartej z (...) S.A., co doprowadziło do zawarcia umowy kredytu inwestycyjnego w rachunku kredytowym Nr (...), a nadto umowy kredytu inwestycyjnego w rachunku kredytowym Nr (...) w dniu 19 stycznia 2007r. na zakup dwóch koparo-ładowarek (...), bez zamiaru spłaty kredytu.

Po pierwsze, oskarżony A. C. (1) nie ukrywał, że zataił swoje zadłużenie (k. 4261), czym niewątpliwie wprowadził w błąd kredytodawcę co do swojej sytuacji finansowej, a zatem także zdolności kredytowej. W informacji o wnioskodawcy w części dotyczącej zadłużenia w innych bankach z tytułu transakcji o charakterze kredytowym nie ujawnił kredytu w banku (...) wynikającego z umowy kredytu nr (...) (...) w walucie polskiej w rachunku bieżącym (...) zawartej w dniu 31 sierpnia 2006r. w kwocie 300 000 zł. Jako osoba prowadząca przez wiele lat działalność gospodarczą oskarżony zdawał sobie sprawę z obowiązku poinformowania banku o wszelkich obciążeniach kredytowych,

Po wtóre, z wyjaśnień oskarżonych: S. K. (1) (k. 6983-6984, 9660v-9664, 9813v-9816v, 9854, 9904v-9905, 9968v-9969) oraz M. K. (1) (k. 4367-4369, 6614-6618, 6646-6647, 6655-6657, 8422-8424, 9908-9908v) wynikało jednoznacznie, że nie doszło do zakupu obu ładowarek, gdyż nie dysponował nimi oskarżony M. K. (1) i firma (...), ani S. K. (1). Jak już wyżej wskazano, fakt czy oskarżony A. C. (1) wiedział, że maszyny rzeczywiście znajdują się w posiadaniu S. K. (1) nie ma znaczenia, skoro ten ostatni nie był ich właścicielem i nie mógł ich sprzedać. Nawet na podstawie opinii technicznych, miał możliwość stwierdzenia tego faktu. Po zawarciu kredytu oskarżony A. C. (1) zadowolił się pieniędzmi z kredytu, wypłacając oskarżonemu S. K. (1) jego część, natomiast nie podjął żadnych działań, by wejść w posiadanie ładowarek, co potwierdza fikcyjność rzekomego ich zakupu.

Po trzecie, oskarżony A. C. (1) przedłożył sfalszowany wniosek E. S. z dnia 19 stycznia 2007r. o wpis w księdze wieczystej i oświadczenia E. S. o ustanowieniu hipoteki kaucyjnej oraz hipoteki zwykłej na nieruchomości gruntowej położonej w D. opisanej w księdze wieczystą KW Nr (...) z dnia 19 stycznia 2007r. (k. 2230-2235, 2535, 2615-2619), choć wymieniony nigdy takich wniosków nie składał, a fałszerstwo jego podpisów potwierdziła opinii biegłego z zakresu pisma ręcznego (k. 2898-2920). Choć nie zdołano ustalić sprawcy podrobienia tych dokumentów (...). (...)- (...)), to jednak oskarżony A. C. (1) nie mógł legalnie wejść w posiadanie wspomnianych dokumentów.

Oskarżony A. C. (1) popełnił zatem przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., art. 297 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k..

Jeżeli chodzi o zarzut XXIV (przestępstwo przypisane w punkcie XIX części rozstrzygającej wyroku), to wprowadzenie w błąd (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 250.100 zł brutto polegało na zawarciu umowy leasingowej nr (...) z dnia 21 grudnia 2006r. dotyczącej ładowarki kołowej (...), której leasingobiorcą był PPHU (...), zaś sprzedawcą (...) Sp. z o.o., po przedstawieniu stwierdzającej nieprawdę faktury VAT nr (...) na kwotę 38.500 zł brutto z dnia 11 stycznia 2007r. wystawioną przez (...) Sp. z o.o dla (...) Sp. z o.o. dot. nieistniejącej w rzeczywistości ładowarki kołowej (...) oraz stwierdzającej nieprawdę fakturę VAT Nr (...) na kwotę 250.100 zł brutto z dnia 29 marca 2007r. wystawioną przez (...) Sp. z o.o. dot. wymienionej maszyny budowlanej dla (...) S.A., chociaż nie istniał przedmiot leasingu, a oskarżony A. C. (1) nie miał zamiaru wywiązać się z umowy.

Z wyjaśnień oskarżonych: S. K. (1) (k. 6983-6984, 9660v-9664, 9813v-9816v, 9854, 9904v-9905, 9968v-9969) oraz M. K. (1) (k. 4367-4369, 6614-6618, 6646-6647, 6655-6657, 8422-8424, 9908-9908v) wynikało jednoznacznie, że nie doszło do zakupu ładowarki, gdyż nie dysponował nią oskarżony M. K. (1) i firma (...), ani S. K. (1). Jak już wyżej wskazano, fakt czy oskarżony A. C. (1) wiedział, że maszyny rzeczywiście znajdują się w posiadaniu S. K. (1) nie ma znaczenia, skoro ten ostatni nie był ich właścicielem i nie mógł ich sprzedać. Nawet na podstawie opinii technicznych, miał możliwość stwierdzenia tego faktu. Po zawarciu kredytu oskarżony A. C. (1) zadowolił się pieniędzmi z kredytu, wypłacając oskarżonemu S. K. (1) jego część, natomiast nie podjął żadnych działań, by wejść w posiadanie ładowarek, co potwierdza fikcyjność rzekomego ich zakupu.

Zresztą oskarżony A. C. (1) potwierdził, że podpisywał wszystkie dokumenty związane z tą umową leasingu wraz z protokołem zdawczo-odbiorczym ładowarki, chociaż maszyny tej nie widział i nie odebrał (k. 4164-4165). Wyjaśnił: „nigdy nie widziałem tych faktur. Nigdy też nie widziałem tych ładowarek będących przedmiotem umowy. Te ładowarki miały pracować we W. w nowym oddziale mojej firmy i miał tym zarządzać K.” (k. 4165). Oskarżony A. C. (1) popełnił zatem przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k..

W tej sytuacji, całkowicie gołosłowny jest postawiony przez obrońcę oskarżonego adw. P. W. (1) zarzut, że sprzecznie z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd I instancji przyjął, że oskarżony A. C. podejmował jakiegokolwiek czynności zmierzające do zawarcia umowy leasingu nr (...) z (...) S.A., podczas gdy z wyjaśnień oskarżonego i zeznań wszystkich przesłuchanych na powyższą okoliczność świadków, a nadto z dokumentacji leasingowej wynika, iż wszelkich czynności związanych z tym leasingiem dokonywał wyłącznie S. K. (1).

Jeżeli chodzi o zarzut XXV (przestępstwo przypisane w punkcie XX części rozstrzygającej wyroku), to wprowadzenie w błąd (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 252.662 zł brutto polegało na zawarciu w dniu 1 czerwca 2007r. umowy leasingowej nr (...) (...)L dotyczącej ładowarki kołowej (...), której leasingobiorcą był PPHU (...), zaś sprzedawcą (...) Sp. z o.o., a także przedstawieniu stwierdzającej nieprawdy fakturę (...) nr (...) z dnia 24 maja 2007r. wystawionej przez W. Sp. z o.o dla T. A. C. na kwotę 252.662 zł, faktury VAT nr (...) z dnia 19 kwietnia 2007r. na kwotę 35.502 zł brutto wystawioną przez (...) Sp. z o.o dla (...) Sp. z o.o dot. nieistniejącej w rzeczywistości ładowarki kołowej (...) oraz stwierdzającej nieprawdę faktury VAT Nr (...) na kwotę 252.662 zł brutto z dnia 4 czerwca 2007r. wystawionej przez (...) Sp. z o.o. dot. w/w maszyny budowlanej dla (...) S.A., chociaż nie istniał przedmiot leasingu, a oskarżony A. C. (1) nie miał zamiaru wywiązać się z umowy.

Z wyjaśnień oskarżonych: S. K. (1) (k. 6983-6984, 9660v-9664, 9813v-9816v, 9854, 9904v-9905, 9968v-9969) oraz M. K. (1) (k. 4367-4369, 6614-6618, 6646-6647, 6655-6657, 8422-8424, 9908-9908v) wynikało jednoznacznie, że nie doszło do zakupu ładowarki, gdyż nie dysponował nią oskarżony M. K. (1) i firma (...), ani S. K. (1). Jak już wyżej wskazano, fakt czy oskarżony A. C. (1) wiedział, że maszyny rzeczywiście znajdują się w posiadaniu S. K. (1) nie ma znaczenia, skoro ten ostatni nie był ich właścicielem i nie mógł ich sprzedać. Nawet na podstawie opinii technicznych, miał możliwość stwierdzenia tego faktu. Po zawarciu kredytu oskarżony A. C. (1) zadowolił się pieniędzmi z kredytu, wypłacając oskarżonemu S. K. (1) jego część, natomiast nie podjął żadnych działań, by wejść w posiadanie ładowarek, co potwierdza fikcyjność rzekomego ich zakupu.

Z wyjaśnień oskarżonego A. C. (1) wynikało, że podpisywał wszystkie dokumenty związane z tą umową leasingu wraz z protokołem zdawczo-odbiorczym ładowarki, chociaż maszyny tej nie widział i nie odebrał (k. 4165). Oskarżony A. C. (1) popełnił zatem przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k..

Jeżeli chodzi o zarzut XXVI (przestępstwo przypisane w punkcie XXI części rozstrzygającej wyroku), to wprowadzenie w błąd pracowników (...) Banku (...) S.A. w P. i doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 500.000 zł polegało na przedłożeniu nierzetelnego oświadczenia pisemnego po stanie finansowym przez zatajenie posiadanego przez A. C. (1) zadłużenia wobec (...) Sp. z o.o. w łącznej kwocie 171.019,08 zł, wobec (...) S.A. w kwocie 5.130.789,57 zł, wobec S.-2 Sp. z o.o. w kwocie 91.361,25 zł, a także wobec ZUS z tytułu nieopłacania składek za marzec i kwiecień 2007r., w związku z którymi to zadłużeniami wszczęto postępowania egzekucyjne, w wyniku czego doszło do zawarcia w dniu 12 czerwca 2007r. umowy kredytu nr (...) w rachunku bieżącym w Banku (...) S.A..

Absolutnie bezsporne jest to, że oskarżony A. C. (1) zataił wobec banku swoje zadłużenie i fakt prowadzenia wobec niego czynności egzekucyjnych przez komorników, co potwierdzają dokumenty powołane w uzasadnieniu przez Sąd I instancji: zawiadomienia o zajęciu rachunku bankowego i zakazie wypłat (k. 4760-4765), dokumentacja komornicza (k. 4894-4953) i pisma urzędów skarbowych (k. 4891-4892, 5578) i czego nie kwestionował w swoich wyjaśnieniach także sam oskarżony (k. 4261). Potwierdziło to również zeznania świadków: E. B. (2) (k. 4777-4780, 10921-10921v), M. M. (1) (k. 4885-4886, 10984v-10985) i M. W. (1) (k. 4813-4814, 10857v-10858).

Oskarżony A. C. (1) popełnił zatem przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k..

Jeżeli chodzi o zarzuty XXVII i XXVIII (ciąg przestępstw przypisany w punkcie XXII części rozstrzygającej wyroku), to podżeganie oskarżonej U. C. (1) do wprowadzenia w błąd (...) S.A. i doprowadzeniu tego podmiotu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem:

- w kwocie 320.000 zł brutto, polegało na nakłonieniu U. C. (1) prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą PPHU (...) do zawarcia umowy leasingowej nr (...) w dniu 12 maja 2008r. na podstawie stwierdzających nieprawdę dokumentów dotyczących nieistniejącej w rzeczywistości ładowarki kołowej V. (...), której leasingobiorcą była PPHU (...), zaś sprzedawcą (...) sp. z o.o., przy czym wiedział, że przedmiot leasingu nie istnieje, zaś U. C. (1) nie ma możliwości płacenia rat;
- w kwocie 274.256 zł brutto, polegało na nakłonieniu U. C. (1) prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą PPHU (...) do zawarcia umowy leasingowej nr (...) w dniu 12 maja 2008r. na podstawie stwierdzających nieprawdę dokumentów dotyczących nieistniejącej w rzeczywistości ładowarki kołowej V. (...), której leasingobiorcą była PPHU (...), zaś sprzedawcą (...) sp. z o.o., przy czym wiedział, że przedmiot leasingu nie istnieje, zaś U. C. (1) nie ma możliwości płacenia rat.

Podstawę do takich ustaleń faktycznych dały wyjaśnienia oskarżonych: A. C. (1) (k. 3969-3977, 4162-4166, 4259-4273, 4362-4369, 4611-4619, 8349-8352, 9991v-9996, 10082-10083), S. K. (1) (k. 6983-6984, 9660v-9664, 9813v-9816v, 9854, 9904v-9905, 9968v-9969) oraz U. C. (1) (k. 4696-4698, 4709-4711, 9910). Wynikało z nich jednoznacznie,

że ze względu na zagrożenie egzekucją komorniczą i utratą domu, zdecydowali się na zawarcie umów leasingowych dotyczących nieistniejących maszyn, a dokumentacja na zakup maszyn została sfałszowana przez oskarżonego S. K. (1).

Wyjaśnienia wszystkich wymienionych oskarżonych dały jednoznaczną odpowiedź, że nie było żadnego uzasadnienia ekonomicznego, aby przeprowadzać leasing ładowarek, a faktycznie chodziło wyłącznie o wyłudzenie kwot uruchomionych przez firmę leasingową na rzekomy zakup przedmiotów leasingu od oskarżonego S. K. (1).

Co więcej, oskarżona U. C. (1) dla potrzeb leasingu potwierdziła odbiór maszyn budowlanych w protokołach zdawczo-odbiorczych, co faktycznie nie miało miejsca. Oskarżona U. C. (1) złożyła także nieprawdziwe oświadczenia dotyczące sytuacji finansowej swojej firmy, deklarując, że nie zalega z zapłatą podatków, choć z informacji uzyskanych z Urzędu Skarbowego w P. wynika, że zaległości takie posiadała. Ponadto złożone zostało również sfałszowane zeznanie o wysokości osiągniętego przez U. C. (1) dochodu w 2007r. rzekomo w wysokości 149.349,40 zł, choć faktycznie osiągnęła dochód w wysokości 21.866,36 zł (k. 243, 5578, 5584-5586). Sytuacja finansowa oskarżonej U. C. (1), o czym, doskonale wiedział oskarżony A. C. (1), nie pozwalała na spłatę rat leasingowych.

Wspomniane okoliczności potwierdziły zeznania świadków: T. Ł. (1) (k. 202-205, 394-395, 911-913, 1401-1403, 10524a-10625v), J. K. (4) (k. 397-402, 410-412, 1981-1982, 10477v-10480), A. B. (1) (k.1556-1567, 1661-1662, 1877-1878, 10154-10158) i M. N. (k. 3765-3766, 11068-11068v), a także dokumenty powołane przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Oskarżony A. C. (1) dopuścił się w tym zakresie ciągu przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. oraz art. 91 § 1 k.k..

Jeżeli chodzi o zarzut XXIX (przestępstwo przypisane w punkcie XXIII części rozstrzygającej wyroku), to doprowadzenie (...) Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 150.210 zł polegało na udzieleniu oskarżonemu S. K. (1) pełnomocnictwa notarialnego w dniu 27 kwietnia 2007r. do reprezentowania A. C. (1) we wszystkich sprawach dot. PPHU (...) w zakresie uprawnień, jakie przysługują mocodawcy, a także m.in. do reprezentowania go przed bankami, a nadto do zawierania i rozwiązywania umów związanych z działalnością firmy, po czym oskarżony S. K. (1) złożył w dniu 4 lipca 2007r. wniosek o zawarcie umowy leasingu do (...) Sp. z o.o., w którym sfałszował podpis A. C. (1) w miejscu „podpis wnioskodawcy”, a następnie w jego imieniu zawarł w dniu 5 lipca 2007r. umowę leasingową nr (...) dot. samochodu m-ki L. (...) wprowadzając w błąd co do zamiaru dokonania spłaty wszystkich rat leasingowych.

Po pierwsze, jak słusznie stwierdził Sąd I instancji, wyjaśnienia oskarżonych: A. C. (1) (k. 3969-3977, 4162-4166, 4259-4273, 4362-4369, 4611-4619, 8349-8352, 9991v-9996, 10082-10083), S. K. (1) (k. 6983-6984, 9660v-9664, 9813v-9816v, 9854, 9904v-9905, 9968v-9969) dowodzą niezbicie, że oskarżony A. C. (1) wiedział o zawarciu umowy leasingowej, o tym że przedmiotem leasingu będzie samochód L. (...) i wyrażał na to zgodę. Jednocześnie oczywiste było, że jego sytuacja finansowa nie dawała żadnych szans na zrealizowanie umowy leasingowej, to znaczy na systematyczne spłacanie rat leasingowych. Już te okoliczności dowodzą niezbicie popełnienia przez oskarżonego A. C. przestępstwa.

Po wtóre, nie było żadnego uzasadnienia ekonomicznego dla takiej transakcji, a także do udzielenia przez oskarżonego A. C. (1) pełnomocnictwa notarialnego do prowadzenia spraw swojej firmy oskarżonemu S. K. (1). Skoro tak, to powód mógł być tylko jeden, a mianowicie dalszy współudział w wyłudzeniach kwot rzekomo wypłaconych na umowy leasingowe. Zresztą, oskarżony S. K. (1) nie był zatrudniony przez oskarżonego A. C. (1), nie pobierał wynagrodzenia, nie miał ściśle określonego zakresu obowiązków itp.

Po trzecie, oskarżony A. C. (1) od początku zakładał również, że to nie on będzie płacił raty leasingowe, mimo takiego obowiązku z umowy leasingu. Nie powiadomił o tym leasingobiorcy, choć wiedział o zawartej umowie. Chociaż zatem wniosek o zawarcie umowy leasingowej sporządził oskarżony S. K. (1) (k. 4468-4471), podrabiając podpis A. C. (1) (por.

opinia biegłego z zakresu pisma ręcznego – k. 4588-4602), to nie zmienia to oceny prawnej zachowania oskarżonego A. C..

W tym kontekście absolutnie dowolne i życzeniowe są zarzuty obrońcy oskarżonego adw. P. W. (1), jakoby niesłusznie ustalono, iż oskarżony A. C. (1) wyraził zgodę na podpisanie za niego umowy leasingu samochodów marki L. (...) i miał zamiar nie wywiązania się z wymienionej umowy. Pozostały materiał dowodowy z dokumentów oraz zeznania świadków: R. M. (k. 4458-4459, 10426v-10427) i M. L. (2) (k. 4463, 10984-10984v) uzupełniły ustalenia Sądu I instancji.

Nie zasługiwał także na uwzględnienie zarzut obrońcy oskarżonego adw. P. W. (1), że Sąd Okręgowy naruszył prawo materialne, a mianowicie art. 286 k.k. poprzez uznanie, że przestępstwo to można popełnić niejako „biernie”, a to poprzez udzielenie pełnomocnictwa do działania dla pełnomocnika handlowego. Nic podobnego Sąd I instancji nie stwierdził., natomiast ustalił w sposób nie budzący wątpliwości na czym rzeczywiście polegało zaangażowanie przestępcze oskarżonego i właściwie je ocenił pod kątem prawnokarnym.

Oskarżony A. C. (1) dopuścił się w tym zakresie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k..

Jeżeli chodzi o zarzuty XXX i XXXI (ciąg przestępstw przypisany w punkcie XXIV części rozstrzygającej wyroku), to udzielenie pomocy:

- oskarżonemu J. A. (1), prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą PHU (...) J. A. (1) we wprowadzeniu w błąd (...) S.A. i doprowadzeniu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 292.434 zł brutto, polegało na pomocy do zawarcia w dniu 8 sierpnia 2008r. umowy leasingowej nr (...) dot. nieistniejącej w rzeczywistości maszyny do (...), na podstawie stwierdzających nieprawdę dokumentów, przy czym wiedział, że przedmiot leasingu nie istnieje, zaś J. A. (1) nie ma możliwości płacenia rat, polegającą na skontaktowaniu J. A. (1) z S. K. (1) i pomocy w kompletowaniu dokumentów potrzebnych do zawarcia umowy;
- J. S., prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowa (...), we wprowadzeniu w błąd (...) S.A. i doprowadzeniu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 637.450 zł brutto, polegało na pomocy w zawarciu w dniu 15 września 2008r. umowy leasingowej nr (...) ((...)) dot. nieistniejącej w rzeczywistości koparki gąsienicowej C. (...) z (...) S.A., na podstawie stwierdzających nieprawdę dokumentów, przy czym wiedział, że przedmiot leasingu nie istnieje, zaś J. S. nie ma możliwości płacenia rat, polegającą na skontaktowaniu J. S. z S. K. (1).

Po pierwsze, popełnienie przez oskarżonego A. C. (1) opisanych przestępstw zostało potwierdzone jednoznacznie i konsekwentnie wyjaśnieniami oskarżonego J. A. (1) (k. 972-974, 977-978, 1-27-1035, 1126-1129, 9991-9991v). Stwierdził prostolinijnie, że oskarżony A. C. (1) zaproponował mu udział w zawarciu umowy leasingu na sprzęt, który w rzeczywistości nie istniał, co było związane ze znaną A. C. (1) trudną sytuacją finansową J. A.. Właśnie oskarżony A. C. (1) poznał J. A. (1) z oskarżonym S. K. (1), który wprost powiedział, że to będzie tzw. „wałek”, a faktura sprzedaży przedmiotu leasingu będzie fikcyjna, bo maszyna nie istnieje. J. A. (1) wyjaśnił, że nie wiedział nawet co będzie przedmiotem leasingu oraz na jaką on będzie kwotę (k.1029).

Po wtóre, nawet wyjaśnienia oskarżonych: A. C. (1) (k. 4261) i S. K. (1) (k. 6983-6984, 9660v-9664, 9813v-9816v, 9854, 9904v-9905, 9968v-9969) potwierdziły udział A. C. (1) w przestępstwie. Właśnie A. C. (1) przywiózł J. A. (1) do podpisania sfałszowany dokument PIT 36 za rok 2007, określający rzekome wysokie dochody J. A. (1) i dokument ten został następnie przedłożony w (...) Funduszu (...) we W. i był podstawą zawarcia umowy leasingu.

Po trzecie, zachowanie oskarżonego A. C. (1) przed zawarciem umowy leasingowej potwierdza jego wiedzę i wolę pomocy w przestępstwie. Dla uwiarygodnienia J. A. (1) przed firmą leasingową udostępnił mu swoje biuro, wiedząc, że sytuacja finansowa J. A. (1) uniemożliwia mu płacenie za jego najem. O udostępnieniu tego biura tylko na potrzeby wizji pracownika z firmy leasingowej wyjaśnił również S. K. (1) (k. 9817v.)

Po czwarte, w odniesieniu do leasingu na rzecz J. S., jednoznaczne było również, że rzekomo leasingowana maszyna budowlana nie istnieje. Oskarżony R. S. (1) wyjaśnił, że w chwili wystawiana faktury na rzecz (...) (...) nie widział żadnych dokumentów wskazujących na to, że firma oskarżonego S. K. (1) jest rzeczywiście właścicielem koparki. Oskarżony S. K. (1) stwierdził również, że przedmiot leasingu nie istniał i wiadomo było, że leasing nie będzie spłacany (k. 9661-9662).

Po piąte, także sam oskarżony A. C. (1) przyznał, że maszyna, która miała być przedmiotem leasingu nigdy nie istniała, a oskarżony S. K. (1) poinformował J. S., że faktury będą fikcyjne (k.4261). Mimo to, a także w obliczu poprzednich przestępstw popełnionych w tej sam sposób wspólnie i porozumieniu z oskarżonym S. K. (1), skontaktował J. S. w tym celu.

Oskarżony A. C. (1) dopuścił się w tym zakresie ciągu przestępstw z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 91 § 1 k.k..

Jeżeli chodzi o zarzut XXXII (przestępstwo przypisane w punkcie XXV części rozstrzygającej wyroku), to usiłowanie doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S.A. w kwocie 847.900 zł brutto, polegało na dążeniu do zawarcia umowy leasingowej dot. nieistniejącej w rzeczywistości ładowarki czołowej V. (...) na podstawie stwierdzających nieprawdę dokumentów pomiędzy (...) S.A. jako finansującym a PHU (...) jako korzystającym poprzez skontaktowanie J. A. (1) z S. K. (1) i pomocy w kompletowaniu dokumentów potrzebnych do zawarcia umowy.

Po pierwsze, popełnienie przez oskarżonego A. C. (1) opisanego przestępstwa zostało potwierdzone jednoznacznymi i konsekwentnymi wyjaśnieniami oskarżonego J. A. (1) (k. 972-974, 977-978, 1-27-1035, 1126-1129, 9991-9991v). Stwierdził prostolinijnie, że oskarżony A. C. (1) zaproponował mu udział w zawarciu umowy leasingu na sprzęt, który w rzeczywistości nie istniał, co było związane ze znaną A. C. (1) trudną sytuacją finansową J. A.. Właśnie oskarżony A. C. (1) poznał J. A. (1) z oskarżonym S. K. (1), który wprost powiedział, że to będzie tzw. „wałek”, a faktura sprzedaży przedmiotu leasingu będzie fikcyjna, bo maszyna nie istnieje. J. A. (1) wyjaśnił, że nie wiedział nawet co będzie przedmiotem leasingu oraz na jaką on będzie kwotę (k.1029).

Po wtóre, nawet wyjaśnienia oskarżonych: A. C. (1) (k. 4261) i S. K. (1) (k. 6983-6984, 9660v-9664, 9813v-9816v, 9854, 9904v-9905, 9968v-9969) potwierdziły udział A. C. (1) w przestępstwie. Właśnie A. C. (1) przywiózł J. A. (1) do podpisania sfałszowany dokument PIT 36 za rok 2007, określający rzekome wysokie dochody J. A. (1) i dokument ten został następnie przedłożony w (...) Funduszu (...) we W. i był podstawą zawarcia umowy leasingu.

Po trzecie, zachowanie oskarżonego A. C. (1) przed zawarciem umowy leasingowej potwierdza jego wiedzę i wolę pomocy w przestępstwie. Dla uwiarygodnienia J. A. (1) przed firmą leasingową udostępnił mu swoje biuro, wiedząc, że sytuacja finansowa J. A. (1) uniemożliwia mu płacenie za jego najem. O udostępnieniu tego biura tylko na potrzeby wizji pracownika z firmy leasingowej wyjaśnił również S. K. (1) (k. 9817v.)

Oskarżony A. C. (1) dopuścił się przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k..

Nie zasługiwały na uwzględnienie zarzuty sformułowane w apelacji przez obrońcę oskarżonego A. C. (1) adw. M. L. (1) o obrazie przepisów procedury karnej przez:

1. nieprzeprowadzenie konfrontacji wyjaśnień oskarżonego A. C. z wyjaśnieniami S. K. (1), M. K. (1), E. S., J. A. (1), J. S. i K. K. (1) (poprzednio W.) w popełnieniu przez S. K. (1) przestępstwa, której rola, jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, była niebagatelna w zakresie udzielonej pomocy w pozyskaniu przez S. K. (1) funduszy z (...) S.A., które wpływały na konto S. K. (1);
2. nieprzeprowadzenie dowodu z operacji bankowych na kontach A. C. (1) wskazujących na to, że oskarżony A. C. osiągał znaczne dochody i nie musiał posuwać się do jakiegokolwiek nielegalnego wejścia w posiadanie sprzętu leasingowego, a po to ustanawiał pełnomocnika w osobie S. K. (1), który działając na rzecz jego firmy i prowadząc

własne przedsięwzięcie miał zabezpieczyć sprzęt, który pracowałby na budowach drogowych wokół W., będąc nadzorcą nad sprzętem, jak również przedstawicielem firmy (...) na terenie W.;

3. pominięcie dowodu z przesłuchania świadków: M. T., T. S. i A. R. (1), a także uniemożliwieniu świadkowi S. Ł. pełnej, swobodnej wypowiedzi, odczytując jego zeznania z postępowania przygotowawczego.

Faktycznie, jak cierpliwie starano się wykazać wyżej, wyjaśnienia oskarżonego A. C. (1) były konfrontowane (zestawiane, porównywane i oceniane co do wiarygodności) z wyjaśnieniami oskarżonych: S. K. (1), M. K. (1), J. A. (1) i K. K. (1) (d. W.), a także zeznaniami świadków: E. S. i J. S. oraz pozostałymi istotnymi dla sprawy dowodami.

Nie było potrzeby analizy operacji bankowych na kontach A. C. (1) wskazujących na to, że oskarżony A. C. osiągał znaczne dochody i nie musiał posuwać się do jakiegokolwiek nielegalnego wejścia w posiadanie sprzętu leasingowego, skoro sytuacja finansowa oskarżonego A. C. (1) została poddana niezwykle wnikliwej analizie wszystkimi dostępnymi w aktach sprawy dowodami, znacznie szerzej obrazującymi rzeczywistą kondycję finansową tego oskarżonego i jego żony, niż tylko poprzez analizę operacji bankowych. Zresztą dołączone do apelacji przelewy i dokumenty bankowe (k. 11896-11996) nie obalają ustaleń faktycznych zrekonstruowanych przez Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku. Stanowią wyłącznie wyrwykowy element dla oceny działalności gospodarczej i finansowej oskarżonego A. C. (1), z pominięciem wszechstronnego materiału dowodowego ujawnionego i omówionego przez Sąd I instancji.

Niezrozumiały jest zarzut pominięcia dowodu z przesłuchania świadków: M. T., T. S. i A. R. (1), a także uniemożliwieniu świadkowi S. Ł. pełnej, swobodnej wypowiedzi, odczytując jego zeznania z postępowania przygotowawczego, skoro w części wspomniane dowody zostały przeprowadzone bezpośrednio na rozprawie głównej.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu przeprowadził dowody z zeznań wymienionych świadków, odczytując na rozprawie głównej zeznania M. T. (k. 11601v, 1808-1809) na podstawie art. 391 § 1 k.p.k., gdyż nie zdołano doręczyć mu wezwania, gdyż od dłuższego czasu nie mieszka pod wskazanym adresem (k. 10727), a także z zeznań świadka S. Ł. (k. 10778, 8441-8448), umożliwiając mu w pełni na swobodną wypowiedź. Apelujący nie wskazał natomiast, na czym miałyby polegać „pominięcie” dowodu z zeznań świadków: T. S. i A. R. (1), a także w jaki sposób odbiło się to na treści zapadłego wyroku.

Fakt, że o przestępczy proceder oskarżonego S. K. (1) na portalu społecznościowym (...) z dnia 7 marca 2008r. godz. 14.26 (k. 11952) opisała była jego konkubina A. R. (1) wcale nie jest przydatny do stwierdzenia, w jaki sposób się o nim dowiedział oskarżony A. C. (1), nawet jeśli opowiadała mu o tym wspomniana A. R.. Dowód z tego wpisu oraz zeznań A. R. (1) jest nieprzydatny do stwierdzenia tej okoliczności, tym bardziej, że z zapisu dołączonego do apelacji (k. 11952) wynika, że „współpraca biznesowa” między oskarżonymi: S. K. (1) i A. C. (1) już trwała. Faktycznie zarzucono oskarżonemu A. C. (1) popełnianie przestępstw wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym S. K. (1) już od listopada 2006r., a zatem znacznie wcześniej niż wpis na portalu (...). Co to zeznań świadka T. S. autor apelacji nie wykazał związku ewentualnego zeznań tego świadka z wadliwością zapadłego wyroku.

Całkowicie chybiony był zarzut błęd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść zaskarżonego wyroku w szczególności przez bezpodstawne przyjęcie, że oskarżony A. C. (1), dopuszczając się zarzucanych mu czynów opisanych w punktach: XXI do XXXII aktu oskarżenia, swoim działaniem zmierzał do pokrzywdzenia wymienionych w zarzutach pokrzywdzonych w sytuacji, gdy jego działanie nie wyczerpuje znamion przestępstw opisanych w art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zw. z art. 297 § 1 k.k., gdy tymczasem zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazywał jedynie, że nawiązując współpracę z oskarżonym S. K. (1) miał na uwadze rozwój prowadzonego przez siebie przedsięwzięcia na terenie W. i w tym celu oskarżony S. K. (1) otrzymując pełnomocnictwo miał pomóc mu w prowadzeniu firmy, a nie popełnieniu przestępstw.

Wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie, że zarzut błęd w ustaleniach faktycznych nie może ograniczać się wyłącznie do polemiki z ocenami dokonanymi przez Sąd I instancji, bez wskazania jakich konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu, nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu

przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych. Wyraża to wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2005r. sygn. WA – 10/05: „Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu a quo wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia, lecz musi zmierzać do wykazania jakich konkretnie uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego nie na innych dowodach od tych, na których oparł się sąd pierwszej instancji (...) nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten sąd błędu w ustaleniach faktycznych.

Istota zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nie może opierać się na odmiennej ocenie materiału dowodowego, innymi słowy mówiąc na forsowaniu własnego poglądu strony na tę kwestię. Stawiając tego rodzaju zarzut należy wskazać, jakich uchybień w świetle zgodności (lub niezgodności) z treścią dowodu, zasad logiki (błądność rozumowania i wnioskowania) czy sprzeczności (bądź nie) z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy dopuścił się w dokonanej przez siebie ocenie dowodów sąd pierwszej instancji” (OSNwSK 2005, z. 1, poz. 949 oraz poz. 947; podobnie T. Grzegorzczak – Kodeks postępowania karnego. Komentarz, , wyd. III, Zakamycze 2003 s. 1134 oraz P. Hoffmański, E. Sadzik, K. Zgryzek – Kodeks postępowania karnego. Komentarz, t. II, Warszawa 2007, s. 666-667).

W realiach niniejszej sprawy, poza polemiką z ustaleniami faktycznymi, w swojej apelacji obrońca oskarżonego A. (...), adw. M. L. (1) nie postawił zaskarżonemu wyrokowi rzeczowych zarzutów dotyczących niewłaściwego odczytania treści dowodów, błędów logicznego rozumowania i wnioskowania, a także sprzeczności ustaleń Sądu I instancji ze wskazaniami wiedzy i zasadami doświadczenia życiowego.

Przedstawiona przez obrońców oskarżonego w apelacjach argumentacja stanowiła wyłącznie polemikę ze stanem faktycznym prawidłowo ustalonym przez Sąd I instancji na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego i to w dodatku polemikę jednostronną, życzeniową, dokonaną wyłącznie przez pryzmat wyjaśnień oskarżonej. Nie przyznawał się on do przypisanych przestępstw, zgodnie z przyjętą linią obrony, obliczoną na uniknięcie odpowiedzialności karnej mimo wielości obciążających dowodów.

Nie był zasadny zarzut obrońcy oskarżonego adw. M. L. (1) o rażącej surowości orzeczonych kar wobec A. C. (1), w kontekście czynów popełnionych przez S. K. (1) i K. K. (1) (poprzednio W.), których udział i rola w popełnionych przestępstwach jest wiodąca, a nawet kierownicza, zmierzająca do wykorzystania pozostałych współoskarżonych w celu osiągnięcia korzyści majątkowych niewspółmiernie wysokich, jakie przypisuje się pozostałym współoskarżonym.

Wymierzone oskarżonemu A. C. (1) za przypisane przestępstwa kary jednostkowe (od jednego roku do półtora roku pozbawienia wolności), a także kara łączna 3 lat pozbawienia wolności nie były rażąco niewspółmierne (zbyt surowe). Wręcz przeciwnie, kary te były bardzo łagodne, zważywszy na znaczny stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez niego przestępstw wyrażający się wartością szkód, działaniem z niskich pobudek w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, zaplanowanym charakterem działań przestępczych.

W pełni należy zaakceptować podstawy wymiaru kar jednostkowych i kary łącznej w odniesieniu do oskarżonego A. C. (1) przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przez Sąd I instancji. Wziął on pod uwagę dotychczasowy tryb życia oskarżonego, uczynienie sobie przez niego z popełniania przestępstw źródła dochodu i sposobu łatwego zarobku. Oskarżony A. czerwiński niewątpliwie był aktywnym uczestnikiem przestępczego procederu, on zaangażował w dzielność przestępczą kolejne osoby, nie wyłączając swojej żony, a także był zaangażowany w przestępczy proceder i wykorzystywał wszystkie możliwe okazje, by w łatwy i szybki sposób powiększyć swe nielegalne dochody. Nie można także zapominać o rozmiarach szkód majątkowych wyrządzonych m.in. działaniem oskarżonego A. C. (1), co wpływa znacząco nie tylko na społeczną szkodliwość przypisanych mu przestępstw, jak również na cele, które orzeczone kary jednostkowe i kara łączna mają spełniać.

Jednocześnie przy wymiarze kar wzięto pod uwagę stan rodzinny oskarżonego R. S. (1) i prawidłowy sposób życia przed przestępstwem. Jest żonaty, ma 4 dzieci i nie był dotychczas karany (por. dane o karalności – k. 4624-4626,

12200 i wywiady środowiskowe – k. 3979-3980, 3981-3982, 4657-4658). Oskarżony z pewnością nie był inicjatorem przestępstw i nie kierował ich przebiegiem. Jednak jego rola była doniosła, gdyż bez zaangażowania przestępczego oskarżonego A. C. (1), przestępstwa były niemożliwe.

Nie można podzielić stanowiska, że wymierzona oskarżonemu A. C. (1) kara łączna, oparta o przepis art. 86 § 1 k.k. i zastosowana zasada asperacji czyniła wspomnianą karę niesprawiedliwą (nadmiernie surową).

Przede wszystkim trzeba mieć na względzie, że orzekając karę łączną Sąd Okręgowy we Wrocławiu mógł ją ukształtować w granicach od najsurowszej z kar jednostkowych, czyli jednego roku 6 miesięcy pozbawienia wolności (orzeczonej za przestępstwo przypisane w punkcie XXII części rozstrzygającej) do 10 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (sumy kar jednostkowych). Wymierzając oskarżonemu A. C. (1) karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, Sąd Okręgowy nie naruszył zatem przepisu art. 86 § 1 k.k., gdyż orzeczona kara łączna mieściła się w ustawowych granicach przewidzianych dla orzeczenia kary łącznej.

Należało podzielić w pełni argumentację Sądu I instancji co do wymiaru kar jednostkowych i kary łącznej, przedstawioną na stronach 185-190 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 11802-11804v akt sprawy). Nie ma potrzeby jej przywoływać, gdyż jest jasna i przekonująca. Z tych względów apelacja wniesiona na korzyść oskarżonego A. C. (1) nie zasługiwała na uwzględnienie, a wyrok w stosunku do niego należało utrzymać w mocy.

V. Odnosząc się do apelacji obrońcy z wyboru oskarżonej K. K. (1) (dawniej W.), adw. T. R., należy zdecydowanie odrzucić – jako nieuzasadniony – podniesiony przez niego zarzut obrazy przepisu art. 7 k.p.k., wyrażającą się w wadliwej (w tym niepełnej) ocenie dowodów odnoszących się do przypisanych oskarżonej przestępstw, a dokładnie wyjaśnień: K. K. (1) i S. K. (1), zeznań: A. B. (1), R. P., A. P. (1), M. G. (1), T. Ł. (1), a także dowodu z dokumentu w postaci karty pracy kontrolera, która to ocena była sprzeczna z zasadami wiedzy oraz wskazaniami prawidłowego rozumowania i w konsekwencji skutkowałą bezpodstawnym uznaniem, że:

#.

- oskarżona wyczerpała ustawowe znamiona strony podmiotowej przypisanych jej przestępstw (w każdym wypadku w formie zamiaru bezpośredniego),
- oskarżona, przeprowadzając w odniesieniu do umów leasingu i kredytu, które stały się kanwą przypisanych jej czynów, tzw. wizje lokalne, potwierdzając za zgodność z oryginałem dokumenty dotyczące zawarcia tych umów oraz podpisując umowy leasingu wykraczała poza zakres swoich obowiązków służbowych, zaś realizując określone czynności służbowe w trakcie urlopu oraz zwolnienia lekarskiego była wiedzioną zamiarem popełnienia przypisanych jej przestępstw.

Zarzut ten w sposób całkowicie dowolny i bezpodstawny deprecjonował prawidłowe ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego we Wrocławiu, co do popełnienia przez oskarżoną K. K. (1) (d. W.) przestępstw zarzuconych jej w punktach: XXXIII-XLIII części wstępnej i przypisanych jej w punktach: XXVI-XXX części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku. Wspomniane ustalenia faktyczne zostały przedstawione przez Sąd I instancji w sposób pełny i analityczny na 1-94 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 11709-11755v akt sprawy), gdzie w oparciu o szereg dowodów jednoznacznie wskazano sposób oszustwa ze strony oskarżonej K. K. (1) (d. W.) współdziałającej z innymi osobami.

Sąd I instancji starannie zrekonstruował stan faktyczny i wskazał jakie dowody legły u podstaw wspomnianych ustaleń. Ponadto na stronach 116-122 (k. 11767v-11770v akt sprawy) Sąd Okręgowy przytoczył niezwykle wiernie treść wyjaśnień oskarżonej K. K. (1) (d. W.) na poszczególnych etapach postępowania karnego, zaś na stronach 142-144 oraz 159-181 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 11780v-11781v, 11789-11800 akt sprawy) Sąd Okręgowy przedstawił szczegółową i staranną ocenę tych wyjaśnień oskarżonej na tle pozostałego zgromadzonego materiału dowodowego, którą należało w pełni zaakceptować i nie ma potrzeby ponownie jej przytaczać, natomiast wypada zwrócić uwagę na najistotniejsze elementy.

Można się zgodzić obrońcą oskarżonej, że Sąd Okręgowy naruszył przepis art. 167 k.p.k. poprzez nierozpoznanie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonej z 8 października 2012r. (k. 11075-11077, 11078-11083) w zakresie jego punktu 3, dotyczącego ujawnienia listów oskarżonego S. K. (1) do oskarżonej K. K. (1) (d. W.), które przesłał w trakcie osadzenia w areszcie śledczym, poza cenzurowaną korespondencją. Nie można było wyolbrzymiać znaczenia tego uchybienia, gdyż nie miało ono wpływu na treść zaskarżonego wyroku po myśli art. 438 pkt 2 k.p.k..

Wspomniane listy, ujawnione ostatecznie przed Sądem Apelacyjnym na rozprawie odwoławczej w trybie art. 452 § 2 k.p.k. (k. 12224v) nie odbiegały od wyjaśnień prezentowanych przez oskarżonego S. K. (1) właściwie przez całe postępowanie przygotowawcze i jurysdykcyjne (k. 6979-6981, 6983-6984, 7250-7251, 7316-7318, 7716-7718, 9660v-9664, 9813v-9816v, 9854). Oskarżony S. K. (1), tak jak w dowodowych listach do oskarżonej K. K. (1) (d. W.) konsekwentnie deklarował brak jej związków z popełnionymi przez niego przestępstwami wyłudzeń kredytów i wpłat na poczet umów leasingowych. Było to ściśle związane z silną więzią emocjonalną obojga oskarżonych, którzy przez kilka lat żyli w konkubinacie, mają syna i łączyły ich wspólne plany życiowe oraz wspólny majątek.

Jednak właśnie z uwagi na zagrożenie porzuceniem przez oskarżoną K. K. (1) (d. W.) i ograniczeniem kontaktów z synem, a także wykorzystaniem finansowym przez byłą konkubinę, oskarżony S. K. (1) zdecydował się przed Sądem Okręgowym zerwać solidarność przestępczą i ujawnić jej rzeczywistą rolę w przygotowaniu i realizacji przestępstw. Kiedy podczas rozprawy w dniu 19 kwietnia 2011r. oskarżona K. K. (1) (d. W.) stwierdziła, że oskarżony S. K. (1) żądał od niej pieniędzy ze sprzedaży mieszkania i groził, że złoży obciążające ją wyjaśnienia, oskarżony zrozumiał, że nie może liczyć na lojalność byłej konkubiny. Dopiero wtedy zdecydował się na złożenie obciążających ją wyjaśnień. Wypada je w całości zacytować. Oskarżony S. K. (1) wyjaśnił: **„Odnosząc się do tego co wcześniej zeznała pani W. chciałbym wyjaśnić następujące rzeczy. Jeżeli chodzi o kwestię wiedzy na temat umów leasingowych i procedur zostałem dogłębnie poinformowany przez panią K. W. jak wyglądają procedury, gdzie należy składać dokumenty, kto te dokumenty przegląda, kto te dokumenty sprawdza. Bardzo łatwo sprawdzić, że większość dokumentów to są umowy leasingowe sporządzone do kwoty 250 tys. zł, czyli kwoty takiej, do której procedury (...) pozwalają na uproszczoną procedurę i o tym właśnie poinformowała mnie K. W.. Oskarżona wiedziała o tym, że dokumenty co do niektórych leasingobiorców są sfałszowane, ponieważ osobiście znalazła potwierdzenie tego co mówię w papierach. Dotarły chociażby do niej dokumenty finansowe, które różniły się miesiąca. Tutaj chcę nawiązać do tego, że jako kontroler miała prawo do wstrzymania umów leasingowych, widząc takie rozbieżności a tego nie zrobiła. Sama również negocjowała ze swoim dyrektorem warunki prowizji dla firmy (...). Wiedziała skąd pochodzą pieniądze, bo była kilkakrotnie ze mną w banku i pobrała pieniądze z firm leasingowych. Namówiła mnie do złożenia tych pieniędzy na swoim koncie i założenia lokaty tłumacząc to tym, że jej nikt nie będzie o nic posądział. Jako wieloletni pracownik (...) znała doskonale luki w przepisach leasingowych. To z jej inicjatywy zostało zakupione mieszkanie na B., samochód marki C. (...), a także sprzęt RTV za pieniądze, które pochodziły z tych wyłudzeń. To mieszkanie, które zostało zakupione w całości zostało zakupione z pieniędzy z wyłudzeń z tych leasingów. To wszystko co chciałbym wyjaśnić odnośnie twierdzeń K. W.”** (k. 9904v-9905).

Podczas kolejnej rozprawy w dniu 13 maja 2011r. oskarżony S. K. (1) podał dodatkowe powody zmiany swoich wyjaśnień: „Wiem od osób mi bliskich, że przed rozprawą w dniu 19-04-2011r. tj. w dniu 13-04-2011 osk. K. K. (1) pojawiła się w domu mojej byłej konkubiny i pod jej nieobecność rozmawia z moim 9 letnim synem, który przebywał w mieszkaniu z bratem. Oskarżona zażądała od niego podania numeru telefonu do mojej byłej konkubiny a nie otrzymując go zabrała telefon mojemu synowi, z którego zadzwoniła do konkubiny, powiedziała jej, że przyszła w sprawie mieszkania a dokładnie pieniędzy za mieszkanie. Podczas tej rozmowy stwierdziła także, że nigdy tych pieniędzy mi nie odda. Krzyczała, że nigdy ich nie zobaczę. Zostawia swój numer telefonu komórkowego twierdząc, że sprawę należy załatwić natychmiast. Bo ona wyjeżdża. Oskarżona została wyrzucona z domu mojej konkubiny z jednoczesnym zakazem kontaktu z moim synem. Wysoki Sądzie w związku z zaistniała sytuacja wnoszą o to żeby Sąd zabronił kategorycznie nachodzenia mojego syna przez oskarżoną, mój syn bardzo to zajęcie przeżył, zamknął się w

sobie i nie chcę powiedzieć o czym była rozmowa z panią oskarżoną. Chcę zaznaczyć, że mój syn do dzisiaj nie wie, że przebywam w areszcie. Wcześniej oskarżona miała kontakt z moją rodziną, bliskimi i sama składała deklaracje, że kwestie związane z mieszkaniem zostaną rozwiązane między nami” (k. 9968v-9969).

Zacytowane wyjaśnienia oskarżonego S. K. (1), oczywiście, mogły stanowić podstawę ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego we Wrocławiu i zostały przez ten sąd ocenione w pełni prawidłowo. Właśnie wspomniane wyjaśnienia, w sposób dość jasny wykazały dlaczego oskarżona K. K. (1) (d. W.), jako długoletni i zaufany pracownik (...) Funduszu (...), tak mocno angażowała się w działalność kredytową i leasingową oskarżonego S. K. (1). Bez tych wyjaśnień nie było bowiem zrozumiałe następujące zachowanie oskarżonej K. K. (1) (d. W.), opisywane m.in. przez świadków: A. B. (1) (k.1556-1567, 1661-1662, 1877-1878, 10154-10158), R. P. (k. 1633-1636, 10123v-10125v), A. P. (1) (k. 8617-8620, 10424v-10426v), T. Ł. (1) (k. 202-205, 394-395, 911-913, 1401-1403, 10524a-10625v) i M. G. (1) (k.6300-6302, 10427-10427v), polegające na wykonywaniu czynności związanych z przygotowaniem i realizacją umów kredytowych i leasingowych poza zakresem swoich obowiązków:

- przedstawiania innym pracownikom (...) Funduszu (...) oskarżonego S. K. (1) jako wiarygodnego partnera w umowach leasingowych;
- wyřęczania innym pracownikom (...) Funduszu (...) w szeregu czynnościach związanych z przeprowadzeniem leasingów, poza zakresem obowiązków kontrolera pierwszego stopnia;
- wypytywanie innych pracowników o stan spraw o udzielenie leasingu przeprowadzanych przez oskarżonego S. K. (1) i pośpieszanie ich do ich załatwienia;
- wykonywanie czynności na rzecz leasingów przeprowadzanych przez oskarżonego S. K. (1) także poza obowiązkami pracowniczymi, a mianowicie w okresie urlopu wychowawczego;
- dalekie wyjazdy poza W. celem: potwierdzania za zgodność dokumentów stanowiących podstawę zawarcia umów, wizji lokalnych u leasingobiorców, przyjmowania protokołów zdawczo-odbiorczych potwierdzających przekazanie leasingobiorcom przez dostawców maszyn objętych leasingiem;
- wykorzystywanie własnej skrzynki mailowej do korespondencji na rzecz leasingów przeprowadzanych przez oskarżonego S. K. (1);
- wykorzystywanie własnego konta do przelewów w leasingach przeprowadzanych przez oskarżonego S. K. (1).

Co więcej, analiza sposobu przestępczego działania oskarżonego S. K. (1) w pełni potwierdzała zacytowane wyżej jego wyjaśnienia o tym, że to oskarżona K. K. (1) (d. W.), jako doświadczony i zaufany pracownik (...) Funduszu (...), instruowała go w jaki sposób przygotowywać umowy leasingowe, aby nie narazić się na wykrycie nieprawidłowości i w dalszej kolejności odpowiedzialność karną. Chodziło o leasingowanie fabrycznie nowych maszyn, a nie używanych, gdyż pozwalało to uniknąć koniecznej obecności pracownika firmy leasingowej przy faktycznym przekazaniu maszyny, a także wyceny wartości maszyny przez rzeczoznawcę, co było obowiązkowe w wypadkach leasingu maszyn używanych. Brak takiej wiedzy już na początku działalności przestępczej

Takie postępowanie – oceniane na podstawie doświadczenia życiowego i sposobu prowadzenia starannej działalności gospodarczej przez osobę, która nie była nowicjuszem w tej działalności – świadczy o pełnej wiedzy oskarżonej U. C., że dokumenty były sfałszowane i że bierze udział w wyłudzeniu środków finansowych z tytułu umów leasingowych.

Nie można w żadnym wypadku doszukiwać się także naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów w tym, że Sąd I instancji uznał za wiarygodne zacytowane wyjaśnienia oskarżonego S. K. (1) z rozprawy głównej, odrzucając jego relację z dalszej fazy śledztwa i z rozprawy głównej co do udziału K. K. (1) (d. W.) w przestępstwach. Właśnie konsekwencją obowiązywania zasady swobodnej oceny dowodów jest to, że nie ma reguły nakazującej całkowite uznanie wiarygodności lub jej braku określonego środka dowodowego. Jak słusznie stwierdził Sąd Najwyższy w zachowującym pełną aktualność wyroku z dnia 28 marca 1974r. sygn. Rw 152/74: „Kierując się przepisem art. 4

§ 1 [obecnie art. 7] k.p.k., sąd może określonym zeznaniom świadka lub wyjaśnieniom oskarżonego częściowo dać lub nie dać wiary, pod tym jednak warunkiem, że stanowisko swoje w sposób przekonujący uzasadni w konfrontacji z całokształtem zebranego materiału dowodowego. Sama zaś okoliczność, że świadek lub oskarżony dotychczas nienagannie się zachowywali albo przeciwnie - że dotychczasowy ich tryb życia był naganny, bez ustalenia innych okoliczności nie może stanowić o tym, że dane zeznanie lub wyjaśnienie jest albo nie jest wiarygodne” (OSNKW 1974, z. 7-8, poz. 154). W kolejnym wyroku z dnia 14 lipca 1975r., sygn. Rw 323/75 Sąd Najwyższy odniósł się także do możliwości uznania za wiarogodne nawet pewnych fragmentów relacji świadka. Stwierdził, że „ z istoty (...) zasady swobodnej oceny dowodów wynika, że sąd realizując ustawowy postulat poczynienia ustaleń faktycznych odpowiadających prawdzie (art. 2 § 1 pkt 2 [ob. 2 § 2] k.p.k.) ma prawo uznać za wiarygodne zeznania świadka co do niektórych przedstawionych przezeń okoliczności i nie dać wiary zeznaniom tego samego świadka co do innych okoliczności - pod warunkiem że stanowisko sądu w kwestii oceny zeznań świadka zostanie należycie uzasadnione” (OSNKW 1975, z. 9, poz. 133). Mając powyższe na uwadze, stanowisko Sądu Okręgowego we Wrocławiu w zakresie wiarygodności wyjaśnień oskarżonego S. K. (1) bezsprzecznie pozostawało pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k..

Mając powyższe na uwadze, Sąd I instancji słusznie uznał oskarżoną K. K. (1) (d. W.) za winną przestępstw zarzuconych jej w punktach: XXXIII-XLIII części wstępnej i przypisanych jej w punktach: XXVI-XXX części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku.

Przedstawiona przez obrońcę oskarżonej w apelacji argumentacja stanowiła wyłącznie polemikę ze stanem faktycznym prawidłowo ustalonym przez Sąd I instancji na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego i to w dodatku polemikę jednostronną, życzeniową, dokonaną wyłącznie przez pryzmat wyjaśnień oskarżonej. Nie przyznawała się ona do przypisanych przestępstw, zgodnie z przyjętą linią obrony, obliczoną na uniknięcie odpowiedzialności karnej mimo wielości obciążających dowodów.

Na podstawie art. 447 § 1 k.p.k. przeprowadzono także ocenę prawidłowości kar wymierzonych oskarżonej K. K. (1) (d. W.). Wymierzone oskarżonej za przypisane przestępstwa kary jednostkowe (od 8 miesięcy do 2 lat pozbawienia wolności), a także kara łączna 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres 5 lat próby nie były rażąco niewspółmierne (zbyt surowe). Wręcz przeciwnie, kary te były bardzo łagodne, zważywszy na znaczny stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez przestępstw wyrażający się wartością szkód, działaniem z niskich pobudek w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, zaplanowanym charakterem działań przestępczych, a także wyjątkowym zaangażowaniem przestępczym oskarżonej, bez której udziału skuteczne dokonywanie przestępstw byłoby niemożliwe lub znacznie utrudnione. Co więcej, oskarżona sprzeniewierzyła zaufanie pracodawcy, godząc w jego interes gospodarczy.

Jednocześnie przy wymiarze kar wzięto pod uwagę stan rodzinny oskarżonej K. K. (1) (d. W.) i prawidłowy sposób życia przed przestępstwem. Jest rozwiedziona matką 2 dzieci i nie była dotychczas karana (por. dane o karalności – k. 1577-1578 i wywiad środowiskowy – k. 1446-1446v). Chociaż nie można jednoznacznie stwierdzić, aby oskarżona była inicjatorką przestępstw i kierowała ich przebiegiem, to jednak jej rola była niezwykle doniosła, gdyż bez zaangażowania przestępczego oskarżonej K. K. (1) (d. W.) przestępstwa by się nie udały.

Należało podzielić w pełni argumentację Sądu I instancji co do wymiaru kar jednostkowych i kary łącznej, przedstawioną na stronach 186-190 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 11802v-11804v akt sprawy). Nie ma potrzeby jej przywoływać, gdyż jest jasna i przekonująca. Z tych względów apelacja wniesiona na korzyść oskarżonej K. K. (1) (d. W.) nie zasługiwała na uwzględnienie, a wyrok w stosunku do niej należało utrzymać w mocy.

VI. Odnosząc się do apelacji obrońcy z urzędu oskarżonego J. Ś. (1), adw. Ł. O., absolutnie nie można podzielić sformułowanych w niej zarzutów: obrazy przepisów postępowania (art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.) poprzez rzekome oparcie rozstrzygnięcia jedynie na dowodach przemawiających za winą oskarżonego, bez wyjaśnienia powodów braku uwzględnienia dowodów przeciwnych, a także błędu w dokonanych ustaleniach faktycznych w wyniku przyjęcia że:

1. oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona zarzucanych przestępstw, albowiem obejmował on swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim, kierunkowym zarówno fakt wprowadzenia w błąd pokrzywdzonego, jak i rezultat swojego zachowania, w sytuacji, gdy z powodu swojego uzależnienia od alkoholu w zarzucanym okresie, sfera wolicjonalna i podatność na wpływy otoczenia była mocno zaburzona co do zdolności pokierowania swoim postępowaniem, oskarżony był nadto zmanipulowany przez swojego współnika P. P. (1) i jego ojca T. P., a także nękanym psychicznie, przez co nie miał świadomości i rozeznania swojego postępowania;

2. oskarżony doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S.A. na kwoty odpowiednio 301.096 zł i 608.170 zł brutto w sytuacji, gdy szkody nie poniósł, albowiem pokrzywdzony przejął pojazdy i winien był je zaliczyć w poczet zadłużenia, a ponadto sprzedał wierzytelność na rzecz innego podmiotu, tj. (...) S.A. z czego niewątpliwie uzyskał korzyść.

Zarzuty te zostały oparte o przyjętą przez oskarżonego J. Ś. (1) linię obrony, obliczoną na uniknięcie odpowiedzialności karnej i pomijającą szereg ważkich dowodów i argumentów przedstawionych przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, w sposób całkowicie dowolny i bezpodstawny deprecjonowały prawidłowe ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego we Wrocławiu, zawarte na stronach 49-62 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 11733-11739v akt sprawy), gdzie w oparciu o szereg dowodów jednoznacznie wskazano sposób oszustwa ze strony oskarżonego J. Ś. (1) współdziałającego z innymi osobami.

Sąd I instancji starannie zrekonstruował stan faktyczny i wskazał jakie dowody legły u podstaw wspomnianych ustaleń. Ponadto na stronach 163-168 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 11791-11793v akt sprawy) Sąd Okręgowy przedstawił szczegółową i staranną ocenę wyjaśnień oskarżonego J. Ś. (1) na tle pozostałego zgromadzonego materiału dowodowego, którą należało w pełni zaakceptować i nie ma potrzeby ponownie jej przytaczać, natomiast wypada zwrócić uwagę na najistotniejsze elementy.

Po pierwsze, na podstawie zebranego materiału dowodowego bezsporne było to, że wszystkie trzy umowy leasingowe (zarzuty: XLIX, L i LI przypisane w punktach: XXXVI, XXXVII i XXXVIII części rozstrzygającej wyroku) zawierane także w imieniu oskarżonego J. Ś. (1) zostały oparte o wnioski leasingowe zawierające dokumenty w fałszywy sposób przedstawiające sytuację finansową spółki (...) -R.", której właścicielami byli oskarżeni: J. Ś. (1) i P. P. (1).

Z wyjaśnień oskarżonych: J. Ś. (1) (k. 6088-6091, 6094-6096, 6303-6307, 6439-6443, 10083-10085v, 11532-11533) i P. P. (1) (k. 6059-6062, 6065-6067, 6240-6244, 6272-6274, 6421-6425, 9905-9905v) wynikało jednoznacznie, że w oświadczeniach składanych w (...) Funduszu (...) dotyczących stanu majątkowego, dane o wysokości ich dochodów zostały przez oskarżonych zawyżone i w rzeczywistości dochodów takich nie osiągnęli (k. 6062, 6091). Dość wskazać, że obaj oskarżeni wskazali dochód brutto w wysokości 369.865,12 zł oraz oświadczyli, że nie ciążą na spółce zaległości podatkowe oraz zaległości z tytułu składki ZUS, nie prowadzi się w stosunku do ich spółki egzekucji administracyjnych z tytułu należności budżetowych, nie posiada ona zadłużenia z tytułu zaciągniętych kredytów, nie jest poręczycielem zaciągniętych kredytów, nie posiada zobowiązań finansowych w innych niż (...) firmach, nie jest obciążona z tytułu wyroków sądowych i innych postępowań egzekucyjnych. Tymczasem w zeznaniu PIT 36 za 2007r. spółka wykazała w 2007r. dochód w wysokości 50.000 zł.

Co więcej, obaj oskarżeni doskonale wiedzieli, że sytuacja finansowa spółki (...) -R." była bardzo zła, o czym świadczyły odmowy udzielenia spółce jakichkolwiek kredytów. Z tego też powodu jak wyjaśnili oskarżeni chętnie przystali na przestępcze propozycje oskarżonego S. K. (1).

Po drugie, nie ulegało wątpliwości i nie kwestionowali tego oskarżeni, w tym J. Ś. (1), że przy zawarciu pierwszej umowy leasingowej firma leasingowa zostanie wprowadzona w błąd co do tego, iż przedmiotem leasingu będzie nowa fabrycznie maszyna.

Zawierając umowę leasingu operacyjnego nr (...) z (...) S.A. z siedzibą we W. wskazano, że jej przedmiotem jest ładownica kołową V (...) wartości 246.800 zł netto, chociaż wiadomo było dla wszystkich oskarżonych, w tym dla J.

Ś. (1), że za pieniądze przelane przez leasingodawcę kupią maszynę używaną, natomiast resztą pieniędzy się podzielił także z oskarżonym S. K. (1). W sposób jasny taki sposób postępowania stanowił oszustwo wobec leasingodawcy, co przekreślało linię obrony oskarżonego J. Ś. (1), który wskazywał w apelacji, że nie miał wiedzy i świadomości o przestępczych działaniach pozostałych oskarżonych.

Po trzecie, protokół – zdawczo odbiorczy z dnia 30 czerwca 2008r. podpisany przez oskarżonego J. Ś. (1) wspólnie z P. P. (1) poświadczal fałszywie przekazanie przez dostawcę fabrycznie nowej ładowarki kołowej V. (...) wartości 246.800 zł netto według faktury (...) wraz z fabrycznym wyposażeniem oraz dokumentami. Dodatkowo oskarżeni sporządzili oświadczenie datowane na 30 czerwca 2008r o odebraniu sprzętu zgodnie z ustaleniami umowy leasingowej (...) (...), oraz, że nie wnoszą żadnych zastrzeżeń co do tego sprzętu. Faktycznie były to fałszywe oświadczenia, gdyż czynności te nie miały miejsca.

Po czwarte, zgodnie z przestępczymi ustaleniami, oskarżeni: J. Ś. (1) i P. P. (1) po przelaniu pieniędzy przez firmę leasingową, zakupili w komisie używaną maszynę budowlaną, a resztą pieniędzy się podzielili. Potwierdziły to czynności windykacyjne, które wskazały, że rzekomo sprzedana ładowarka kołową V. (...) wartości 246.800 zł netto faktycznie nie istniała, natomiast oskarżeni: J. Ś. (1) i P. P. (1) okazali jedynie używaną maszynę kupioną w komisie. W tej sytuacji doprawdy hipokryzją i naiwnością ze strony oskarżonego J. Ś. (1) oraz autora apelacji jest twierdzenie, że leasingodawca nie poniósł żadnej szkody majątkowej, gdyż będący przedmiotem leasingu sprzęt został odzyskany.

Po piąte, z wyjaśnień oskarżonych: S. K. (1) (k. 6983-6984, 9660v-9664, 9813v-9816v, 9854, 9904v-9905, 9968v-9969), P. P. (1) (k. 6059-6062, 6065-6067, 6240-6244, 6272-6274, 6421-6425, 9905-9905v) i J. Ś. (1) (k. 6088-6091, 6094-6096, 6303-6307, 6439-6443, 10083-10085v, 11532-11533) wynikało niezbicie, że nie istniała także druga rzekomo sprzedana przez S. K. (1) w dniu 15 lipca 2008r. koparka gąsienicowa (...) (...) za kwotę 608 170 zł brutto. Chociaż sfalszowana faktura dowodziła, że sprzęt jest fabrycznie nowy, wyprodukowany w 2007r., a oskarżeni: J. Ś. (1) i P. P. (1) potwierdzili jej odbiór, to faktycznie nie było to zgodne z prawdą. Za udział w tym wyłudzeniu wspólnicy firmy (...) -R.” otrzymali od S. K. (1) 50.000 zł. Część pieniędzy została przeznaczona na zapłatę dwóch rat leasingowych, część P. P. (1) przeznaczył na spłatę własnych długów.

Po szóste, oskarżeni: J. Ś. (1) i P. P. (1) nie mieli w ogóle potrzeb gospodarczych, aby wystąpić o kredyt na zakup samochodu L. (...). Ocena tej transakcji może być tylko wówczas logiczna zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego, że chodziło o swoiste wynagrodzenie przestępczego zaangażowania oskarżonego S. K. (1). Na podstawie wyjaśnień wszystkich powołanych wyżej oskarżonych, nie wyłączając J. Ś. (1), Sąd Okręgowy we Wrocławiu trafnie ustalił, że oskarżeni: J. Ś. (1) i P. P. (1) brali udział w wyłudzeniu kredytu na zakup samochodu L. (...). Do wniosku kredytowego w porozumieniu z oskarżonym S. K. (1) przedłożyli fałszywe oświadczenie o wysokości osiągniętych przez nich przychodów, które zawyżono. W istocie nie mieli możliwości, potrzeb i zamiaru spłaty wspomnianego kredytu. Dość wskazać, że samochód ten był wart 83.737,50 zł, a oskarżeni: J. Ś. (1) i P. P. (1) wykazali, że za cały 2007r. spółka (...) -R.” osiągnęła dochód w wysokości 50.000 zł. Wreszcie, zostały wniesione przez nich wyłącznie dwie raty kredytowe.

Wbrew zarzutom apelacji, takie postępowanie oskarżonego J. Ś. (1) – oceniane na podstawie doświadczenia życiowego i sposobu prowadzenia starannej działalności gospodarczej – świadczy o pełnej wiedzy tego oskarżonego, że dokumenty były sfalszowane i że bierze udział w wyłudzeniu środków finansowych z tytułu umów leasingowych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd I instancji słusznie uznał oskarżonego J. Ś. (1) za winnego przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., a także z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełnionych wspólnie z innymi osobami, polegających na tym, że:

1) w czerwcu 2008r. doprowadził (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 187.358,54 zł netto, w ten sposób, że prowadząc firmę (...) – (...) s.c. P. P., J. Ś. zawarł w dniu 24 czerwca 2008r. umowę leasingową nr (...) dotyczącą ładowarki kołowej V. (...), której leasingobiorcą było (...) (...) s.c. P. P., J. Ś., zaś sprzedawcą (...) Sp. z o.o., przedkładając nierzetelne pisemne oświadczenie do umowy leasingu w zakresie osiągniętych dochodów, a następnie używając poświadczającej nieprawdę faktury VAT nr (...) z dnia 24 czerwca 2008r. na kwotę 301.096 zł brutto

wystawionej przez (...) Sp. z o.o. na sprzedaż ładowarki kołowej V (...), wprowadzając co do faktu istnienia przedmiotu leasingu oraz faktu wywiązania się przez leasingobiorcę z umowy wyniku czego (...) S.A. wypłacił pieniądze z tytułu umowy leasingu na konto (...) Sp. z o.o.;

2) w lipcu 2008r. doprowadził (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 561.595,07 zł netto w ten sposób, że prowadząc firmę (...) – (...) s.c. P. P., J. Ś. zawarł w dniu 14 lipca 2008r. umowę leasingową nr (...) dotyczącą koparki gąsienicowej (...) (...), której leasingobiorcą było (...) (...) s.c. P. P., J. Ś., zaś sprzedawcą (...) Sp. z o.o., przedkładając nierzetelne pisemne oświadczenie do umowy leasingu w zakresie osiągniętych dochodów oraz sfałszowane zeznanie J. Ś. (1) i P. P. (1) o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym 2007r, sfałszowaną informację J. Ś. (1) i P. P. (1) o wysokości dochodu z pozarolniczej działalności gospodarczej w roku podatkowym 2007 oraz wprowadzając w błąd co do faktu wywiązania się przez leasingobiorcę z umowy wyniku czego (...) S.A. wypłacił pieniądze z tytułu umowy leasingu na konto (...) Sp. z o.o.;

3) w dniu 8 sierpnia 2008r. doprowadził (...) Bank S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 83.737,50 zł w ten sposób, że prowadząc firmę PW (...) – (...) s.c. P. P., J. Ś. zawarł umowę kredytową nr (...) na zakup samochodu m-ki L (...), przedkładając nierzetelne pisemne oświadczenia w zakresie osiągniętych dochodów nie mając zamiaru spłacać rat kredytowych.

Przedstawiona przez obrońcę oskarżonego w apelacji argumentacja stanowiła wyłącznie polemikę ze stanem faktycznym prawidłowo ustalonym przez Sąd I instancji na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego i to w dodatku polemikę jednostronną, życzeniową, dokonaną wyłącznie przez przyzmat wyjaśnień oskarżonej. Wyolbrzymiając okoliczności związane z uzależnieniem oskarżonego J. Ś. (1) od alkoholu, a także stwierdzone przez biegłych psychiatrów znaczące zaburzenie sfery wolicjonalnej i podatność oskarżonego na wpływy otoczenia (k. 10229-10232), obrońca starał się wykazać całkowity brak po stronie oskarżonego J. Ś. (1) możliwości rozeznania, że bierze udział w przestępstwach.

Stanowisko to nie było trafne, a wręcz życzeniowe. W opinii sądowo-psychiatrycznej (k. 10229-10232) stwierdzono bowiem, że oskarżony J. Ś. (1) nie jest chory psychicznie w sensie psychozy, ani upośledzony umysłowego. Rzeczywiście stwierdzono u niego zespół uzależnienia od alkoholu z psychodegradacją, wykształcającą się na podłożu wieloletniego nadużywania alkoholu, łączący się z powikłaniami psychofizycznymi nadużywania alkoholu, jednak nie prowadziło to do wniosków o wyłączeniu poczytalności oskarżonego.

Co więcej, choć działanie oskarżonego nastawione było na osiągnięcie krótkotrwałej korzyści w postaci spożycia alkoholu, jego sfera wolicjonalna i podatność na wpływy otoczenia były znacznie zaburzone co do zdolności pokierowania swoim postępowaniem, to jednak biegli jednomyślnie stwierdzili, że w czasie popełniania zarzucanych mu czynów oskarżony J. Ś. (1) miał w pełni zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynu przy znacznie ograniczonej zdolności do pokierowania swoim postępowaniem po myśli art. 31 § 2 k.k.. A zatem w inkryminowanym czasie oskarżony J. Ś. (1) rozumiał znaczenie podejmowanych czynności przestępczych, choć był w stanie zrobić prawie wszystko, aby tylko zdobyć alkohol, w tym także dopuszczać się przestępstw.

Wymierzone oskarżonemu J. Ś. (1) za te przestępstwa kary jednostkowe po 8 miesięcy pozbawienia wolności, a także kara łączna jednego roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres 3 lat próby nie były rażąco niewspółmierne (zbyt surowe). Wręcz przeciwnie, kary te były bardzo łagodne, zważywszy na znaczny stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez niego przestępstw wyrażający się wartością szkód, działaniem z niskich pobudek w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, zaplanowanym charakterem działań przestępczych.

Jednocześnie przy wymiarze kar wzięto pod uwagę stan zdrowia i sytuację osobistą i rodzinną oskarżonego J. Ś. (1) (por. wywiad środowiskowy – k. 6107-6108 oraz opinia sądowo-psychiatryczna – k. 10229-10232) i jego uprzednią niekaralność (k. 6114, 6124, 6125, 6408). Oskarżony z pewnością nie był inicjatorem przestępstw i nie kierował ich przebiegiem. Jednak jego rola była doniosła, gdyż bez zaangażowania przestępczego oskarżonego J. Ś. (1), jako

potencjalnego leasingobiorcy, oporu wobec działań pozostałych sprawców, w tym współwłaściciela spółki (...)–R.” – oskarżonego P. P. (1), przestępstwa były niemożliwe.

Należało podzielić w pełni argumentację Sądu I instancji co do wymiaru kar jednostkowych i kary łącznej, przedstawioną na stronach 186-190 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 11802v-11804v akt sprawy). Nie ma potrzeby jej przywoływać, gdyż jest jasna i przekonująca.

Jak już wyżej wskazano, w odniesieniu do przestępstw przypisanych oskarżonemu J. Ś. (1) w punktach XXXVI i XXXVII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku (opisanych w punktach: XLIX i L części wstępnej) dostrzeżono, że Sąd Okręgowy przyjął słusznie, że oskarżony ten w chwili popełniania czynu miał w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem po myśli art. 31 § 2 k.k.. Dawało to podstawę do nadzwyczajnego złagodzenia kar i należy sądzić, że taka była intencja Sądu I instancji skoro wymierzył za oba wspomniane przestępstwa kary pozbawienia wolności w wymiarze po 8 miesięcy, a zatem poniżej dolnego progu ustawowego zagrożenia, które za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i inne wynosi jeden rok. Jednak Sąd Okręgowy nie dał wyrazu zarówno w części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, ani w jego uzasadnieniu, że zastosował instytucję z art. 60 k.k.. Mając powyższe na uwadze i dostrzegając podstawy do nadzwyczajnego złagodzenia wspomnianych kar jednostkowych, zmieniono zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego J. Ś. (1) w ten sposób, że za podstawę wymiaru kary za przestępstwa przypisane mu w punktach XXXVI i XXXVII części rozstrzygającej przyjęto dodatkowo przepisy art. 60 § 2 i § 6 pkt 3 k.k..

Z tych względów apelacja wniesiona na korzyść oskarżonego J. Ś. (1) nie zasługiwała na uwzględnienie, a – poza opisanymi wyżej zmianami – wyrok w stosunku do niego należało utrzymać w mocy.

VII. ***Odnosząc się do apelacji obrońców z wyboru oskarżonego R. S. (1)***, adwokatów: J. K. (2) i G. K. (2), należy zdecydowanie odrzucić – jako nieuzasadnione – podniesione przez nich zarzuty obrazy przepisów postępowania, która mogła mieć istotny wpływ na jego treść (art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.), która miała polegać na powierzchownej, wyrywkowej i subiektywnej, a w konsekwencji dowolnej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego, w tym wyjaśnień oskarżonych: R. S. (1), S. K. (1), J. A. (1) i A. C. (1) i bezpodstawnym pominięciu istotnego dowodu z zeznań świadka P. W. (2), złożonych podczas rozprawy w dniu 19 września 2012r., bez wskazania w uzasadnieniu przyczyn odrzucenia a limine tego dowodu, a w konsekwencji – błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć istotny wpływ na jego treść, polegającego na całkowicie bezpodstawnym przyjęciu przez Sąd I instancji, że oskarżony R. S. (1) dopuścił się zarzucanych mu w punktach: LII i LIII części wstępnej wyroku czynów,

Zarzuty te, oparte o przyjętą przez oskarżonego R. S. (1) linię obrony, obliczoną na uniknięcie odpowiedzialności karnej i pomijającą szereg ważkich dowodów i argumentów przedstawionych przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, w sposób całkowicie dowolny i bezpodstawny deprecjonowały prawidłowe ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego we Wrocławiu, zawarte na stronach 74-83 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 11745-11750 akt sprawy), gdzie w oparciu o szereg dowodów jednoznacznie wskazano sposób oszustwa ze strony oskarżonego R. S. (1) współdziałającego z innymi osobami.

Sąd I instancji starannie zrekonstruował stan faktyczny i wskazał jakie dowody legły u podstaw wspomnianych ustaleń. Ponadto na stronach 170-178 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 11794-11798v akt sprawy) Sąd Okręgowy przedstawił szczegółową i staranną ocenę wyjaśnień oskarżonego R. S. (1) na tle pozostałego zgromadzonego materiału dowodowego, którą należało w pełni zaakceptować i nie ma potrzeby ponownie jej przytaczać, natomiast wypada zwrócić uwagę na najistotniejsze elementy.

Po pierwsze, na podstawie zebranego materiału dowodowego bezsporne było to, że przedmiotem leasingu na rzecz J. S. (zarzut LII przypisany w punkcie XXXIX części rozstrzygającej wyroku) oraz na rzecz J. A. (1) (zarzut LIII przypisany w punkcie XL części rozstrzygającej wyroku) miały być nowe koparki, natomiast firma (...) s.c.S. I., S. R., reprezentowana przez oskarżonego R. S. (1) nie zajmowała się w ogóle handlem nowymi koparkami. Wynika to niezbicie z zebranego materiału dowodowego, w tym w szczególności z zeznań pracowników firmy (...) s.c. – świadków: W. D. (k. 414-4145,

10524-10524v) i P. P. (3) (k. 416-417, 10480), potwierdzonych wynikami śledczych oględzin siedziby firmy (...) s.c S. I., S. R. w (...) wraz z dokumentacją fotograficzną (k. 492-493, 494-499), w trakcie których ujawniono szereg maszyn budowlanych, lecz nie nowych a używanych.

Po drugie, niekwestionowane było także i to, że żadna z nowych koparek, które miały zostać rzekomo dostarczone przez R. S. (1) jak przedmiot leasingu na rzecz J. S. (zarzut LII przypisany w punkcie XXXIX części rozstrzygającej wyroku) oraz na rzecz J. A. (1) (zarzut LIII przypisany w punkcie XL części rozstrzygającej wyroku) nigdy nie była dostarczona na plac firmy (...) s.c S. I., S. R. w (...). Potwierdzały to zresztą, także wyjaśnienia oskarżonych: R. S. (1) (k. 515-521, 529-532, 776-779, 1814-1815, 9906-9908), S. K. (1) (k. 6983-6984, 9660v-9664, 9813v-9816v, 9854, 9904v-9905, 9968v-9969) i J. A. (1) (k. 972-974, 977-978, 1-27-1035, 1126-1129, 9991-9991v), a także zeznania współwłaścicieli firmy (...) i zony oskarżonego R. S. (1) – świadka I. S. (k. 500-502, 606-611, 10126-10127).

Po trzecie, na podstawie wyjaśnień oskarżonych: R. S. (1) (k. 515-521, 529-532, 776-779, 1814-1815, 9906-9908) i S. K. (1) (k. 6983-6984, 9660v-9664, 9813v-9816v, 9854, 9904v-9905, 9968v-9969) absolutnie bezsporne było to, że to oskarżony S. K. (1) zwrócił się do R. S. (1) o „przepuszczenie koparki” przez firmę (...) s.c. w zamian za odpowiednie wynagrodzenie. Chodziło o wystawienie faktury „pro forma” na zakup koparki celem przedstawienia firmie leasingowej, a następnie wystawienie faktury sprzedaży w zamian za „prowizję”. Oczywiście, oskarżony R. S. (1) wiedział, że S. K. (1) nie ma żadnych nowych koparek, które miały rzekomo być przedmiotem transakcji. Dowodzą tego jego własne wyjaśnienia.

Podczas pierwszego przesłuchania w charakterze podejrzanego w dniu 14 listopada 2008r. R. S. (1) wyjaśnił: „S. zadzwonił do mnie i zapytał, czy mam taką samą koparkę, tylko nowszą. Ja mu powiedziałem, że na tą chwilę nie mam. Po 2-3 dniach zadzwonił ponownie i powiedział, że on ma taką koparkę i czy nie zechciałbym jej przepuścić przez moją firmę, ponieważ moja firma jest o profilu kupna-sprzedaży tego typu maszyn. Ja się na to zgodziłem, on mi powiedział, że procedura będzie wyglądać tak, że on załatwi leasing, jak wystawie fakturę pro forma na tą koparkę, niezbędną do załatwienia leasingu, a jak już dojdzie do uruchomienia leasingu, to wystawię fakturę VAT na sprzedaż, przy czym on wcześniej sprzeda tę maszynę mnie. (...) O leasing ubiegał się J. S.. ***Ze mną skontaktował się pełnomocnik (...) P. W. (2) i przyjechał do mnie z dokumentami, zanim do mnie przyjechał, ja wystawiłem fakturę pro forma na tę koparkę, nie mając jeszcze faktury za zakup koparki do S.. Dla leasingu faktura pro forma była niezbędna żeby rozpocząć procedurę leasingową. Jeszcze zanim wystawiłem tę fakturę pro forma, (...) poprosił mnie o specyfikację tej koparki i ja im taką specyfikację przesłałem, ja nie wiem stąd ją miałem, być może z Internetu***” (podkreślenie Sądu Apel. – k. 518-519).

Analiza tej części wyjaśnień oskarżonego R. S. (1) nie pozostawia wątpliwości, że przed wystawieniem faktury „pro forma” nie widział on koparki, która miała być przedmiotem leasingu i nie dopominał się od S. K. (1) okazania koparki, przekazania jej specyfikacji i faktury na zakup tej koparki. Mimo tego, zgodził się na „przepuszczenie koparki” przez swoją firmę, co jednoznacznie oznaczało przedstawienie fałszywych dokumentów potwierdzających rzekomy zakup tej koparki przez R. S. (1), a następnie dostarczenie jej nabywcy. Jeżeli się do tego doda następujące fakty:

- że przed uruchomieniem leasingu, oskarżony R. S. (1) potwierdził pracownikowi firmy leasingowej P. W. (2), że koparka faktycznie istnieje i jest u S. K. (1) (choć jej nie widział, a otrzymał od S. K. jedynie zdjęcia mailem),
- że na konto firmy (...) wpłynęło aż 127.490 zł na poczet rzekomego zakupu, po czym przelał je w dniu 29.09.2008r. S. K. (1),
- że po zawarciu umowy leasingu R. S. (1) wystawił na rzecz (...) S.A. fakturę VAT nr (...) z dnia 29 września 2008r na sprzedaż koparki gąsienicowej (...) rok 2007 nr seryjny (...) o wartości 637 450 zł brutto, a także podpisał z J. S. protokół odbioru koparki, co nie miało miejsca,

- że po uruchomieniu leasingu, R. S. (1) otrzymał z (...) S.A. na podstawie wystawionej przez siebie faktury VAT kwotę 637.450 zł na konto jego firmy (...) s.c., po czym zatrzymał sobie aż 2% „prowizji”, a resztę pieniędzy przelał ponownie na konto firmy (...),
- że rzekoma „prowizja” była bardzo znacząca na tle czynności i zaangażowania oskarżonego R. S. (1),

to wnioski Sądu I instancji, że chodziło nie o zwykłą działalność gospodarczą, tylko o udział w przestępstwie wyłudzenia leasingu są dość oczywiste i przekonujące.

Podobne były także okoliczności kolejnej „transakcji” zaaranżowanej przez oskarżonego S. K. (1). W pierwszych wyjaśnieniach z dnia 14 listopada 2008r. oskarżony R. S. (1) opisał ją następująco: „Za jakiś czas S. znowu się odezwał i zapytał, czy możemy w ten sam sposób zrobić z ładowarką kołową, bo on taką posiada pod W. w serwisie (...), dostał od V. dobry upust i tym upustem się podzielimy. Ja do poprosiłem o dane do faktury i on mi z adresu mailowego, który nazwie miał słowo <fatimaO>, dokładnie tego adresu nie pamiętam, jest on w mojej skrzynce mailowej, przesłał zdjęcia tej ładowarki. Ja wystawiłem fakturę pro forma na kwotę 603 900 zł i wysłałem na tego samego maila, chyba do (...), przed tym dzwonił ktoś do mnie z R., więc myślałem, że procedura jest już rozpoczęta i wystawiłem tę fakturę pro forma. Następnie zadzwonił do mnie S., powiedział, że pomylił się i faktycznie kwota ma być 847.900 zł. Ja bym na ten sam adres mailowy wysłał poprawioną fakturę pro forma” (k. 520-521).

A zatem także i przy tej transakcji oskarżony R. S. (1) „przepuszczał” nową ładowarkę przez swoją firmę, bez sprawdzenia czy w ogóle istnieje, jakie ma parametry, gdzie się znajduje, a także nie interesując się dlaczego doszło do takiej dużej różnicy w rzeczywistej wartości ładowarki, że wymagało to wystawienia kolejnej faktury „pro forma” na sprzedaż maszyny o wartość ponad 240.000 zł droższej. Mimo to zdecydował się na wystawienie faktur, nie mówiąc już o tym, że nie starał się w żaden sposób zweryfikować danych o istnieniu koparki przekazanych przez oskarżonego S. K. (1). W sytuacji, gdy mamy do czynienia z doświadczonym, wieloletnim przedsiębiorcą, tego rodzaju zaniedbania i zaniechania są wykluczone, stąd wniosek, że oskarżony R. S. (1) dokładnie zdawał sobie sprawę, że nie chodzi o żadną sprzedaż koparki, tylko wyłudzenie kwot od leasingodawcy pod pozorem, że transakcja miała miejsce.

Po czwarte, wbrew zarzutom apelacji, zeznania świadka P. W. (2) – pracownika R. (...) wcale nie obalały ustaleń Sądu Okręgowego we Wrocławiu o przestępczym zaangażowaniu oskarżonego R. S. (1). Warto prześledzić, co rzeczywiście zeznał świadek P. W. (2) na rozprawie w dniu 19.09.2012r. na temat oskarżonego R. S. (1): „...Byłem pracownikiem firmy (...) w 2008r. Pracowałem w departamencie sprzedaży. Nie zajmowałem się sprzedażą sprzętu budowlanego, ale zajmowałem się finansowaniem takich sprzętów, bo firma, w której pracowałem nie zajmowała się sprzedażą, była to firma leasingowa. Miałem kontakt z firmą (...) państwa S.. Firma zajmowała się sprzedażą sprzętu budowlanego i był to dostawca jednej transakcji przeprowadzanej z moim udziałem. Spotkałem się z tą firmą jednorazowo w przypadku leasingowania jednego wniosku leasingowego. Chodziło o sprzęt budowlany dla pana J. S.. On miał być leasingobiorcą. Finansowanie panu S. zostało przyznane. Wniosek o finansowanie sprzętu pana S. była pierwszą transakcją, której dostawcą sprzętu budowlanego była firma (...). Wymogiem takiej transakcji jest sprawdzenie takiego dostawcy. W 2008r. sprawdzenie takiego dostawcy polegało na osobistym sprawdzeniu siedziby takiej firmy. Osobiście udałem się do tej siedziby. Wymogiem wewnętrznym było sporządzenie notatki z takiej wizyty i w trakcie jej sprawdza się dokumenty rejestrowe i tego co tam się fizycznie działo. Generalnie jeżeli jest coś niepokojącego to się to w tej notatce umieszcza. Jeśli np. firma nie istnieje pod adresem. Tutaj nie było podejrzeń, był to typowy dostawca sprzętu. Firma była wyraźnie oznakowana, adres zgadzał się z faktycznym adresem prowadzeniem działalności. Firma posiadała pomieszczenia biurowe, oraz zaplecze gdzie np. znajdowały się części do maszyn budowlanych. Przed firmą znajdował się plac, gdzie stały maszyny budowlane i rolnicze, jeśli dobrze pamiętam. Nie było wymogu sprawdzenia czy konkretna maszyna, którą miał leasingować pan S. znajduje się na terenie firmy sprzedającej. Wnioskowany sprzęt był nowy i sprzedawca cieszył się dużym szacunkiem wśród innych firm leasingowych nie było wymogu weryfikacji przedmiotu leasingu (...) Nie widziałem maszyny, która miała być przedmiotem leasingu (...) Fizycznie byłem w firmie (...) i dostarczyłem formalnie zamówienie przedmiotu leasingu albo przy okazji tej wizyty albo kurierem” (k. 11066v-11067).

Zeznania złożone przez świadka P. W. (2) nie są w ogóle sprzeczne z ustaleniami Sądu I instancji, gdyż dowodzą tylko niekwestionowanych okoliczności tzw. wizji lokalnej pracownika firmy leasingowej w siedzibie dostawcy przedmiotu leasingu. Nie jest kwestionowane, że firma (...) s.c. istniała i prowadziła działalność w zakresie handlu i wynajmu używanych maszyn budowlanych. Jednak zeznania te nie dowodzą tego, że przedmioty leasingowane na rzecz J. S. i J. A. (1) istniały, a także tego, by oskarżony R. S. (1) był uczciwym przedsiębiorcą.

Po piąte, fakt, że oskarżony R. S. (1) nie starał się w ogóle kontaktować z rzekomymi leasingobiorcami dodatkowo dowodzi, że miał świadomość i wolę uczestniczenia w oszustwie.

Takie postępowanie – oceniane na podstawie doświadczenia życiowego i sposobu prowadzenia starannej działalności gospodarczej przez osobę, która nie była nowicjuszem w tej działalności – świadczy o pełnej wiedzy oskarżonego R. S., że dokumenty były sfałszowane i że bierze udział w wyłudzeniu środków finansowych z tytułu umów leasingowych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd I instancji słusznie uznał oskarżonego R. S. (1) za winnego przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., popełnionych wspólnie z innymi osobami, polegających na tym, że:

1) we wrześniu 2008r. prowadząc firmę (...) s.c S. I., S. R., nie będąc faktycznie w posiadaniu koparki gąsienicowej (...), wprowadził w błąd przedstawiciela (...) S.A. co do faktu istnienia tej maszyny, po czym wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 29 września 2008r na jej sprzedaż (...) S.A. oraz protokół odbioru tej maszyny z dnia 29 września 2008r, które to dokumenty stanowiły podstawę do zrealizowania umowy leasingu operacyjnego nr (...) ((...)) z dnia 15 września 2008r. pomiędzy (...) S.A. jako finansującym Firma Handlową (...) jako korzystającym, w wyniku czego (...) S.A. przełał kwotę 637.450 zł na jego konto;

2) w listopadzie 2008r. usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S.A. w kwocie 847.900 zł poprzez zawarcie umowy leasingowej pomiędzy (...) S.A. jako finansującym a PHU (...) jako korzystającym, wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) S.A. co do faktu istnienia ładowarki czołowej V. (...) o wartości 847.900 zł brutto, w ten sposób, że prowadząc firmę (...) s.c S. I., S. R. nie będąc faktycznie w posiadaniu ładowarki V. (...) wystawił fakturę VAT „pro forma” z dnia 27 października 2008r. na kwotę 603.900 zł brutto na sprzedaż w/w maszyny R. (...), a następnie fakturę VAT (...)z dnia 8 listopada 2008r. na kwotę 847.900 zł brutto na sprzedaż w/w maszyny R. (...), która to faktura miała stanowić podstawę do zrealizowania umowy leasingu operacyjnego pomiędzy (...) S.A. jako finansującym a (...) J. A. (2) jako korzystającym, lecz celu swego nie osiągnął z uwagi na działania podjęte przez funkcjonariuszy Policji.

Przedstawiona przez obrońców oskarżonego w apelacji argumentacja stanowiła wyłącznie polemikę ze stanem faktycznym prawidłowo ustalonym przez Sąd I instancji na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego i to w dodatku polemikę jednostronną, życzeniową, dokonaną wyłącznie przez pryzmat wyjaśnień oskarżonej. Nie przyznawał się on do przypisanych przestępstw, zgodnie z przyjętą linią obrony, obliczona na uniknięcie odpowiedzialności karnej mimo wielości obciążających dowodów.

Wymierzone oskarżonemu R. S. (1) za te przestępstwa kary jednostkowe po jednym roku pozbawienia wolności, a także kara łączna jednego roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres 3 lat próby nie były rażąco niewspółmierne (zbyt surowe). Wręcz przeciwnie, kary te były bardzo łagodne, zważywszy na znaczny stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez niego przestępstw wyrażający się wartością szkód, działaniem z niskich pobudek w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, zaplanowanym charakterem działań przestępczych.

Jednocześnie przy wymiarze kar wzięto pod uwagę stan rodzinny oskarżonego R. S. (1) i prawidłowy sposób życia przed przestępstwem. Jest żonaty, ma 3 dzieci i nie był dotychczas karany (por. dane o karalności – k. 782-783 i wywiad środowiskowy – k. 547-549, 777). Oskarżony z pewnością nie był inicjatorem przestępstw i nie kierował ich przebiegiem. Jednak jego rola była doniosła, gdyż bez zaangażowania przestępczego oskarżonego R. S. (1),

jako potencjalnego dostawcy przedmiotów leasingowych, sprawdzonego i cieszącego się zaufaniem leasingodawców, przestępstwa były niemożliwe.

Należało podzielić w pełni argumentację Sądu I instancji co do wymiaru kar jednostkowych i kary łącznej, przedstawioną na stronach 186-190 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 11802v-11804v akt sprawy). Nie ma potrzeby jej przywoływać, gdyż jest jasna i przekonująca. Z tych względów apelacja wniesiona na korzyść oskarżonego R. S. (1) nie zasługiwała na uwzględnienie, a wyrok w stosunku do niego należało utrzymać w mocy.

VIII. *Odnosząc się do apelacji obrońcy z wyboru oskarżonej U. C. (1)*, adw. M. L. (1), należy zdecydowanie odrzucić – jako nieuzasadniony – podniesiony przez niego zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mogącego mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, a polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że U. C. (1) w sposób świadomy zawarła 2 umowy leasingowe dot. ładowarek kołowych, których sprzedawcą była firma (...) Sp. z o.o. w sytuacji, gdy to sprzedająca firma, której właścicielem był S. K. (1), który wykorzystując osobę K. K. (1) (poprzednio W.) doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez (...) Fundusz (...) przedkładając sfałszowane przez siebie umowy kupna sprzedaży ładowarek, na podstawie których (...) Fundusz (...) wpłacał na konto (...) Sp. z o.o. całość kredytu przeznaczonego na zakup ładowarek, których oskarżony S. K. (1) nie posiadał, a tym samym nie mógł przekazać U. C. (1), przez co sam tylko i wyłącznie odniósł korzyść majątkową.

Zarzut ten w sposób całkowicie dowolny i bezpodstawny deprecjonował prawidłowe ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego we Wrocławiu, zawarte na stronach 43-49 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 11730-11733 akt sprawy), gdzie w oparciu o szereg dowodów jednoznacznie wskazano sposób oszustwa ze strony oskarżonej U. C. (1) współdziałającej z innymi osobami.

Sąd I instancji starannie zrekonstruował stan faktyczny i wskazał jakie dowody legły u podstaw wspomnianych ustaleń. Ponadto na stronach 159-162 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 11789-11790v akt sprawy) Sąd Okręgowy przedstawił szczegółową i staranną ocenę wyjaśnień oskarżonej U. C. (1) na tle pozostałego zgromadzonego materiału dowodowego, którą należało w pełni zaakceptować i nie ma potrzeby ponownie jej przytaczać, natomiast wypada zwrócić uwagę na najistotniejsze elementy.

Po pierwsze, bezsporne jest to, że na zawarcie dwóch umów leasingowych oskarżona U. C. (1) zdecydowała się pod namową swojego męża A. C. (1), który był już niewiarygodny dla (...) Funduszu (...). Chodziło oczywiście o zdobycie gotówki na dalszą działalność A. C. (1), a nie o rzeczywiste potrzeby firmy oskarżonej U. C. (1). Już taki cel zawarcia dwóch umów leasingowych wskazywał na oszukańcze zamiary sprawców, w tym oskarżonej U. C. (1).

Po drugie, jeżeli oskarżona U. C. (1), jako osoba prowadząca działalność gospodarczą i mająca za cały 2007r. dochód w wysokości jedynie 21.866,35 zł, a na dzień 14.04.2008r. zaległość podatku VAT w wysokości 8.330 zł, bierze na siebie obowiązek płacenia rat leasingowych za dwie koparki o łącznej wartości niemal 600.000 zł, nie związane z jej działalnością bezpośrednio, to takie „przedsięwzięcie gospodarcze” już ze swej istoty już zostać ocenione jako mające postać oszustwa.

Po trzecie, oskarżona U. C. (1) przygotowała dokumenty rejestrowe swojej firmy oskarżonemu S. K. (1), a kiedy na ich podstawie zostały odpowiednio przygotowane dokumenty potwierdzające dobrą sytuację finansową jej firmy, w tym osiągnięte dochody, co było nieprawdziwe, oskarżona U. C. (1) nie zakwestionowała prawdziwości oświadczeń o osiągniętych dochodach. Nie były zatem wiarygodne wyjaśnienia oskarżonej U. C. (1), że ze względu na zaufanie do męża i innych osób przeprowadzających umowy leasingowe, nie sprawdzała dokumentów stanowiących podstawę do zawarcia umów leasingowych. Po prostu wiedziała, że przedłożone dokumenty są fałszywe i całkowicie zbędna była analiza ich prawidłowości.

Po czwarte, oskarżona U. C. (1) nawet się nie interesowała, czy rzeczywiście koparki mają zapewnioną pracę, a także jakie byłyby ewentualne przychody z tej działalności. To pokazuje, że wcale nie podjęła kalkulacji, czy stać ją na utrzymanie leasingowanych koparek i opłatę rat leasingowych.

Po piąte, oskarżona U. C. (1) potwierdziła fałszywie w protokołach zdawczo-odbiorczych, że przyjęła obie koparki będące przedmiotem leasingu, chociaż w ogóle ich nie widziała i nigdy takich maszyn nie otrzymała (k. 215, 397-402).

Takie postępowanie – oceniane na podstawie doświadczenia życiowego i sposobu prowadzenia starannej działalności gospodarczej przez osobę, która nie była nowicjuszem w tej działalności – świadczy o pełnej wiedzy oskarżonej U. C., że dokumenty były sfałszowane i że bierze udział w wyłudzeniu środków finansowych z tytułu umów leasingowych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd I instancji słusznie uznał oskarżoną U. C. (1) za winną przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., popełnionych wspólnie z innymi osobami, polegających na tym, że:

1) w maju 2008r. prowadząc PPHU (...) zawarła umowę leasingową nr (...), której sprzedawcą miała być (...) sp. z o.o. przedkładając nierzetelne pisemne oświadczenie do umowy leasingu w zakresie osiągniętych dochodów, używając poświadczającej nieprawdę faktury VAT nr (...) z dnia 14 maja 2008r. na kwotę 320 000 brutto zł wystawionej przez (...) Sp. z o.o. na sprzedaż ładowarki kołowej V. (...) i przy tym wprowadzając w błąd leasingodawcę co do faktu istnienia przedmiotu leasingu oraz faktu wywiązania się z umowy (czyn przypisany w punkcie XLVI części rozstrzygającej i opisany w punkcie LIX części wstępnej wyroku);

2) w czerwcu 2008r. prowadząc PPHU (...) zawarła umowę leasingową nr (...) dotyczącą ładowarki kołowej M. 12 (...), której sprzedawcą miała być (...) sp. z o.o. przedkładając nierzetelne pisemne oświadczenie do umowy leasingu w zakresie osiągniętych dochodów, sfałszowane zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu w 2007 roku, używając poświadczającej nieprawdę faktury VAT nr (...) z dnia 12 czerwca 2008r. na kwotę 274.256 zł brutto wystawionej przez (...) Sp. z o.o. na sprzedaż ładowarki kołowej M. 12 (...) i przy tym wprowadzając w błąd leasingodawcę co do faktu istnienia przedmiotu leasingu oraz faktu wywiązania się przez leasingobiorcę z umowy (czyn przypisany w punkcie XLVII części rozstrzygającej i opisany w punkcie LX części wstępnej wyroku).

Przedstawiona przez obrońcę oskarżonej w apelacji argumentacja stanowiła wyłącznie polemikę ze stanem faktycznym prawidłowo ustalonym przez Sąd I instancji na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego i to w dodatku polemikę jednostronną, życzeniową, dokonaną wyłącznie przez pryzmat wyjaśnień oskarżonej. Nie przyznawała się ona do przypisanych przestępstw, zgodnie z przyjętą linią obrony, obliczoną na uniknięcie odpowiedzialności karnej mimo wielości obciążających dowodów.

Wbrew zarzutom apelacji, wymierzone oskarżonej U. C. (1) za te przestępstwa kary jednostkowe po jednym roku pozbawienia wolności, a także kara łączna jednego roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres 3 lat próby nie były rażąco niewspółmierne (zbyt surowe). Wręcz przeciwnie, kary te były bardzo łagodne, zważywszy na znaczny stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez nią przestępstw wyrażający się wartością szkód, działaniem z niskich pobudek w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, zaplanowanym charakterem działań przestępczych.

Jednocześnie przy wymiarze kar wzięto pod uwagę stan rodzinny oskarżonej U. C. (1) i prawidłowy sposób życia przed przestępstwem. Jest mężatką, matką 4 dzieci i nie była dotychczas karana (por. dane o karalności - k. 4713-4714 i wywiad środowiskowy – k. 4716-4717). Można się zgodzić z obrońcą oskarżonej, że nie była ona inicjatorką przestępstw i nie kierowała ich przebiegiem. Jednak jej rola była doniosła, gdyż bez zaangażowania przestępczego oskarżonej U. C. (1), jako potencjalnej leasingobiorczynie, przestępstwa były niemożliwe.

Należało podzielić w pełni argumentację Sądu I instancji co do wymiaru kar jednostkowych i kary łącznej, przedstawioną na stronach 186-190 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 11802v-11804v akt sprawy). Nie ma potrzeby jej przywoływać, gdyż jest jasna i przekonująca. Z tych względów apelacja wniesiona na korzyść oskarżonej U. C. (1) nie zasługiwała na uwzględnienie, a wyrok w stosunku do niej należało utrzymać w mocy.

IX. Odnosząc się do apelacji obrońcy z urzędu oskarżonego J. N., adw. P. M., należy podzielić zarzuty obrazy przepisów procesowych, a szczególnie przepisu art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., wskazującego na tak dalekie braki w

uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, które – wobec kierunku środka odwoławczego wniesionego wyłącznie na korzyść oskarżonego – uniemożliwiały jakiegokolwiek modyfikacje zrekonstruowanego przez Sąd I instancji stanu faktycznego, w tym ewentualne uzupełnienie opisu czynu oskarżonego J. N..

Na wstępie należy przypomnieć, że Prokurator Okręgowy we Wrocławiu w zarzucie LXI oskarżył J. N. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., polegające na tym, że w listopadzie 2008r. w W. i R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z S. K. (1), K. W. i S. K. (2) usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Sp. z o.o., w ten sposób, że prowadząc firmę (...) wystawił stwierdzającą nieprawdę fakturę VAT (...)nr (...) z dnia 27 listopada 2008r. na kwotę 474.580 zł brutto na sprzedaż koparki (...) 12 (...), której w rzeczywistości nie posiadał, stanowiącą podstawę do zawarcia umowy leasingu nr (...) pomiędzy (...) Sp. z o.o. jako finansującym PHU (...) S. K. (2) – jako kupującym, lecz celu swego nie osiągnął z uwagi na podjęcie działań przez funkcjonariuszy Policji, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o..

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w punkcie XLVIII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku uznał oskarżonego J. N. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie LXI części wstępnej wyroku, przyjmując przy tym, że przedłożona faktura „pro forma” nie była fakturą VAT oraz że jego czyn stanowił przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. wymierza mu karę jednego roku pozbawienia wolności. Co do zasady Sąd I instancji uznał zatem, że oskarżony J. N. działał wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi sprawcami, a także miał wiedzę i wolę wprowadzenia w błąd instytucji finansującej umowę leasingu w ten sposób, że prowadząc firmę (...) wystawił stwierdzającą nieprawdę fakturę(...) nr (...) z dnia 27 listopada 2008r. na sprzedaż koparki (...) 12 (...) za kwotę 474.580 zł brutto, której to koparki w rzeczywistości nie posiadał.

Rekonstruując stan faktyczny przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. przypisanego oskarżonemu J. N. w punkcie XLVIII części rozstrzygającej na stronach 83-94 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 11750-11755v akt sprawy), Sąd I instancji przedstawił na wstępie pierwszą próbę wyłudzenia pieniędzy przez oskarżonych: S. K. (1), K. K. (1) (d. W.), S. K. (2) oraz R. S. (1). Ustalił mianowicie, że w listopadzie 2008r. wymienione osoby zwróciły się do (...) S.A. o sfinansowanie rzekomej sprzedaży koparki (...) 12 (...) za kwotę 474.580 złotych brutto, której dostawcą miała być firma (...) s.c. I. S., R. S. (1), reprezentowana przez oskarżonego R. S. (1), natomiast leasingobiorcą firma PHU (...) -S. K. (2), należąca do oskarżonego S. K. (2). Sprawcy przygotowali i przedłożyli sfałszowane zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym 2007 przez S. K. (2) oraz sfałszowaną deklarację na zaliczkę miesięczną na podatek dochodowy wg stawki 19% za sierpień 2008r., a także fakturę (...)wystawioną w dniu 7 listopada 2008r. przez B. s.c S. I., S. R. na kwotę 474.580 zł brutto na sprzedaż wymienionej maszyny (...) S.A.. Faktycznie przedmiot leasingu nie istniał, chodziło wyłącznie o wyłudzenie wypłaty za rzekomą sprzedaż koparki, a leasingobiorca nie miał woli wywiązania się z umowy.

Ponieważ podczas weryfikacji przedłożonych dokumentów pojawiły się wątpliwości co do ich rzetelności, a pracownicy (...) (...) otrzymali informacje z policji, że firma (...), która miała być dostawcą maszyny, jest podejrzewana przez Policję o wyłudzenia leasingów, dlatego wniosek S. K. (2) został odrzucony.

Ponownie oskarżony S. K. (1) zwrócił się o sfinansowanie leasingu dla S. K. (2) do Agencji (...), jednak dyrektorka tej agencji – (...) poinformowała go o niewiarygodności firmy (...) s.c. I. S., R. S. (1)”. Wtedy S. K. (1) oświadczył, że zmieni dostawcę.

Jak ustalił Sąd Okręgowy, wówczas oskarżony S. K. (1) zwrócił się do oskarżonego J. N., od 2005r. właściciela firmy PW (...) w R., której głównym przedmiotem działalności było pośrednictwo w handlu maszynami budowlanymi, o przeprowadzenie transakcji kupna wspomnianej koparki marki (...) oraz sprzedaży jej podmiotowi, który sfinansuje leasing na rzecz S. K. (2). Oskarżony S. K. (1) poinformował J. N., że wyszukał już taką maszynę, po czym przedstawiciel firmy leasingowej – J. W. osobiście skontaktował się z J. N., prosząc by ten przesłał M. (...) dokumenty rejestrowe firmy oraz fakturę proforma.

Jak ustalił Sąd Okręgowy we Wrocławiu, J. W. „zapytał, czy J. N. jest w stanie dostarczyć fabrycznie nową ładowarkę. Na co oskarżony odpowiedział twierdząco” (strona 93 uzasadnienia wyroku – k. 11755 akt sprawy).

Posługując się wzorem faktury J. N. sporządził fakturę proforma nr (...) datowaną na 28 listopada 2008r. na sprzedaż koparki (...) 12 (...) na kwotę 474.580 zł brutto. Dane na fakturze były identyczne jak dane z faktury proforma wystawionej przez firmę (...). Fakturę tę, specyfikację do koparko – ładowarki oraz dokumenty rejestrowe firmy PW (...) wysłał do M. (...) faxem.

Ponieważ J. W. podejrzewał, że przedmiot leasingu nie istnieje, umówił S. K. (2) w oddziale M. (...) w W. na dzień 18 grudnia 2008r. celem rzekomego podpisania umowy leasingu, a kiedy ten ją podpisał wraz z deklaracją wekslową, wekslem in blanco oraz egzemplarzem umowy sprzedaży przez (...) J. N. fabrycznie nowej koparki M. 12 (...) na rzecz M. (...) za kwotę 474 580 złotych brutto. Następnie o próbie wyłudzenia leasingu J. W. zawiadomił Policję, po podpisaniu powyższej umowy S. K. (2) został zatrzymany przez jej funkcjonariuszy.

W tak rekonstruowanym stanie faktycznym znalazły się jednak zasadnicze luki, a w szczególności podstawowe ustalenia faktyczne, czy oskarżony J. N. wiedział, że chodzi o usiłowanie wyłudzenia należności z tytułu rzekomej umowy leasingowej, czy nie, a także czy fabrycznie nowa koparka (...) 12 (...) rzeczywiście istniała i czy mogła zostać zakupiona i dostarczona przez oskarżonego J. N.. Nie ustalono także, czy oskarżony J. N. miał jakikolwiek kontakt z innymi sprawcami, poza oskarżonym S. K. (1), czy ten ostatni mówił mu o fałszywych dokumentach przedstawionych leasingodawcy co do sytuacji finansowej leasingobiorcy – S. K. (2) i czy ich przedstawienie akceptował. Sąd Okręgowy nie zawarł bowiem ani w opisie stanu faktycznego, ani w ocenie wiarygodności dowodów osobowych i z dokumentów przedstawionej na stronach 178-181 uzasadnienia wyroku (k. 11798v-11800) żadnych stwierdzeń co do tego, czy oskarżony J. N. wszedł w przestępcze porozumienie z pozostałymi sprawcami i je realizował zgodnie z poczynionymi ustaleniami. Sąd Okręgowy poprzestał jedynie na stwierdzeniu: „J. N. zachowaniem opisanym w punkcie LXI aktu oskarżenia wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.” (k. 11799v).

Przede wszystkim zwraca uwagę to, że z ustaleń Sądu Okręgowego we Wrocławiu nie wynikało wcale, że oskarżony J. N. zapewniał, że jest właścicielem koparki, która miała być przedmiotem leasingu i na którą przedstawił fakturę (...) Ustalił wyłącznie, iż J. N. potwierdził, że jest w stanie taką nową koparkę dostarczyć. Była to zasadnicza różnica, gdyż faktura „pro forma” ze swej istoty nie ma charakteru dokumentu finansowego (podatkowego) lub potwierdzającego transakcję kupna sprzedaży.

Zgodnie z przyjętym orzecznictwem oraz interpretacją publikowaną przez Ministerstwo Finansów (www.mf.gov.pl), „dokument nazywany fakturą pro-forma nie jest dowodem księgowym. Jest to dokument wystawiany w obrocie gospodarczym i jego celem może być np. potwierdzenie złożenia oferty czy przyjęcia zamówienia do realizacji. Wyraźne oznaczenie tego dokumentu wyrazami pro-forma powoduje, że nie można przypisać mu waloru faktury w rozumieniu przepisów o VAT, gdyż podmiot wystawiający taki dokument jednoznacznie wskazuje, że nie jest to faktura. Wystawienie tego dokumentu nie powoduje zatem skutków w zakresie podatku VAT, tj. obowiązku zapłaty wykazanego w tym dokumencie podatku oraz nie stanowi dla kontrahenta podstawy do odliczenia wykazanego w tym dokumencie podatku VAT. Wystawienie takiego dokumentu nie zwalnia również podatnika z obowiązku wystawienia faktury dokumentującej dokonanie dostawy towaru lub wykonanie usługi albo otrzymanie całości lub części należności przed dostawą lub wykonaniem usługi (co do zasady, w terminie 7 dni od dnia dokonania tych czynności - vide § 9 i 10 rozporządzenia fakturowego)”.

W praktyce obrotu gospodarczego faktura „pro forma” stanowi swego rodzaju potwierdzenie złożenia oferty w rozumieniu kodeksu cywilnego, zgodnie z którym oświadczenie drugiej stronie woli zawarcia umowy stanowi ofertę, o ile określa istotne postanowienia tej umowy. Jest również zapowiedzią wystawienia faktury VAT, ze wszystkimi konsekwencjami prawnopodatkowymi.

Zresztą, jak słusznie wskazał w apelacji obrońca oskarżonego J. N., faktura „pro forma” nie była traktowana jako dowód własności przedmiotu leasingu albo dowód zawarcia umowy. Jak stwierdzili m.in. świadkowie:

- 1) T. Ł. (1): „to dokument pomocniczy przy przygotowaniu umowy leasingowej zawierający oznaczenie sprzętu. Opis mógłby być na zwykłej kartce lub przesłany mailem” (k. 10524a);
- 2) A. P. (1): „w fakturze pro forma umieszczany jest opis przedmiotu leasingu” (k. 10426);
- 3) E. B. (1): „faktura pro forma nie jest dla nas dokumentem księgowym, a jedynie pogładowym z opisem przedmiotu” (k. 2089);
- 4) M. G. (1): „dane mogą być na kartce lub w mailu. To tylko informacja i nie rozpoczyna procedury leasingowej. To ułatwienie dla salonu” (k. 10427v).

Składając wyjaśnienia w tej sprawie oskarżony J. N. nie przyznał się bowiem do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że zajmuje się pośrednictwem w handlu maszynami, a S. K. (1) poinformował go, że ma chętnego na zakup jednej lub dwóch koparek marki (...) i jedną już nawet wyszukał u producenta za cenę z upustem 10% i ma ustalone warunki zakupu i prowizję, jednak wolałby, żeby tą maszynę kupił ktoś inny. Chciał przekazać klienta oskarżonemu pod warunkiem podzielenia się z nim prowizją. Oskarżony J. N. na tych samych warunkach miał kupić maszyny z firmy (...). To zawarcia umowy nie doszło, gdyż oskarżonemu J. N. powiedziano w firmie, że nie chcą współpracować z S. K.. Po tym z oskarżonym skontaktował się przedstawiciel Banku (...) z pytaniem o stan sprawy. Od tego przedstawiciela oskarżony dowiedział się, że S. K. wskazał go jako dostawcę maszyny (...) dla S. K.. Oskarżony wysłał dokumenty firmy oraz fakturę (...) do M. (...), jednak do transakcji nie doszło. Oskarżony przyznał, że wystawił fakturę „pro forma” (...) z dnia 27 listopada 2008r., jednak nie podpisywał żadnych innych dokumentów (k. 5899-5905, 9908v-9909v).

Ze względu na zarzut postawiony oskarżonemu J. N. było jednak niezwykle istotne to, czy przyjął on wyłącznie od oskarżonego S. K. (1) fakturę na sprzedaż koparki (...) 12 (...) na kwotę 474.580 zł brutto, skoro na wystawionej przez siebie fakturze „pro forma” umieścił identyczne dane jak z faktury „pro forma” wystawionej przez oskarżonego R. S. (1) w imieniu formy (...) s.c. I. S., R. S. (1)”, czy też rzeczywiście sprawdzał czy taka koparka istnieje i może ją zakupić.

Przesłuchany w tej sprawie świadek A. G., pracownik firmy (...) z siedzibą w K. przy ul. (...) potwierdził istotne okoliczności przedstawione w wyjaśnieniach oskarżonego J. J. (1) podczas śledztwa zeznał: „ Firma (...) istnieje od 1990 roku i zajmuje się sprzedażą i serwisem między innymi maszyn i urządzeń budowlanych. Sprzedajemy przeważnie maszyny nowe, chociaż w ofercie mamy również maszyny używane. W chwili obecnej nie przypominam sobie współpracy z firmą (...). Dokonałem również sprawdzenia w archiwum i nie znalazłem żadnej dokumentacji potwierdzającej taką współpracę. Na podstawie odnalezionej dokumentacji stwierdzam, że moja firma nawiązała w listopadzie 2008r. z Panem S. K. (1). Przedstawił się on, że jest z firmy z P.. Poprosił on ofertę dot. dwóch maszyn o nazwie (...). Taką ofertę wraz ze zdjęciami zawierającą seryjne maszyny sporządziłem i przesłałem mailem na adres (...)(...). Pamiętam, że później próbowałem skontaktować się z tym człowiekiem telefonicznie jednak kontakt się urwał. Nie doszło do sprzedaży opisanych maszyn. Po jakimś czasie tj. prawdopodobnie na początku stycznia 2009 skontaktował się z nami przedstawiciel firmy leasingowej, nie pamiętam jaka to była firma i przekazał informacje, że Pan S. K. (1) jest oszustem i sprawę prowadzi Policja. Rozmowa ta miała na celu zapobieżenie ewentualnej transakcji. **Po upływie ok. miesiąca skontaktował się ze mną mężczyzna, którego nazwiska nie pamiętam i przedstawił się jako osoba powiązana z Panem K.. Poprosił o spotkanie i przyszedł do biura chcąc negocjować warunki dostawy dwóch maszyn m-ki (...). Otrzymał on od nas standartową ofertę i po opuszczeniu biura kontakt się urwał. Nie pamiętam już jak wyglądał ten mężczyzna, pamiętam jedynie, że był on w wieku ok. 55 lat. Gdy poprosiłem go o pozostawienie swojej wizytówki odpowiedział, że jej zapomniał”** (k. 8358-8359). Swoje zeznania świadek A. G. potwierdził na rozprawie głównej (k. 10858).

Treść zeznań świadka A. G. jednak potwierdzała, że oskarżony J. N. wykonywał czynności potwierdzające, że istnieją nowe koparki (...), które mogą zostać zakupione, a sprzedawca, czyli firma (...) nie czyniła mu przeszkód w przeprowadzeniu wspomnianej transakcji. Dawało to podstawę do przedstawienia oferty sprzedaży tych koparek i zapewnienia świadka J. W., że J. N. może „dostarczyć fabrycznie nową koparkę”. Ponieważ faktura „pro forma” nie stanowi dokumentu księgowego, a swego rodzaju ofertę, to trudno uznać, by w chwili jej wystawienia dostawca musiał być właścicielem przedmiotu, na który faktura „pro forma” opiewa. Dopuszczalna byłaby także sytuacja, gdy dostawca, przed wystawieniem faktury „pro forma” miałby możliwość dostarczenia rzeczywiście istniejącego sprzętu jako przedmiotu leasingu, a zatem upewnił się, że przedmiot taki istnieje i zostanie mu sprzedany.

Z tego punktu widzenia należy uznać, że materiał dowodowy nie obalił wersji oskarżonego J. N., że upewnił się w firmie (...), jeszcze przed wystawieniem faktury(...)że może nabyć w niej nowe fabrycznie koparki (...), zostaną mu sprzedane i mogą stać się przedmiotem leasingu.

Oprócz tego, z dokumentacji dotyczącej umowy leasingowej nie wynika wcale, by oskarżony J. N. podpisał umowę leasingową (sprzedaży przedmiotu leasingu). Na egzemplarzu umowy podpisanym w dniu 18 grudnia 2008r. w M. (...) w obecności pracownika firmy leasingowe J. W. znalazł się wyłącznie podpis S. K. (2) (k. 1685).

Trzeba lojalnie wskazać, że w aktach sprawy znajdowały się zeznania świadka E. B. (1), dyrektora Agencji (...) we W., która relacjonując rozmowy pracownika agencji (...) z oskarżonym J. N. stwierdziła: „zadzwoiłam do tego S. (...) a on powiedział mi, że zmienia dostawcę na inną ze (...), a to była firma o nazwie (...) J. N.. Chcę zaznaczyć, że ja nigdy osobiście nie widziałam S. K. (2). To S. miał z nim kontakt mówiąc, że to jego klient. Z tego co pamiętam to ten (...) nie chciał wystawić faktury proformy, bo twierdził, że nie dostał jakiś dokumentów od tego S.. Tego dowiedziałam się w rozmowie telefonicznej z tym N.. S. kolejny raz powiedział, że zmieni kolejnego dostawcę. To miała być jakaś firma z W. z siedzibą gdzieś na ulicy (...) Jednak nie pamiętam jej nazwy. To mi się nie podobało ponieważ firma ta nie miała wpisanej w regonie działalności polegającej na sprzedaży maszyn budowlanych. Ponadto już wcześniej otrzymany komplet dokumentów jeszcze z dostawca jako firmy (...), to dokumenty przesłałam do (...) do J. W.. Już przy tym (...) i po rozmowie z N. zaczęłam podejrzewać, że tej ładowarki w ogóle nie ma. W tym momencie cały temat przejął właśnie **J. W. i on rozmawiał z N. na temat nowej ładowarki od niego z placu.** (...) **Dodatkowo J. mówił, że ten N. zapewnił go, że ładowarka jest serwisowana u niego, sprawdzona na gwarancji.** (podkreśl. Sądu Apel.) W momencie gdy J. sam zaczął rozmawiać z (...) i N., to chciał pominąć w transakcji tego S., bo podejrzewaliśmy, że chciał nam sprzedać sprzęt którego nie było” (k. 2091). Choć nie były prawdziwe okoliczności, o których miał zapewniać oskarżony J. N., a mianowicie, że ładowarka stoi u niego na placu, a także jest u niego serwisowana i sprawdzona, to jednak opisu czynu przypisanego oskarżonemu J. N. (także przez uzupełnienie stanu faktycznego) w niniejszym postępowaniu nie można było dokonać z uwagi na zakaz reformationis in peius z art. 434 § 1 k.p.k., gdyż nie wniesiono środka odwoławczego na jego niekorzyść. Można jedynie stwierdzić, że podkreślonych wyżej wypowiedzi J. N. podawanych przez świadka E. B. (1), nie potwierdził w swoich zeznaniach świadek J. W. (k. 1676-1679, 10697-10698).

Wobec opisanych wyżej braków w zakresie ustaleń faktycznych, a także niemożności uzupełnienia opisu czynu o inne czynności oskarżonego J. N. należało uznać, że zachodzą poważne, niedające się usunąć wątpliwości, czy oskarżony ten współdziałał z innymi oskarżonymi w usiłowaniu wyłudzenia leasingu w imieniu S. K. (2), a także czy wiedział i aprobował przedstawienie dokumentów fałszywie przedstawiających jego sytuację majątkową, jak również czy rzeczywiście nie miał zamiaru dostarczenia koparki (...), choć zapewniał o tym w fakturze „pro forma” oraz w rozmowach telefonifwznych ze świadkiem J. W.. Zgodnie z dyrektywą art. 5 § 2 k.p.k. wątpliwości te należało rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego, co prowadziło do zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia oskarżonego od przypisanego przestępstwa.

Jak już wyżej podano, należało podzielić argumenty obrońcy oskarżonego J. N., że wystawienie faktury „pro forma” samo w sobie nie może stanowić przestępstwa, a nadto nie musi świadczyć o tym, że wystawca jest właścicielem przedmiotu, na który opiewa faktura „pro forma”. Jest to jedynie zapewnienie, że wystawca faktury może dostarczyć wspomniany przedmiot o właściwościach (parametrach, wyposażeniu) i w cenie jak we wspomnianej fakturze „pro

forma". Natomiast brak ustaleń faktycznych, czy oskarżony J. N. wiedział o tym, że przedmiot leasingu w ogóle nie istnieje, a także, że nie wykonał żadnych działań zmierzających do pozyskania koparki (...) 12 (...) wartości 474.580 zł brutto, jak również nie miał wcale zamiaru jej dostarczać i wiedział, że chodzi wyłącznie o wystawienie faktury celem uruchomienia leasingu, uniemożliwia przypisanie mu przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.. Mając powyższe na uwadze, uwzględniono apelację wniesioną przez obrońcę i zmieniono zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego J. N. w ten sposób, że uniewinniono go od popełnienia przestępstwa przypisanego mu w punkcie XLVIII części rozstrzygającej (opisanego w punkcie LXI części wstępnej) i kosztami postępowania w tej części obciąża Skarb Państwa.

Konsekwencją uniewinnienia oskarżonego J. N. od przypisanego mu przestępstwa była potrzeba zmiany wyroku w stosunku do oskarżonych:

- 1) S. K. (1) w odniesieniu do przestępstwa przypisanego mu w punkcie XIV części rozstrzygającej (opisanego w punkcie XIX części wstępnej) przez wyeliminowanie jego działania wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym J. N.;
- 2) K. K. (1) (poprzednio W.) w odniesieniu do przestępstwa przypisanego jej w punkcie XXIX części rozstrzygającej (opisanego w punkcie XLII części wstępnej) przez wyeliminowanie działania wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym J. N.;
- 3) na podstawie art. 435 k.p.k. w stosunku do oskarżonego S. K. (2) w odniesieniu do przestępstwa przypisanego mu w punkcie XLI części rozstrzygającej (opisanego w punkcie LIV części wstępnej) przez wyeliminowanie jego działania wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym J. N..

X. *Orzekając w przedmiocie kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze*, zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów: Ł. O. oraz P. M. po 600 złotych tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu udzielonej oskarżonym: J. Ś. (1) i J. N. w postępowaniu odwoławczym oraz po 138 złotych tytułem zwrotu podatku VAT. Podstawą przyznania obu adwokatom wynagrodzenia za udzieloną pomoc prawną w postępowaniu odwoławczym, która nie została opłacona, był przepis art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze (tekst jednolity: Dz. U. z 2002r., Nr 123, poz. 1058 z późniejszymi zmianami). Wysokość wynagrodzenia adwokackiego, w tym co do zwrotu podatku VAT, ustalono w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 5, § 16 oraz § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późniejszymi zmianami).

Na podstawie art. 636 § 2 k.p.k. oraz art. 633 k.p.k. zasądzono od oskarżonych: S. K. (1) i A. C. (1) na rzecz Skarbu Państwa po 402,85 (czteryście dwa 85/100) złotych tytułem przypadających na nich kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, na co składa się po 2,85 złotych tytułem 1/7 zryczałtowanych wydatków Skarbu Państwa w tym postępowaniu oraz po 400 złotych opłaty za drugą instancję, a także zasądzono od oskarżonych: K. K. (1) (poprzednio W.), R. S. (1) i U. C. (1) na rzecz Skarbu Państwa po 302,85 (trzysta dwa 85/100) złotych, tytułem przypadających na nich kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, na co składa się po 2,85 złotych tytułem 1/7 zryczałtowanych wydatków Skarbu Państwa w tym postępowaniu oraz po 300 złotych opłaty za drugą instancję.

Wysokość zryczałtowanych wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu odwoławczym wynikała z przepisu § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (tekst jednolity: Dz. U. z 2013r. Nr 663), natomiast wysokość opłat z art. 2 ust. 1 oraz art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami).

Na podstawie art. art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. zwolniono oskarżonego J. Ś. (1) od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i obciążono tymi kosztami Skarb Państwa. Przy orzeczeniu o kosztach sądowych wzięto pod uwagę stan majątkowy i osobisty oskarżonego, jego wiek i stan zdrowia, a także możliwości zarobkowe.

Koszty postępowania w części dotyczącej oskarżonego J. N., który został uniewinniony od stawianego zarzutu, obciążą Skarb Państwa zgodnie z art. 632 pkt 2 k.p.k..